

Hra na čtvrtého

Tomáš Grünwald

„Ahoj Terezko,“ pozdravil Jirka manželku a přidal obvyklý polibek na tvář. „Co budeme mít dneska dobrého k večeři?“

„Nevím,“ odpověděla unaveně Tereza. „Myslela jsem, že bychom si mohli zajít někam do restaurace? Už jsme spolu dlouho nikde nebyli,“ navrhla s prosebným pohledem, kterému Jirka nikdy nedokázal odolat. Tentokrát však s odpovědí přece jen na chvíli zaváhal.

„Dobře,“ řekl nakonec. „Ale nebudeš se chtít zase hádat jako posledně? Stačilo mi to jednou. Slibuješ?“

„Můžu ti slíbit, že pokud tam budou dobře vařit, tak se s tebou určitě hádat nebudu. Ale pokud to jídlo bude stát zase za starou belu, tak se určitě neudržím. Minule mi zkazily náladu připálený hranolky a tvrdý maso. A protože jsi tu restauraci vybíral ty, byla ta hádka vlastně tvoje chyba. Konečně si to přiznej a neházej vinu pořád na mě!“ řekla přísně. „Dneska však určitě vybereš dobrou restauraci, že jo?“ dodala raději s úsměvem.

Bála se, aby to nepřehnal a neřekla něco, čeho by litovala. Nechtěla se s Jirkou znovu pohádat. Při poslední večeři v restauraci to byla jejich první velká hádka za celých sedm let manželství. Vlastně se do té doby pohádali jen jedinkrát, když spolu ještě chodili.

Tehdy však měla Tereza velmi vážný důvod, protože se dozvěděla o Jirkově nevěře. Přišla za ní jejich společná kamarádka Jana a nešťastným hlasem jí oznámila, že se s Jirkou předchozí noc vyspala. Předstírala, že ji to velmi mrzí a že jí to říká jen proto, že jsou velké kamarádky, které by před sebou neměly mít žádné tajnosti. Jana se vymlouvala, že se vše událo jen pod vlivem alkoholu. Nic jiného v tom prý nebylo, rozhodně ne žádné city k Jirkovi nebo zlý úmysl. Tereze však bylo nad slunce jasné, o co jí jde – chtěla jí Jirku přebrat. A toto byl způsob, jakým obvykle přebírala kluky svým kamarádkám, aby je zase po chvíli odhodila.

Tereza neváhala a zavolala Jirkovi, aby mu oznámila, že je mezi nimi konec. Ten zpočátku dělal, že vůbec nechápe důvod jejich rozchodu. Nakonec však musel přiznat, že se s Janou skutečně vyspal. Také podle něj se vše seběhlo jen díky vypitému

alkoholu. Ale přestože projevil velkou lítost, Tereza mu šanci na omluvu nedala.

„Už tě *nechci nikdy vidět*,“ byla poslední její slova, než položila telefon.

Půl roku se skutečně neviděli. Jirka dál miloval Terezu a každému o své lásce k ní říkal. Tereza také Jirku nepřestala milovat, ale tvářila se, jako by neexistoval. Chtěla tím zmást své okolí a hlavně své srdce. Nikomu z jejich přátel se nezdálo, že by se mohli dát znovu dohromady.

Dokonce i Jirka pomalu začal ztrácet naději, že se k němu Tereza někdy vrátí. Rozhodl se učinit poslední pokus a pozval ji na tradiční oslavu svých narozenin. Avšak Tereza mu po kamarádech vzkázala, že tam určitě nedorazí.

K překvapení všech na oslavu přišla. Ještě větší překvapení si přichystala při blahopřání oslavenci, když dala průchod svým potlačovaným citům. Místo obvyklého polibku na tvář políbila Jirku tak jako tisíckrát předtím, když spolu chodili. Jirku to zaskočilo. Ani v duchu si nepomyslel, že by to takto mohlo dopadnout. Byl to nejkrásnější dárek, který ten rok k narozeninám dostal.

Od té doby neměli důvod k žádné další vážné roztržce. Až do nešťastné večere před třemi měsíci, kdy Tereza z ničeho nic vytáhla tuto dávnou *příhodu* s Janou, na kterou už Jirka dávno zapomněl. Nebo se snažil zapomenout.

* * *

„Tak co, jdeme?“ zeptala se Tereza.

„Ty už jsi jako oblečená? To není možný. Já myslel, že dokoukám zápas, než se oblíkneš a namaluješ. Zbývá už jenom půlka prvního a celý druhý poločas. To sis teda pospíšila! Nebo jdeš snad nahá? Nebylo by to sice špatný, ale asi bychom daleko nedošli,“ smál se Jirka.

„Ne, jenom to ne. Nahá nikam nejdu. A ty si ze mě nedělej srandu a radši mi prozrad', kam jdeme?“

„Nebud' zvědavá!“ odpověděl s překvapeným výrazem, když došel do předsíně, kde už stála Tereza v plné kráse, oblečená jako

do nejluxusnější restaurace v Praze. Jirka se na ní chvíli zamilovaně díval, než otevřel vchodové dveře.

2.

Jirka složil příbor na talíř a podíval se na Terezu, která dojedla o chvíli dřív.

„Tak jaké jsi to měla, miláčku?“

„Bylo to docela dobré. Trochu více kořeněné, ale jazyk mě z toho našťestí nepálí. Nebo jen trošku. Zaliju to vínem a bude to zase v pohodě. A co ty?“

„Já to měl úplně vynikající. Maso bylo akorát propečené, americké brambory správně osmažené a omáčka se na jazyku jenom rozplývala,“ snažil se Jirka vychválit své jídlo. Tereza však poznala, že to se svojí chválou trochu přehání.

„Takže to ušlo, jo?“

„Jak ty to děláš, že mě vždycky prokoukneš? To nechápu.“

„Mám na to čuch, miláčku. Mě prostě neošálíš, tak si dej bacha! Kdybys mě chtěl náhodou znovu podvést, tak to přede mnou neutajíš. Poznám na tobě, když mi lžeš, vždycky se začerveneáš a drbeš si nos!“

„Proč bych tě měl podvádět. Jsi má jediná láska na celém světě. Teda hned za mamkou, za tatškou, za ségrou, za kámoškama ze školy...“

„Dost,“ skočila mu do řeči. „Chtěl jsi spíš říct, že jsem jedna z mnoha, ne? I tvá křečice z dětství je určitě přede mnou.“

„Dělám si samozřejmě srandu. Ale mamku mám taky rád. To jen abys věděla, že nejsi jediná žena v mém srdci,“ mrknul na Terezu.

„Dobrá, s tvou mamkou se nějak vyrovnám. Ale sokyni v lásce doufám nemám. To bych ti nepřála vidět, jaká by ze mě byla mrcha!“

„Nemáš, neboj. Stačí mi, jak se tváříš teď. Nechtěl bych tě vidět znovu v ráži, takže už ti radši nikdy nezavdám příčinu.“

„To bych ti taky radila. Umím pěkně vystrčit drápky! To už jsi koneckonců zažil! Podruhé bych tě na milost nevzala! Jarda by ti mohl vyprávět, v jakého nepřítele se dokážu proměnit. Ten nedostal ani tu první šanci na reparát. Určitě si bude náš rozchod nadosmrti pamatovat! Ještě dneska, kdybych ho potkala, tak by měl ze mě strach! Ale už jsem ho léta nepotkala. Dost možná, že se mi záměrně vyhýbá.“

Jaroslav byl její první skutečný přítel v životě. Znali se od dětství, protože jejich rodiče měli chalupu ve stejné vsi v jižních Čechách. Jaroslav byl jen o dva měsíce starší, takže si skvěle rozuměli. Chvilí spolu chodili, když jim bylo oběma třináct. Ale ještě to nebyla opravdová láska. Spíš nevinné dětské kamarádství. Drželi se za ruce, dali si pár pus, ale nic víc. Po prázdninách jejich chování samo od sebe skončilo.

Teprve za dva roky při jednom z mnoha táboráků, posilnění tajnými zásobami alkoholu, se do sebe znovu zamilovali. V následujících měsících se oběma zdálo, že jejich vztah musí trvat *až za hrob*. Proběhly prázdniny, začal školní rok a oni si stále každý den telefonovali a nemohli se dočkat víkendu, až zase pojedou s rodiči na chalupu.

Bezstarostná láska jim vydržela dva roky. Avšak jednoho dne se k Tereze doneslo, že ji Jaroslav zřejmě podvádí. Najednou si začala uvědomovat, že se opravdu začal chovat jinak než dřív. Často měl obsazeno, když mu volala. Často se musel učit, když se mohli sejít. Myslela, že má opravdu hodně práce se školou. Ale když se dozvěděla o možném nebezpečí, začalo jí to do sebe všechno zapadat. Přesto stále doufala, že jí to Jaroslav nějak vysvětlí.

Při nejbližší příležitosti se ho přímo zeptala, zda ji nepodvádí. Chvilí zaváhal s odpovědí a Tereze bylo jasné, že přemýšlí, co na to říct. Naléhala proto, aby jí odpověděl bez rozmyslu, a on se přiznal. Byla to spolužačka ze školy, která chodila o ročník níž. Chodili spolu už tři měsíce a Jaroslav pořád nevěděl, jak to Tereze říct. Byl nakonec vděčný, že to samo prasklo.

V jejím srdci lásku rychle vystřídala nenávisť. Přestala jezdit

s rodiči na chalupu a začala více chodit se spolužáky a s jejich kamarády, mezi kterými si nakonec našla i Jirku.

* * *

„Terezo, zaplatíme?“ vytrhl Jirka svou ženu ze zamyšlení. „Nad čím jsi tak dumala? Určitě sis v hlavě spřádala plány, co bys mi řekla, kdybych ti byl nevěrný, co?“

„To ne, jen jsem si vzpomněla na Jardu,“ řekla popravdě. „Jo, zaplatíme. Už se mi chce zalézt do postýlky.“

„Mně taky.“

Zatímco Jirka platil účet, v duchu si říkal, jak je skvělé, že se tentokrát nepohádali. Po zaplacení se rychle oblékli a vyšli po strmých schodech ven ze sklepního prostoru restaurace. Došli pár desítek metrů na zastávku tramvaje. Chvíli se bavili, když se ozval mužský hlas.

„Jsi to ty, Terezko? Vůbec bych tě v tom kabátě zezadu nepoznal.“

Tereza se pootočila a ohrnula si trochu límec, aby lépe viděla na toho, kdo ji oslovil.

„Ježíš, Jardo, tys mi dal. Čau, co tu děláš?“ zeptala se Tereza překvapeně.

„Byli jsme tady s Katkou v divadle. No vidíš, promiň. To je Katka, Terezko. To je Terezka, Katko. A toto bude asi tvůj manžel Jirka, ne?“ při slově *manžel* se Jaroslav nepatrně ušklíbl.

„Těší mě, Katko,“ podala ruku Jardově společnosti. „A toto je skutečně můj manžel Jirka,“ dodala důrazně.

Pak už ale Jirka s Katkou museli přetrpět rozhovor svých partnerů, který se zdál být bez konce. Také v tramvaji celou dobu rozebírali historky, kterým rozuměli jen oni dva. Mezi řečí si stačili vyměnit své vizitky, aby na sebe znovu neztratili kontakt. Oba chtěli obnovit své přátelství a zapomenout konečně na dávný rozchod.

„Tak se mějte. A třeba se někdy brzy uvidíme. Co takhle zajít na společnou večeři?“ zeptala se Tereza při loučení.

„Já jsem pro,“ odpověděl Jaroslav okamžitě.

„Proč ne,“ přidal se Jirka, který strávil celou cestu tramvají příjemnou konverzací s Katkou, zatímco Jaroslav s Terezou byli úplně ponořeni do svých vzpomínek.

„Já taky nejsem proti,“ řekla Katka a podívala se koketně na Jirku.

„No, tak domluveno. Já si to беру na starost. Zavolám ti co nejdříve, abychom to domluvili. Platí, Jardo?“ Tereza se pro myšlenku společné večere nadchla. A když si Tereza něco vzala do hlavy, obvykle se tak stalo.

„Tak jo, uvidíme se brzy. Mějte se,“ stačil ještě rychle říct Jaroslav mezi dveřmi, než se za nimi zavřely.

* * *

„To je náhoda, já o vlku a vlk v tramvaji. Respektive na zastávce!“ usmála se Tereza.

„To teda jo. Doufám, že až potkáme nějakou mojí bývalku, budeš stejně klidná jako já!“ rýpnul si Jirka.

„Slibuju, že budu. A ty se nemusíš hned čertit. Dlouho jsem Jardu neviděla a docela by mě zajímalo, co dělá a jak si žije. Ale ty jsi můj manžilek milovanej, takže žádný strachy. Je to jen kamarád.“

Slovo *kamarád* dostatečně zdůraznila.

3.

Tereza vyhledala v telefonu číslo na Jaroslava, které si nezapomněla z jeho vizitky přepsat. Věděla, že se jí vždycky nakonec všechny vizitky poztrácejí, takže se pokaždé snažila přepsat si pro ni důležitá čísla co nejdříve do telefonu. Dělal to tak u kamarádů, stejně jako u pracovních kontaktů. Výsledkem byl seznam čísel, který v jejím telefonu nebral konce.

„Tolik čísel nemá snad ani náš generální ředitel,“ pomyslela si.

Čekala dlouho na vhodnou příležitost, kdy by mohla Jaroslavovi v klidu zatelefonovat. Ten nastal teprve, když byl Jirka vyvenčit jejich psa, zatímco ona zůstala sama doma, aby mezitím uvařila oběd.

Přesně před týdnem byli všichni společně na Terezou zorganizované večeři, která se všem líbila. Tereza si celý večer povídala s Jaroslavem, Jirka zase s Katkou. Ani jednomu z nich to příliš nevadilo. Zdálo se, že Tereza rozebrala s Jaroslavem snad každý den, který spolu v dětství prožili. Jirka se pro změnu snažil dozvědět co nejvíce informací o Katce, která se ten večer stala jeho společnící. Nezasvěcený by si mohl myslet, že páry tvoří Tereza s Jaroslavem a Katka s Jirkou.

Tereza ještě na poslední chvíli podržela prst nad zeleným tlačítkem pro zahájení volání. Přemýšlela, zda nedělá chybu, že chce Jaroslavovi zavolat. Ale vnitřní hlas jí našeptával, aby to udělala. Chtěla znovu slyšet jeho hlas, takže nakonec zmačkla tlačítko na klávesnici a čekala, zda její hovor přijme.

„Ahoj Terko, to je překvapení. Tedy příjemné překvapení!“ zvolal Jaroslav nadšeně do telefonu.

„Ahoj Jardo, ty snad na tom telefonu sedíš, ne? Dyť to nezavonilo ani dvakrát.“

„To víš, když volá takový vzácný člověk, jako seš ty, tak ho nemůžu nechat dlouho čekat.“

„Aha. Proč vzácný?“ neskřývala překvapení nad nečekanou lichotkou.

„To je přece jasný, ne? Bylas nejen mou první holčkou, se kterou jsem chodil, ale i první holčkou,“ zarazil se a začervenál. „Však víš!“

„Dyť ty můj taky!“ usmála se naopak Tereza. Také Jaroslav se musel usmát vzpomínce na jejich první milování.

„Vzpomínáš si vůbec na ten náš první pokus?“ zeptala se Tereza.

„Jak bych si nemohl nevzpomenout. Byl jsem hrozně ner-

vózní. Hlavně jsem se bál, že se vaši najednou objeví ve dveřích a já tam budu před nimi stát jen tak – nejen bez kalhot, ale i bez spodního prádla,” začervenál se podruhé během krátké chvíle. „Hrůza jen pomyslet. Když k tomu připočítám absolutní neznalost dané problematiky, musela sis se mnou prožít asi hrozný muka. Doufám, že se na mě dodneška za ten výkon nezlobíš!”

„Vůbec ne. Dyť ty sis se mnou asi taky musel pěkně užít. Vůbec jsem nevěděla, jak se k tomu postavit. Dostala jsem sice pár dobrých rad od mé starší sestřičky, ale teorie a praxe jsou dvě odlišné věci. Musela jsem ti připadat úplně nemožná!”

„Vůbec ne, naopak,” zopakoval její slova. „Připadalas mi skvělá!”

„No, nemusíš to tak přehánět. Moc dobře vím, jak jsem byla nemožná. Naštěstí dneska už je to jedno. Tvému vztahu k ženám a dívkám jsem tím snad nijak neublížila, jak je vidět. Stále vyhledáváš partnerky, ne partnery,” rozesmála se Tereza do telefonu.

„Však tys taky neskončila v náruči nějaké lesbičky.”

„Jak to můžeš vědět. Třeba spím každý týden s jinou kočkou a náramně si to užívám!”

„Tak tomu nevěřím. Ale jestli je to pravda, nechtěly byste do postýlky nějakýho pořádnýho chlapa, kterej za to umí vzít? Přece nebudete dělat mužskou práci, ne?”

„Můžu se zeptat. Jen si musím vzpomenout, se kterou mám schůzku tento týden. Mám jich už tolik, že si je pletu.”

„To se zeptej. Snad mě bude chtít některá tvá milenka přibrat do postýlky.”

„Ty jsi kecka,” zasmála se té představě. „A nechtěl by ses radši v tomhle týdnu sejít někde jenom se mnou? Mohli bychom to dopovídat z minula. Nějak nebyl čas a taky se nedalo probrat úplně všechno, co bych chtěla.”

„No to je jasný, že můžeme někam zajít, když chceš. To si přece nenechám ujít. Kdy, kde a v kolik?”

„Já mám čas ve středu po práci. Viděla bych to tak po pátý někde v centru.”

„Já můžu být v centru bohužel až v půl šestý. Co takhle v půl šestý v kavárně v pasáži Černá růže? Je to tam docela hezký,“ navrhl Jaroslav.

„Jo, proč ne. Ale mám čas tak do osmi. Maximálně. Pak musím domů. Jirkovi raději nic říkat nebudu, ať nemá zbytečně nějaký obavy.“

„Dobře, tak já taky nebudu doma nic říkat. Ale jestli se provalí, že jsme spolu byli na kafi, tak to pak bude o to horší. Snad nás tam ani Jirka, ani Kačka neuvidí.“

„To si myslím nehrozí. A kdyby, nic špatného dělat nebudeme, ne? Že se občas kamarádi sejdou, je přece úplně normální.“

„To je pravda. Ale neschází se tak často a navíc tajně. Takže bych byl radši, kdyby se to Kačka vážně nedozvěděla.“

„Jasně, já samozřejmě taky. Teď už ale musím končit. Jirka se za chvíli vrátí s naším hafanem,“ utnula náhle jejich rozhovor. „Takže platí středa, půl šestá v kavárně v pasáži Černá růže, jo?“

„Jo, jo. Platí. Ahoj. Budu se moc těšit.“

„Já taky. Ahoj.“

Tereza zavěsila právě v momentě, kdy v zámku u dveří uslyšela Jirkovy klíče. Ještě se na malou chvíli zamyslela, zda udělala dobře, že Jaroslavovi zavolala. Ale jejich společná večeře naznačila, že měli mnoho společných témat, která s ním chtěla probrat mezi čtyřma očima.

Než se Jirka v předsíni odstrojil, stačila raději vymazat odchází hovor z telefonní paměti. Byla si sice jistá, že se Jirka nikdy v minulosti do jejího telefonu nedíval, ale nechtěla riskovat laciné odhalení. Zvláště když věděla, jak bude nervózní před středeční tajnou schůzkou. Jirka by si toho mohl všimnout a začal by hledat důvod. Sama už se párkrát do jeho telefonu podívala, i když věděla, že to není správné, a i když si byla jistá, že Jirka žádnou nemá.

„Ahoj, miláčku,“ zavolal Jirka ještě z předsíně.

„Ahoj,“ odpověděla Tereza klidně.

„No, pojď sem ty můj hafánku. Doufám, že tě páníček vyvenčil pořádně. Víím, že to někdy fláká,“ zašeptala dostatečně hlasitě do ucha jejich samojeda Bena, aby si byla jista, že to slyšel i Jirka. Chtěla ho tím trochu poškádlit.

„Neměj péči. Byli jsme venku aspoň půl hodiny. Tak dlouho s ním nejsi venku ani ty!“ bránil se Jirka. „A vůbec, doufám, že jsi mezitím udělala něco k obědu.“

„Ježíš, brambory!“ zvolala Tereza a rychle se rozeběhla do kuchyně. „Já na ně úplně zapomněla, když jsem si dělala v pokoji manikúru.“

„To si děláš snad srandu, ne? Já mám po té procházce hlad jako vlk,“ rozčílil se Jirka.

„Tak to sis mohl něco ulovit, ty vlku? Ne, dělám si srandu. Hned se nečerti. Za chvíli bude oběd na stole. Bude tvé oblíbené jídlo. Řízek s kaší,“ uklidnila ho. Oběd naštěstí stihla připravit dřív, než zavolala Jaroslavovi.

„Jo, tak to si nechám líbit. Ještěže jsme včera koupili okurky. To bude, panečku, sváteční oběd!“

Mezitím, než jim Tereza stačila nandat oběd na talíř, stihl Jirka obsloužit jejich chlupatého přítele. Do jedné misky mu dal vodu, do druhé dostatek žrádla. Ještě si ani nestačil umýt ruce, když za ním do koupelny Tereza volala: „Oběd!“

4.

Jaroslav seděl nehnutě na pohovce poté, co položil telefon. Také on přemýšlel, zda dělá dobře. S Katkou se seznámili teprve před rokem v jednom klubu. Hned na první pohled vycítil, že by to mohla být ta pravá. Katka měla v té době za sebou další neúspěšný partnerský vztah, takže chtěla rychle zapomenout. O to rychleji se dali s Jaroslavem dohromady.

Za celý rok Jaroslav o své lásce ke Katce nepochyboval. Až teď, po telefonu s Terezou, si uvědomil, že ho city k Tereze úplně

neopustily. Nechtěl si je však raději připustit na mysli. Neměl tušení, že se i Tereze honí hlavou podobné myšlenky. Myslel, že dnem, kdy ho před léty *poslala k vodě*, veškerá láska z jejího srdce nadobro odešla. Nemohl tušit, kolik nocí probřečela, protože ho ještě několik měsíců milovala. Její nenávisť byla jen obranou před realitou. Odmítala jezdit na chalupu jen proto, aby mu neodpustila a nevrátila se k němu. Nechtěla vypadat jako slaboch. Jaroslav to však tenkrát nevěděl a ani nemohl vědět. Tehdy nedostal šanci na reparát.

Nyní si ovšem uvědomil, že by chtěl všechen ten čas vrátit a začít znovu v ten den, kdy poprvé Terezu podvedl. Byl si jist, že znovu by stejnou chybu nebyl schopen udělat. Litoval, že se jeho zálet prozradil relativně záhy. Věřil, že kdyby ho dokázal utajit ještě pár týdnů, mohlo být teď všechno úplně jinak.

* * *

„Co je, stalo se něco?“ ozvalo se náhle nad Jaroslavem. V rozjímání nad minulostí, přítomností a budoucností si nevšiml, že se Katka vrátila. Byla dopoledne u rodičů. Chtěla se však vrátit včas, aby stihla uvařit slavností nedělní oběd.

„Ne, nic se nestalo. Nějak jsem se zamyslel a vůbec nevím nad čím. Budu muset chodit dřív spát. Jinak budu takhle sedět a čumět do blba častěji. Asi je to mikrosnánek s otevřenýma očima.“

„Jo, paní Nadčeradcová by prohlásila: *Eman, on tady usnul jako kůň.*“

Jaroslav se na Katku usmál a vstal, aby jí mohl dát obvyklou pusu na přivítanou. Byl to jejich tradiční rituál, který je neopustil ani po měsících každodenního vídání. Polibek prostě musel být pokaždé, když se jeden z nich vrátil domů.

„Jak bylo u rodičů?“ zeptal se Jaroslav, aby přetrhl myšlenky na Terezu.

„Ale jo, v pohodě. Táta je zase o něco lepší. No a máma. Však ji znáš. Chvilí v pohodě, chvilí zase na všechny našťavaná. Říkala, že jí přijede známá z Anglie, takže má trochu fofr. To víš,

nevidá ji už tak často od té doby, co se provdala za toho bohatého Anglána. Má to tak někdo kliku.“

„Chceš říct, že bys radši místo mě nějakýho bohatýho Anglána?“

„Ne to né, ale mohl bys mít nějaký ten milión na účtu. Měla bych tě, myslím, ještě radši.“

Samozřejmě to Katka nemyslela vážně. Milovala Jaroslava tak, že už by to ani více peněz na jeho účtu nemohlo změnit. Připadal jí jako ten nejvhodnější otec pro jejich budoucí potomstvo a měla pocit, že i jí bude v životě tou nejlepší oporou. Malinko ji jen děsilo, že má Jaroslav některé vlastnosti společné s jejím otcem, ale sváděla to na to, že jsou vlastně všichni muži stejní. Tudiž by na každém partnerovi viděla některé otcovy rysy.

„No, tak já půjdu vykrást nějakou banku. Počkáš zatím na mě?“

„Myslíš s obědem? Klidně, ale pospěš, ať nevystydne.“

„Spíš myslím nějaký ten rok. A ne že ty prachy prošťustruješ s nákým jiným. To bych ti pak nepřál vidět! Dokážu bejt hrozně zlej!“ vyhrožoval jí na oko Jaroslav.

„Tak to nevím, jestli bych vydržela. Asi bych ti nejspíš upekla chleba s pilníkem,“ navrhla Katka. „Ale teď radši půjdu uvařit slíbený oběd, ať nejíme ve tři jako naši sousedi,“ ukončila rozhovor a přesunula se do kuchyně.

„Jo a kdybys mi chtěl pomoci, tak jsi vítán. Brambory snad umíš oloupat, ne?“ provokovala ho z kuchyně. Jaroslav se zvedl a šel se ujmout škrabky, aby jí pomohl. Práci v kuchyni se nikdy nevyhýbal. Stejně jako se Katka nevyhýbala pomoci mu při těžších domácích pracích. Byla zvyklá od malinka pomáhat otcovi při jeho *kutílských pokusech* u nich doma. A protože nebyl Jaroslav zrovna z těch nejzručnějších, často se změnil on v jejího asistenta.

Při škrábání měl Jaroslav další příležitost přemýšlet nad Terezou a jejich středeční schůzkou. Byl sice nucen tu a tam odpovědět Katce na její dotaz, ale zvládal to zatím bez problémů. Myšlenkami byl u Terezy, uši však byly nastraženy přijmout

sebemenší zvuk z Katčiných úst. Nechtěl, aby dnes ještě jednou poznala, že je myšlenkami jinde.

„Jak tohle dopadne, to ví jen bůh. Ale třeba si to jen namlouvám a Terezka si chce opravdu jen posedět a popovídat. Nic víc,“ pomyslí si.

Při této myšlence doškrábal poslední bramboru. Dal hrnec na kuchyňskou linku a rázně zasalutoval.

„Hotovo, pane. Dovolte mi odejít, pane,“ na slovo *pane* dal důraz, aby to vyznělo doopravdy vojensky.

„Ty jsi šašek počmáramej, co?“ usmála se Katka, vytáhla ruku ze dřezu, ve kterém právě myla ovoce, a pocákala mu vodou obličej.

„Beru to jako ano, pane,“ odpověděl Jaroslav a utřel si obličej do její zástěry. Přitom jí stihnul sáhnout zezadu na stehno.

„Nech toho, teď musím vařit. Po obědě si mě ošahávej, jak chceš. Ale to ty už nebudeš chtít, vid'? Není dvanáctého, co?“

„Moment, dvanáctýho? To máš nějak popletený. To si musíš plést s nějakým jiným milencem. My spolu přece spíme jenom tehdy, když vychází Velikonoce na úterý!“

„Jejda, to jsem se ale hloupě prořekla. Tak nic, zapomeň na to a dej si odchod, ty pane,“ Katka ho při odchodu stihla ještě jednou postříkat vodou. Měla radost, že má Jaroslav dobrou náladu, protože po příchodu domů se jí zdál nějaký zaražený. Ale příčinu dávala jeho nevyspání.

„Dobrá, tak já jdu. Zavolej mě, až budu moct prostřít. Víš přece, jak rád prostírám.“

„Jo jo, všimla jsem si toho. Zavolám tě tak za patnáct minut. A teď utíkej, ať jsi trochu překvapenej, co dostaneš na stůl.“

„Nu dobrá, já jdu. Ale bramborama mě nepřekvapíš. Ty jsem škrábal,“ řekl jakoby otráveným hlasem a šel si sednout zpět do pohovky v obývacím pokoji. Myšlenek na Terezu se nemohl vůbec zbavit. Naopak se mu zdálo, že do nich upadá čím dál víc.

Tereza přišla do kavárny již ve čtvrt na šest. Ačkoli se většinu noci jen převalovala a přemýšlela, zda dělá dobře, nemohla se přesto setkání s Jaroslavem dočkat. Za celou dobu svého manželství nepomyslela ani jednou na nevěru. Naopak odsuzovala své kamarádky a kamarády, kteří si udržovali poměr ještě s někým jiným než jen se svým partnerem. Samozřejmě, že si občas ráda zaflirtovala, ale to jen proto, aby si dokázala, že o ni doposud muži neztratili zájem. Dnes ji však čekala její první tajná schůzka od doby, kdy řekla Jirkovi na radnici své *ano*. Těšila se na ni, ale zároveň se i trochu bála.

Jaroslav byl první, kdo ji zasvětil do tajů lásky. A to, jak zareagovala poté, co se dozvěděla o jeho nevěře, ji často v průběhu těch následujících let mrzelo. Říkala si, že to tenkrát se svou reakcí přehnala, ačkoli byla v právu. Udělal věc, kterou nemohla jen tak přejít. Ale také nemusela přejít od lásky rovnou k nenávisti. Nemusela se úplně odříznout od dění na chalupě. Mohla tam alespoň občas s rodiči zajet. Zvláště pak poté, co se dozvěděla, že se Jaroslav s její následovnicí rozešel. Avšak bylo to její první shledání s nevěrou, kterou navíc vůbec nečekala, protože se jí do té doby zdál jejich vztah bez sebemenší chyby. Každý den s Jaroslavem jí připadal krásný. Naopak každý den, kdy spolu nebyli, se jí nekonečně vlekl. Myslela, že on cítí to samé.

„Ahoj Terinko,“ ozvalo se za jejími zády známé oslovení, kterým jí říkal jen Jaroslav.

„No, ahoj Jaroušku,“ otočila hlavu a usmála se na Jaroslava.

„Tak já na tebe tak hezky a ty na mě Jaroušku, jo?!“

Tereza věděla, že pokud něco Jaroslav opravdu nesnáší, pak je to oslovení *Jaroušku*. Říkala mu tak jen jeho babička, od které to Tereza pochytila, když u ní byli občas na návštěvě. Tereza ho tak oslovovala vždy s dostatečným úsměvem, aby se neurazil. Pravidelně se pak snažila dostat odpustek skrze dlouhé a početné polibky. To Jaroslavovi samozřejmě nevadilo, takže byl nakonec rád, že mu tak říká. Jen nechtěl, aby ho takto oslovovala před jejich kamarády, protože se bál, aby mu tak nezačala říkat celá parta.

Dnes však polibky na usmířenou nečekal, ačkoli velmi chtěl. Kdyby jen tušil, že ani Tereza by nejradši nepokazila tradici. Ale nepřipadalo jí vhodné, aby se vdaná paní líbala s bývalým přítelem. Také ona nemohla tušit, co k ní Jaroslav ve skutečnosti cítí.

„Jen jsem zkoušela, zda sis na to náhodou za ta léta nezvykl. Třeba ti tak říká doma Katka, když jste sami. A třeba si ji to schválně naučil i s tou naší dohrou, ne?“ čekala, jak zareaguje.

„Myslíš, jako že by mě řekla *Jaroušku* a pak mě půl hodiny líbala, jako jsi to dělávala ty? No vidíš, to mě nenapadlo. Budu to muset doma zkusit,“ usmál se té představě. „A dneska nebude pokračování jako dřív?“

„Mělo by snad?“

„No, jsem hrozně naštvanej, takže by mělo!“

Dívali se na sebe a oba přemýšleli, co si ten druhý myslí.

„*Mám nebo nemám? Políbila bych ho tak ráda!*“ přemýšlela Tereza.

„*Udělá to nebo neudělá? Kéž by to udělala!*“ přál si Jaroslav.

Nakonec se na sebe jen usmáli. Jaroslav si odložil bundu přes opěradlo židle a přisedl si ke stolu. Moc chtěl vzít Terezu alespoň za ruku. Skoro by to už udělal, ale pak raději sáhl po nápojovém lístku.

„Už máš objednáno?“ zeptal se.

„Jo, objednala jsem si flašku šampaňského a k tomu archivní víno, zatímco jsem na tebe čekala. Platíš to přece, ne?“

„Já?! Vždyť jsi mě pozvala ty! To se teda nedoplatíš! Doufám, že sis neobjednala tu lahev vína za dva tisíce sedm set!“

„Naštěstí ne. Objednala jsem si tu lahev nad tím, co je o pětistovku levnější. A co si dáš ty? Doufám, že mi s ní aspoň pomůžeš! Když to nebudeš platit, tak se určitě ostýchat nebudeš, ne?“

„Jasně že ne! Ale teď vážně. Už máš objednáno nebo ne?“ zeptal se Jaroslav.

„Ještě ne. Dám si asi jen kávu a sodu. Přece nezruinuju náš rodinný rozpočet.“

„Neboj, platím to samozřejmě já. Jsem přece muž! I když bohužel ne ten tvůj,“ slovo *bohužel* vylétlo Jaroslavovi z úst úplně samovolně. Zarazilo to oba, ale ani jeden na sobě nedal nic znát.

„Dám si stejně jen tu kávu a sodovku. Později si dám třeba něco sladkého,“ podívala se Jaroslavovi do očí a přála si, aby se chytil vysloveného dvojsmyslu.

„Aby tam ještě něco zbylo. Podívej, všichni okolo už si nějaký dort dali. To bys pak mohla mít taky smůlu,“ nepochopil její narážku.

„Tak jo, tak si dám ten dort, co mají tam u dveří ve vitrině úplně nahoře.“

„Hm, ten vypadá fakt dobře. Dám si ho asi taky. A nechceš ještě dvě deci červeného? Vždycky sis dávala červený, když jsme byli spolu. A to jsi ještě správně nesměla pozřít ani kapku alcoholu. Kdyby vaši věděli, že si občas dáme, tak by mě asi zabili.“

„Nezabili, táta mi sám občas nalil nějaké to deci červeného. Není takový ras, jak vypadá. A tebe měl docela rád. Dokonce i po tom, řekněme incidentu, tě obhajoval. Tedy dokud jsem si domů nepřivedla Jirku. Toho si taky oblíbil docela rychle.“

„To jsem měl vědět, že mám pana otce v malíku. Rozjel bych to s tebou úplně jinak.“

„Jó a jak?“ vyzvídala Tereza.

„Ani se neptej! To si raději nechám pro sebe.“

* * *

„Máte vybráno?“ zeptala se servírka, když viděla, že odložili nápojový lístek.

„Ano, dvě espresa, dvě matonky a dvakrát dvě deci červeného,“ objednal Jaroslav pro oba.

„Ještě něco?“

„Jo, a dva kousky toho dortu, co máte úplně nahoře v tamhle té vitríně u dveří.“

„Dobře,“ servírka si vše zapsala a odešla přepsat objednávku do počítače.

* * *

„Teda, to už je hodin. Budu muset utíkat, nebo mě bude Jirka podezírat ze záletů!“ zhrozila se po třech hodinách jejich nepřetržitého povídání Tereza. Stihli za tu dobu vypít každý šest deci červeného, dvě kávy a tři třetinky sodovky. A navrch k tomu sníst dort. „Řekla jsem doma, že si po práci půjdu na chvíli sednout s kolegyněmi. Ale to se nikdy nezdržím takhle dlouho!“

„To je škoda. Zrovna jsem se rozpovídal a ty už chceš jít!“

„Vždyť jsi se rozpovídal hned od začátku, tak nekecej,“ ohradila se Tereza.

„Já že jsem se rozpovídal? To teda nevím, kdo mě po celou dobu nepustil skoro ke slovu! Já mluvil všehovšudy maximálně deset minut. Zbylou dobu jsi mluvila jen ty!“

„Zas to nemusíš přehánět, jo! Ale vážně bych měla jít.“

„Dobrá, tak zaplatíme. Vyprovodit tě ale snad můžu, ne? Tedy ne až před dům, jen s tebou popojet tramvají.“

„No jasně.“

Tereza byla ráda, že to Jaroslav sám navrhl. Nechtěla se s ním ještě loučit, ale zároveň si nechtěla dělat doma zbytečné problémy.

* * *

„Teda, tobě to sluší. Celou dobu jsem tě viděl jen sedět. Ani na záchod jsi nešla. Ale teď když tě vidím, fakt lituju, že nejsem tvůj manžel.“

„Vidíš, málo sis mě vážil. Ale teď si raději odskočím, když si

mi to tak připomněl. Abych dojela domů. Počkáš chvíli?“ zeptala se ze zdvořilosti, ačkoliv si odpověď byla více než jista.

„Jasně. Budu tu čekat jako tvůj pejsek!“

„Tak tu hezky počkej, neobtěžuj ostatní hosty a neluď, jo!“ přikázala mu s úsměvem.

„Hať,“ zaštěkal Jaroslav potichu. „Ale zavrtět ocáskem bohužel neumím,“ dodal.

„Ještě to tak. To bych si pamatovala. Teda pokud by tě to nenaučila až nějaká jiná panička.“

Tereza se rychle otočila a šla směrem k toaletám. Když se vrátila, stál už Jaroslav oblečen u jejich stolu. Pomohl jí do kabátu a podal kabelku. Oba odcházeli neradi. Tři hodiny jim utekly rychleji, než by bývali chtěli. Nestačili opět probrat vše, co měli na srdci. Hlavně jejich city zůstávaly dál pevně schovány, ačkoli jim jejich srdce radila, aby je otevřeli. Rozum jim to však nedovolil.

6.

„Tak jak bylo s holkama? Nescházel vám tam jeden moc dobrý samec?“ zeptal se Jirka na přivítanou, když Tereza dorazila z předstíraného posezení s kolegyněmi.

„Ale víš, že ani ne! Docela jsme si vystačily. A kdybychom náhodou nějakého samce bývaly potřebovaly, bylo jich kolem celkem dost. Jeden krásnější než druhý! Takže bys měl nejspíš smůlu. Navíc jsi ženatý a moje kolegyně se s ženatýma nezahazují. A co víc, když je ještě k tomu manžel jedné z nás,“ vyvrátila mu Tereza jeho naděje.

„Tak já příště, až půjdeš s holkama zase do hospody, vyrazím někam na lov. Když o mě nemají zájem holky u vás ve firmě, třeba se mi poštěstí před nějakou vyšší dívčí!“

„To by sis mohl zkusit a viděl bys, zač je toho loket! Ještě jednou bys mi zahrnul a vydrápala bych ti oči,“ pohrozila mu Tereza skrčenými prsty.

„Tak to si budu muset dát pozor!“

Tereza si v ten moment uvědomila své pokrytectví. Jirkovi snad poprvé zalhala o tom, kde byla. A jemu hned po příchodu z tajné schůzky vyhrožovala, že kdyby jen zauvažoval nad nějakým větším flirtem, byl by to konec jejich manželství. Přitom sama měla zmatek v hlavě. Každá z variant možného vývoje jejího vztahu s Jaroslavem musela skončit tragédií, buď pro ni, Jaroslava, Jirku nebo Katku. Nebo klidně pro všechny.

„A víš co, nechme toho. Nějak mě z toho vína bolí hlava. Nebo je to z toho kouře v té hospodě. Víš, jak jsem na to háklivá!“ zalhala mu raději ještě jednou. Chtěla být sama, aby mohla dál myslet na Jaroslava. Navíc se obávala, že by z nevinného poštuchování mohlo vzniknout nějaké velké nedorozumění.

„Jako obvykle, když je čas na hraní, co?“

„Jak čas na hraní? Pokud já vím, žádný termín k hrátkám jsme si zatím nestanovili. Takže se neřídíme jízdním řádem jako na nádraží, ale když je chuť, tak jdeme na to, ne?“ zarazila se Tereza.

„No právě, já mám chuť teď.“

„Aha. Ale mě fakt bolí hlava a raději si půjdu lehnout. Musím se z té bolesti vyspat. Takže se jdu umejt, převlíknout, vezmu si prášek a skočím do postele! A pokud sis náhodou nevšiml při pohledu z okna, je právě úplněk. Takže bys ani nemusel chodit před tu vyšší dívčí. Jedině někam před základku,“ usmála se na něj a s trochu provinilým pohledem se odebrala do koupelny.

„Tak já jdu před tu základku, jo?“ volal za ní do koupelny.

„Klíďo, takže se vrátíš tak za osm let. To si pěkně odpočinu. Jen mi, prosím, posílej nějaké penízky, ať se tu mám sama dobře.“

Tereza se usmála do zrcadla a pomyslela si, že jí je s Jirkou dobře. Byl veselý, milý a pozorný. I po sedmi letech manželství ji dokázal pokaždé rozesmát. Myslela na to, že se k sobě náramně hodí. Ale také si vzpomněla, jak jí dnes bylo nádherně s Jaroslavem.

Jaroslav přišel domů až po osmé hodině. Zdrželo ho vyprovázení Terezy. Ale nelitoval toho. Byl rád za dalších pár minut navíc, které mohl strávit v její společnosti. Bohužel za celou dobu, kdy byli spolu, se ani slůvkem nezmnínil o své znovu se probouzející lásce. Nevěřil, že by mohla cítit to samé ona k němu. Raději si nechal své city pro sebe, protože se bál, že by se jejich po dlouhé době obnovené přátelství mohlo znovu pokazit. Radši chtěl být jen její kamarád, než ji opět ztratit úplně.

„Tak jakýs měl den? Já ho měla úplně tragickéj! V deset mě na poradě šéf sepsul za poslední analýzu a pak mně ještě odpovědně naložil další práci. Jako bych jí měla málo! Ach jo. Já dám snad výpověď. Všude musí bejt líp než tady v týhle cvokárně. A za těch pár šupů se mi to rozčilování vůbec nevyplatí!“ postěžovala si Katka hned, zatímco si Jaroslav odkládal sako na židli.

„To já měl dneska celkem pohodu. Žádný šéf mě nebuzeroval. A po práci jsme si zašli s kolegou na kávu, abychom probrali, jak budeme v našem projektu postupovat dál. Byl to nakonec docela plodný večer,“ při těch slovech Jaroslavovi cuknul koutek a mírně se usmál. Plodný večer s kolegou si představoval jinak. Ale plodný večer to rozhodně byl. Jen by byl býval rád, kdyby byl ještě plodnější. Pomyslel si, že snad příště. Pokud nějaké příště bude, musí být o něco víc odvážnější.

„Ale snad to u tebe v práci nebude tak zlý, ne? Peněz taky nenosíš zrovna málo. Spousta jiných lidí má daleko míň než ty. Na to nezapomeň!“ začal Katku poučovat.

„To sice jó, maj lidi i míň než já. Dokonce i spousta chlapů má míň než já. Ale ty nervy určitě nemaj takový, jako já! Takže když dám na jednu misku vah peníze a na druhou stres, tak ten stres jasně převažuje! Museli by mě vyvažovat zlatem! Takže jestli mě šéf ještě jednou takhle vytočí, tak uvidí. Pozdě bude litovat. Takovou druhou už těžko sežene!“ nepřestala se Katka rozčilovat.

„No, vidím, že jsi v ráži. To abych si vzal k večeři párek s rohlíkem, vid? Nic jiného určitě v lednici stejně nebude. Už aby byl

víkend. Vždycky od poloviny týdne až do víkendu zeje naše lednice prázdnotou,“ postěžoval si pro změnu Jaroslav.

„Je teda fakt, že kdybys dělala míň hodin, bylo by aspoň uvaříno. Ale na druhou stranu, můžeme za ty prachy zajít někam na večeři. Někdy. Dneska jsem už ale mrtvej, takže si dám ten párek, vykoupu se a jdu spát!“ dodal.

„Cože, ve středu jdeš spát? To snad ani není možný! Jindy máš plnou hubu keců a dneska nic, jo? Tak to jsem mohla jít do hospody s nějakým pěkným chlapem od nás z práce!“ pozlobila ho Katka. Vymýšlela si a Jaroslav to věděl. Často ho škádlila a snažila se v něm probudit alespoň trochu žárlivosti, ale zatím nikdy neuspěla.

7.

„Ahoj Terko, dneska mi volal Standa, jestli máme čas příští víkend. Bude dělat na chalupě oslavu svých dvaatřicátin. Co ty na to? Já bych docela rád jel,“ oznamoval Jirka hned mezi dveřmi po návratu z práce.

„No, mohli bychom jet. Jen jestli tam ale nebude Jana!“ řekla Tereza přísně.

„Myslím, že tam bude. Přece jen se se Standou dost kamarádí, tak bych se divil, že by zrovna ji kvůli nám nepozval!“ přemýšlel Jirka.

„V tom případě já asi nepojedu. Nechci ji vidět. A co ty?“

„Já bych jel. Hele, už je to dávno. Ví přece, že jsme teď manželé. A já to vím taky, takže má smůlu,“ řekl přesvědčivě.

„To jí ale v žádném případě nevadí!“

„Tenkrát to byl úlet z mladické nerozvážnosti. Teď už jsem usazený a pro ni určitě nezajímavý! Bude tam dost jiných, svobodných objektů. Třeba Standa. Ten už by se taky měl usadit, nemyslíš?“ snažil se situaci kolem Jany zlehčit.

„Nemyslím si, že bys byl pro ni nezajímavý. Máš dobrou práci, trochu víc peněz, tak bych se vsadila, že by to aspoň ráda zkusila.“

„To je sice možný, ale já jsem zamilovaný do tebe, takže má prostě smůlu. Mohla by si něco zkusit. Poslal bych ji... do pryč. Jednou mi zkusila zkazit život. Podruhý by už neuspěla!“

„Jen aby. Je prej ještě hezčí než dřív a prej o sebe dost pečuje. Tak aby tvá předsevzetí nevyšuměla hned po příjezdu,“ smála se Tereza, ale bylo cítit, že jsou její obavy skutečné.

„Říkám ti, neboj. Já už nejsem ten malej kluk, kterým jsem byl před lety. Bože, to už je tak dávno. Už se těším, až si na to za pár let ani nevzpomeneš. Budeš mít Alzheimeru a já budu mít konečně pokoj od všech tvých výčitek. Budeš ráda, když si vzpomeneš, kam sis dala zuby,“ škádlil ji Jirka a pro jistotu ještě vycenil zuby.

„A co myslíš, že budeš mít jako ty? Já je po nějaké době najdu a v klidu se najím. Ale ty si svoje zuby ani nestrčíš do pusy, protože budeš mít Parkinsona. A vůbec, bude to úplně jedno, protože i kdyby sis je tam nakonec strčil, tak se tam stejně netrefíš s vidličkou. A když se trefíš, nic už na ní nezbude,“ vrátila mu Tereza jeho posměšek.

„To budeme teda pěkněj páreček. Holt se budeme muset vzájemně doplňovat. Já nám najdu zuby a ty nám je dáš do pusy a budeš nás krmit. Platí?“ navrhl nakonec Jirka.

„Dobrá. Ale abychom to vyřešili s tou oslavou, ne? Hele, mně se tam vážně moc nechce, když tam bude ta káča. Já se spíš zeptám, jak jsou na tom holky od nás. Jestli bychom nepodnikly nějakou dámskou jízdu, třeba u našich na chalupě. Ty si jeď klidně sám. Já ti věřím. Takže taky věřím, že mou důvěru nezklameš. A jestli přece jen, tak mi to hlavně neříkej. Doufám, že se mi to ani nedonese. Co oči nevidí nebo mysl neví, to srdce nebolí. Však víš!“

„Nemusíš si dělat vůbec žádný obavy, k ničemu nedojde,“ ujišťoval ji. „A to mě jako fakt pustíš samotného? Tomu se ani nechce věřit. To je po těch letech manželství snad vůbec poprvé. Jestli ty nemáš náhodou milence, že se mě chceš takhle zbavit.“

V Tereze se po té větě zastavilo srdce. Jirka se sice smál, ale

říkala si, co když na ní něco poznal. Nebyla mu zatím nevěrná fyzicky, ale myšlenkami už určitě ano.

„To je otázka nebo věta oznamovací?“ snažila se získat trochu času na vzpomínání.

„Co myslíš? Neboj, já ti taky věřím. Když věříš ty mně, tak já ti musím taky věřit. V manželství si musíme důvěřovat, ne? Na druhou stranu neznám žádné manželství, kde by si byli oba nad-smrti věrní. To snad ani nejde. To ale není náš případ. My jsme zatím jako dvě labutě, teda labuťák a labuť. Jestli se k tobě přiblíží jinej labuťák, tak mu za trest sezobu všechny rohlíky, který nám lidi v zimě hodí. Ať si třeba chcípne hladu. Líto mi ho nebude. Třeba ho pak budou pitvat v laboratoři, zda neměl ptačí chřipku. Jo, pomsta bude sladká!“

„To nebude třeba. Žádný labuťák není ani na pravoboku, ani na levoboku. Nemusíš mít žádný strachy,“ zalhala opět Tereza.

Donedávna nemusela lži vůbec používat. Po celou dobu trvání jejich vztahu říkala Jirkovi jen čistou pravdu. Nemusela se ani přetvařovat. Nesnášela lži u jiných, takže je nechtěla říkat ani ona. Ani v dětství si nepamatovala na žádnou situaci, kdy by musela rodičům zalhat. Vždy říkala, jak se vše událo podle pravdy, nebo raději neříkala nic, pokud by musela lhát. Proto se divila, že dokázala Jirkovi zalhat nejen o své středěční schůzce. Myslela původně, že zalhat bude horší, ale nakonec to dokázala bez větších problémů.

„Já tedy zítra zjistím, jak se kolegyně tváří na dámskou jízdu a buď tě nechám jet samotného, nebo se přidám k tobě, ač velmi nerada. Nebo taky nikam nemusíme jezdit, co?“ snažila se tvářit, že se jí vlastně ani nikam nechce. Ale v hlavě se jí rodil plán, že by mohla zkusit vytáhnout Jaroslava k nim na chalupu. Samozřejmě samotného, bez Katky. Plán se jí zamlouval, ale nebyla si jistá, zda s ní vůbec bude chtít jet a zda si to dokáže doma takhle narychlo zařídit.

„No, já tedy nevím jak ty, ale já tam chci. Už jsem je všechny pohromadě hrozně dlouho neviděl. Naposled snad na naší svatbě a to už je sakra let. Já prostě jedu!“ řekl Jirka rozhodně.

„Tak jo. Pokud holky nepojedou se mnou, tak se přidám

k tobě. Ale fakt se mi tam vůbec nechce!“ slovo *vůbec* řekla Tereza opravdu důrazně. „Tak se tedy domluvíme zítra, ano? Je na to stejně ještě dost času.“

„Dobře. Stejně mě nakonec nikam samotného nepustíš, to vím už teď, tak nevím, proč takové manévry. Ještě jsi mě nikdy samotného nepustila. Teda když nepočítám školení z práce. Ale i tam mě pouštíš s krajní nevolí!“

„To není pravda. Klidně si někam jed'. Když mi popravdě řekneš kam a s kým, tak s tím nemám vůbec žádný problém. Jen s Janou mám problém. Teda měla jsem jeden velký problém. Víš, že jsme se málem nadobro rozešli! Chtěla jsem tě kopnout do ř..., teda poslat do háje. Vidíš, byla bych i sprostá, jen na to pomyslí. Byla to moje kámoška a takhle mě podrazila! To jí nadosmrti neodpustím!“

„Tak to je ten rozdíl mezi námi dvěma. Já bych ti to možná i odpustil. Ale ty jsi nekompromisní. Tvrdá a rozhodná. Chudák Jarda, tenkrát. Ale teď už to je mezi vámi dobrý, ne?“ zarazil ji Jirka dnes už podruhé.

Podruhé musela přemýšlet, jak na tu otázku nejlépe odpovědět. Ve lhaní jí chyběla praxe, takže nedokázala rychle vytáhnout nějakou příhodnou lež z *rukávu*.

„Asi jo,“ řekla nakonec. „Myslím, že už je to docela v pohodě. Aspoň Jarda nevypadal, že by se mě nějak bál. Ví, že je to už dávno. A taky ví, že neodpouštím. Stejně jako to víš ty. Takže je mu jasné, že už mezi námi nikdy nic nebude. Notabene, když jsem teď vdaná panička, že? A navíc zamilovaná do svého manžela!“ řekla důrazně, aby Jirka nezůstal na pochybách o její lásce a jejích čistých úmyslech s Jaroslavovým přátelstvím.

„Stejně mi je ho tak trochu líto,“ politoval ho Jirka. „Podle mě v něm kus té staré lásky zůstal. Docela si tě prohlížel. Ale má teď tu Katku, která vypadá taky dobře, tak snad nebude mít ani potřebu.“

„Myslíš, že v něm něco zůstalo?“ vyzvídala Tereza.

„Já myslím, že jo. Vypadal vedle tebe šťastnej. A ten pohled při loučení bych ti přál vidět z pohledu nezaujatého pozorovatele, jako jsem já,“ usmál se Jirka. „No, vlastně zas tak nezaujatý taky nejsem, když jsem tvůj manžel.“

„Hm, když myslíš. Ale mně se to nezdálo. Bavili jsme se úplně normálně. To víš, takhle jsme se už nesešli celou věčnost. Proto ti to tak možná připadalo,“ rozmlouvala mu jeho domněnku, ačkoli si nade všechno přála, aby měl pravdu. „Hele, já to zítra proberu s holkama a dám večer vědět,“ změnila raději náhle téma rozhovoru.

„Třeba nakonec pojedu já s váma. Taková dámská jízda a jeden chlap. To bych si mohl pěkně užít!“

„To by sis spíš mohl zkusit. Ty s náma prostě nepojedeš. Chlapy necháváme doma! Když dámská, tak dámská!“

„No jo, stejně bych nejel. Chci popřát Standovi. Snad mu nebude divný, že jsem přijel sám.“

„Já myslím, že když mu vysvětlíš, že se mi tam nechtělo kvůli Janě, tak to pochopí. Věděl, co se tenkrát stalo. A když to věděl on, tak to věděli všichni v partě. Znáš ho přece!“ vymýšlela Tereza výmluvu pro jejich kamarády, aby se nedivili, že přijel Jirka sám.

„Tak dost diskuze, já jdu vařit, ať neumřeme hladu. Rohlíky nám asi dneska nikdo házet nebude, ty můj labuťáku,“ uzavřela jejich rozhovor, zatímco se jí už v hlavě rodil plán, jak by mohla strávit s Jaroslavem víkend o samotě.

8.

Tereza si dobalila poslední z věcí, bez kterých se mladá žena o víkendu mimo domov v žádném případě neobejde. V jejím případě to byl čisticí krém na pleť, konkrétně jeho noční varianta. Denní už měla sbalenou dávno. Její taška byla naštěstí dostatečně velká, aby všechno pojmul. Naposledy se podívala na její velikost a tíhu a naposledy také zapřemýšlela, zda by nemohla přece jen nechat něco doma. Jela jen na dva dni, ale její zavazadlo vypadalo, jako by měla odjet minimálně na měsíční poznávací cestu kolem Afriky.

Na druhou stranu ji však také napadlo, zda jí mezi těmi všemi věcmi něco zásadního nechybí. Nechtěla se zdržovat shá-

něním zapomenutých drobností po obchodech na úkor volných chvil strávených po dlouhých letech s jejím někdejší přítelem.

Ještě před pár dny by vůbec nevěřila, že by se mohli s Jaroslavem skutečně domluvit. Myslela, že nakonec skončí na narozeninové oslavě spolu s Jirkou, který se tam právě chystal odjet. Byla však ráda, že Jaroslav skoro bez váhání souhlasil s jejím nápadem strávit spolu víkend u nich na chalupě. Namluvila mu, že by s ním ráda prošla místa z jejich dětství. Přitom přemýšlela, jak by bylo krásné, kdyby se ty dny vrátily zpět.

* * *

Jaroslav skutečně neváhal skoro ani deset vteřin. Odpověď byla rychlá, ale následovalo několik horkých chvil, když si uvědomil, že bude muset zalhat Katce o tom, kde a hlavně s kým bude trávit následující víkend. Bylo sice obvyklé, že často jezdil na služební cesty, ale ty nikdy netrvaly přes celý víkend. Nakonec se rozhodl, že se vymluví na školení v Českých Budějovicích, kam občas skutečně jezdil. Školení většinou probíhala od čtvrtka do soboty. A protože cesta z Budějovic vede nedaleko chalupy jeho rodičů, vymyslel si, že se tam staví, aby zkontroloval, zda je vše v pořádku, a zajde s kamarády do hospody. *„Katce to určitě nepřijde divné,“* pomyslel si.

„Nechceš tam jet náhodou s Terezkou?“ zeptala se Katka bez rozmyšlení.

„Cože?“ řekl překvapeně Jaroslav. „Jak si tohle můžeš myslet? Proč zrovna s Terezou. Neříkal jsem ti přece, jak to mezi námi bylo a jak moc mě nenáviděla? Nechci znovu vyvolávat staré bolesti. Zvláště když jsme se zase začali aspoň trochu kamarádit.“

Katka se dál nevyptávala.

Jaroslav nejenže nechtěl pokazit obnovené přátelství, ale přemýšlel, že jejich víkendové setkání může znamenat i to, že by se jejich kamarádství mohlo posunout o kousek dál. Jinak si její nápad neuměl vysvětlit.

* * *

Také Jirka neměl sebemenší tušení, jaký víkend mu za jeho zády Tereza plánuje. I ona předpokládala, že se její kamarádství s Jaroslavem posune trochu jiným směrem. Ani nevěděla, proč chce rozvíjet dávno přerušené milenectví. Říkala si, že v jejím srdci zůstal kousek, který stále na Jaroslava myslí, ale který se za celá léta nedostal ke slovu.

Tereza si naposled v duchu prošla všechny věci, které si při neustálém přemýšlení nad minulostí balila do tašky. Pomyslela si, že snad nic nezapomněla. Alespoň nic důležitého. Ještě si zašla zabalit nějaké jídlo. Otevřela lednici, kterou už před ní prošel Jirka, když se balil. Ale i přesto v ní zbylo ještě pár věcí, které se mohly Tereze o víkendu hodit. Vzala si proto ještě jednu menší tašku a pečlivě do ní naskládala věci z lednice i ze spíže.

* * *

„Tak co, máš všechno?“ zeptal se Jirka, když viděl Terezu, jak stojí zamyšleně nad oběma taškami.

„Já ani nevím. Už mě nic nenapadá, že bych zapomněla. Ale znáš to. Pokaždé něco zapomenu, ale vzpomenu si na to teprve, když už se nemůžu vrátit.“

Za ta léta zažili několik desítek výletů a dovolených, ale Jirka si nevzpomněl snad ani na jediný, kdy by si Tereza něco nezapomněla. Naposledy zapomněla veškeré léky, když odlétali na dovolenou do Egypta. Připravila je večer před odletem, ale do kufru je chtěla dát až naposled. A tak zůstaly v obývacím pokoji vedle sedačky. Jednou v létě si zapomněla plavky, v zimě zase nechala doma hůlky.

„To jsem zvědavej, co tentokrát necháš doma. Určitě mi to hned zavoláš, že jo? Ať se pobavím,“ škádlil Terezu. „Tentokrát je to ale jednodušší, než když jsi nechala doma ty léky. Naštěstí jsme moc medicíny nepotřebovali. Tedy krom těch léků na průjem. Ale ty naše by stejně nepomohly, takže to bylo nakonec celkem fuk.“

„No, to je ti podobný, vyčítat mi to při každé příležitosti. To je ale tím, že všechny tyhle věci balím já! Ty bys toho nechal

doma pětkrát víc, kdybys musel myslet i na společný věci, tak se do mě nenavážej, jo!“ rozčílila se náhle Tereza.

„Tak promiň, dělám si z tebe srandu. To víš, že si vážím toho, že myslíš i na společný věci,“ snažil se uklidnit napětí.

Tereza si uvědomila, že po Jirkovi vyjela úplně zbytečně. Začínala být z celého víkendu trochu nervózní. Nechtěla Jirku podvádět a lhát mu, ale srdce si v té chvíli dělalo úplně, co chtělo, bez ohledu na to, co si o celé věci myslí hlava. Byla prvně v takové situaci. Za celou dobu od prvního polibku s Jirkou až do teď neměla problémy s věrností. Samozřejmě že někdy pomyslela na nějakého jiného muže, někdy se i nachytala uprostřed flirtu. Ale situace nikdy nezašla takhle daleko jako teď s Jaroslavem!

„Ne. Já se omlouvám. Nechtěla jsem po tobě vyjet. Promiň. To víš, jsem nervózní, zda na něco nezapomenu. To by pak holky rozesly po celý firmě. Musí to být dokonalý víkend. Chápeš?“ litovala Tereza svého předchozího výbuchu.

„Jasně, miláčku. To víš, že tě chápu. Škoda, že nemůžu jet s vámi. To by holky po firmě rozesly úplně jiný drb. Všechny ženský by ti záviděly! Jsem přece pan dokonalý s dokonalou výbavou, ne?“ zažertoval.

„To tak, ještě by ses do nějaké mé kolegyně zamiloval a já bych zůstala na ocet! To v žádném případě. Jeď si pěkně za Stan-dou. A hlavně neukazuj své přednosti Janě, ty pane dokonalý! I když, třeba by ti pak spadnul hřebínek, kdyby Jana viděla, v jaké jsi teď formě,“ rozesmála se Tereza po dlouhé době od ucha k uchu.

„Hele, neprovokuj, nebo ti pošlem s Janou pěkné pozdravení z naší svatební cesty po Indonésii.“

„To by sis mohl zkusit! Oškubala bych tě při rozvodu!“

„Dobrá, dám si pozor. Ale pozdrav z Českého Krumlova bys přežila, ne?“

„Ani z Horní Dolní! Jseš můj a basta. Sice jsme se nebrali v kostele, ale i na úřadu jsi mi slíbil věrnost.“

„Tak to už si nepamatuju. Budem se tam muset někdy zeptat, až pojedeme kolem.“

Po Terezčině rozčilení nebylo už ani památky. Byla ráda, že se uklidnila. Bála se, aby se Jirka nedovtípil, že s víkendem to není tak, jak mu namlouvala. Ale její obavy byly zbytečné.

* * *

„Tak jó, lásco. Já mám snad všechno, tak vyrazím ke Standovi. Ty jeď opatrně a neber žádný stopaře! Víš přece, jaký jsou to chlípníci!“ varoval ji Jirka.

„To víš, že ne. A ty zase žádné stopačky!“

„Jasně. Tak se měj hezky. Nepotřebuješ pomoci s věcmi do auta?“ zeptal se Terezy při pohledu na její dvě těžké tašky v předsíni.

„Ne, díky. Zazvoním si na souseda. Ten mi vždycky rád pomáhá, když nejsi doma,“ neodpustila si Tereza další rýpnutí.

„Tak to jsem neměl bejt doma, když přivezli ten nábytek. To bych si býval nenamohl záda. Ach jo. To jsi měla říct dřív, že máme tak ochotného souseda,“ nedal se Jirka.

„Hele, už utíkej, nebo neodjedeš. Já už taky musím pomalu razit, abych vyzvedla kolegyni včas. Tak pa, dej mi ještě poslední pusu a upaluj.“

Jirka políbil Terezu na rozloučenou a odešel se svou taškou dolů do auta.

* * *

Zanedlouho po Jirkově odjezdu se i Tereza oblékla, vzala svá zavazadla v předsíni, zabouchla dveře a zamkla je. Jako vždy se ještě na schodech otočila, aby se přesvědčila, že jsou skutečně zamčené. Nechtěla celý víkend přemýšlet o tom, zda je jejich byt ochráněn před zloději. A poté, co uložila věci do kufru auta, vyjela vstříc dobrodružství, o kterém stále nevěděla, jak dopadne.

Srdce si přálo, aby nezůstalo jen u přátelství, rozum ji nabádal, aby nezašla dál.

9.

Jaroslav čekal na Terezu na chalupě. Musel odjet již ve čtvrté večer po práci, aby to nebylo Katce nápadné, protože školení pokaždé začínala ve čtvrté. Využil toho dne navíc k tomu, aby dostatečně vytopil chalupu. Dohodli se s Terezou, že budou spát u něho. Nemělo cenu se v pátek stěhovat do vymrzlé chalupy.

Ležel na peci a přemýšlel, jak se vyhnout střetnutí s jejich kamarády. Určitě si všimli, že se u něho na chalupě svítí. Kdyby měl strávit víkend sám, první jeho kroky by vedly za nimi. Ale v tomto případě raději nechtěl provokovat. Těžko by vysvětloval, kde se Tereza vzala na jeho chalupě! Všichni věděli o jejich dávném rozchodu, o jejich dalších vztazích i o její svatbě s Jirkou. Mnozí na té svatbě byli. Navíc jim Jaroslav nedávno představil Katku, o které tvrdil, že je to konečně ta pravá. „*Moje doživotní láska*,“ jak se o ní vyjádřil po pár vypitých panácích. Takže by byli velmi překvapení, že víkend tráví s Terezou.

Jak tak přemýšlel, napadlo ho, zda to není chyba, že si s Terezou naplánovali společný víkend. Oba mají šťastný vztah. Ani jednomu v něm nic podstatného nechybí. A teď to všechno dávají v sázku. Kdyby se jejich partneři dověděli pravdu, těžko by to vysvětlovali. Dokonce i kdyby to celé zůstalo i nadále v rovině přátelství. S tím však moc nepočítal. Spíš si byl jist, že jen u kamarádství nezůstane.

Jaroslav se podíval na hodiny nad televizí. Bylo už těsně před šestou hodinou. Pokud Tereza vyjížděla po práci, měla by každou chvíli přijet. Podíval se z okna do ulice, ale žádné auto neviděl přijíždět. Došel tedy ještě do kůlny pro další dřevo, aby po jejím příjezdu nemusel tak často odcházet. Pak zašel přiložit do kotle ve sklepě a zkontroloval, zda je dostatek teplé vody v bojleru. Vše bylo připraveno. Dokonce i kytky v kuchyni, kterou

odpoledne koupil ve městě, rozevřela všechna kvítka, aby i ona Terezu přivítala.

Znovu se podíval z okna, zda ji neuvidí přijíždět.

* * *

Tereza ještě dlouho po nastartování auta nemohla uvěřit, že jede skutečně strávit víkend s Jaroslavem. Sice se nesmírně těšila od první chvíle, kdy Jaroslav na její nápad přistoupil, ale s blížícím se začátkem víkendu byla čím dál víc na pochybách. S Jirkou byla šťastná. Tedy minimálně do oné večere, kdy se poprvé opravdu pohádali. Ale takové hádky byly a budou i v jiných manželstvích. Občasná bouřka byla určitě třeba, aby se vyčistilo napětí.

Napadlo ji, že ještě zavolá Jirku. Třeba si to oba rozmyslí a nakonec stráví víkend spolu, ne ona s Jaroslavem a Jirka s kamarády. A hlavně s Janou.

* * *

„Ahoj Jirko, tak co, kde už jseš?“ zeptala se Tereza hned na úvod telefonu.

„Na dálnici. Už to celkem jede. Ty si nejseš jistá, jestli jsi zamkla, co? A chceš, abych se tam vrátil. To ne. Zavolej mámě, aby to zkontrolovala, nebo se otoč sama. Já už jsem fakt daleko!“

„Ne, jsem si jistá, že jsem zamkla! Jen jsem tě chtěla slyšet. A ještě jednou tě varovat před Janou!“

„Ty jsi teda hrozná! Copak jsem ti jasně nevysvětlil a nezdůraznil, že s ní nic mít nechci! Jedu se pobavit s kamarády a hlavně se Standou a Honzou. Co to máš pořád za utkvělou představu, že bych s ní něco mohl mít?“ zeptal se Jirka nepřijemným, už naštvaným hlasem.

Tereza si v ten moment uvědomila, že žálí. Původně Jirkovi volala a doufala, že jí hodí záchranný kruh a vytáhne ji dříve, než se utopí v jezeře nevěry. Ale místo toho po něm ze žárlivosti vyjela.

„Terko, jsi tam?“ přerušil Jirka nastalé ticho.

„Jo jsem, jen za mnou jeli policajti, tak jsem nemohla telefonovat. Víš, jak po tom teď jdou,“ zalhala tak lehce, že ji to až zaskočilo. Nikdy nelhala, ale nyní, když lhát musela, šlo jí to až překvapivě snadno.

„Aha, už jsem ti několikrát říkal, že si máš pořídit handsfrečko! Je hrozně nebezpečný řídit s telefonem u ucha. A nejen pro tebe! Ohrožuješ tím všechny okolo! Měli tě zastavit, dát ti pokutu a navrch ti ještě sebrat bod. To by tě poučilo! I když ty by ses z toho určitě vykroutila. V nejhorším bys jim něco ukázala!“ smál se Jirka do telefonu. Po nepříjemné náladě v jeho hlase nebylo ani památky. Zapomněl už na její žárlivost.

„Jo, to víš, že jo! Zalíbilo by se jim to tak, že bych měla vyděláno na deset takových přestupků!“ usmála se i Tereza. „Ale zdá se mi, že se moc díváš na nepřístupné filmy. Tohle se v normálním životě neděje. Jen v laciných amerických porno filmech! A vůbec, co kdyby to byla policistka, hm?“

„No, tím líp. Znáš to přece, která jednou pozná...!“

„To víš, že jo. Ty máš teda představy. I když, třeba by to nebylo špatný. Na střední jsem po nějaký parbě skončila s kámoškou v posteli. Mazlily jsme se, ale dál to nedošlo. Asi mě nechtěla vyplástit. Myslela, že to bude někdy pokračovat, ale já už víckrát nechtěla. Ale když si na to teď vzpomínám, bylo to hezký!“

„No, to já taky jednou,“ začal Jirka.

„Cože?“ skočila mu rychle do řeči.

„Neboj. Dělán si srandu. Ale snad bys neměla předsudky!“ pokáral ji.

„Né, u cizích ne, ale u tebe bych to asi neskousla,“ začervenala se.

„Ty jsi teda!“

„Jo, stydím se. Trochu mě to zaskočilo, jak jsi začal. Promiň.“

„Jasně. Hele, zavolám, až dorazím. Nerad bych, abys platila pokutu nebo abys byla nucena dělat nepřístojnosti, aby ses jí vyhnula, jo? Miluji tě. Takže se ničeho neboj. Víkend uteče jako

voda a zase budeme spolu. Těším se na tebe. To bude nedělní večer, až se zase uvidíme. Sousedi se nevyspí.“

„To určitě. Tys koupil nějaký obrazy, že budeš tlouct hřebíky?“ rozesmála se Tereza.

„Ne, obrazy ne. Ale přivezu ribstole od Standy, tak budu muset vrtat do zdi.“

„Ty jsi vtipálek!“

„Tys začala. Já myslel původně na něco jiného. Ale ty pořád myslíš na práci a na zařizování bytu.“

Oba se do telefonu smáli. Jejich hovor začal nepříjemně, ale nakonec ho končili oba v dobré náladě.

„Tak jo, zavolej, až dorazíš. Nebo zavolám já, pokud dorazím první. Platí?“ zeptala se Tereza.

„Platí. Tak ahoj.“

„Ahoj.“

* * *

Jaroslav se znovu podíval na hodiny. Bylo půl sedmý a Tereza pořád nejela. Začínal si už dělat obavy. Cesta do jejich vesnice byla plná zatáček a nepřehledných úseků. Říkal si, že ještě počká do sedmi, a pak jí buď napíše nebo raději zavolá. Snad tím nic nepokazí.

Jeho obavy však vzaly brzy za své, protože pokoj ozářily reflektory právě příjíždějícího vozu. A protože nikoho jiného nečekal, vzal si bundu a šel Tereze otevřít bránu, aby mohla rychle zajet na dvůr. Na malé vesnici se nikdy nic neutají, tak nechtěl dát sousedům moc šancí poznat řidiče, respektive řidičku.

* * *

„Ahoj Ter, už jsem začínal mít obavy. Chtěl jsem už volat Jirkovi, zda tě pustil na ten dámskej mejdan!“

„Ahoj, no to bys tomu dal!“ usmála se na něho.

Dali si pusy, vyndali tašky z jejího kufru a rychle se přemístili do tepla chalupy, protože venku už bylo na nule.

„Hezké to tu máte. Zase tolik se toho tady nezměnilo od dob, kdy jsem tu byla pečená vařená! Přibyla stolička a to krásné umyvadlo,“ konstatovala, když se porozhlédla po místnosti.

„No, to je mamky chloubka. Nahradilo takové to nevzhledné umyvadlo, co tu bývalo. Tohle nové, vlastně starodávnej, každá návštěva obdivuje. Ale je skutečně jen pro okrasu, protože tu máme vodovod, takže se můžeš klidně umýt v koupelně. Dokonce tu rodiče nechali udělat centrální topení. Naštěstí pec tu i přesto nechali. Chtěli ji původně vyměnit za krb, ale topenář je přesvědčil, že je krásná a že ji žádný krb nenahradí.“

„To jo, a dají se na ní dělat krásné věci,“ mrkla na něho Tereza spiklenecky.

„Myslíš ty věci, které jsme tam dělali, když naši odjeli občas do Prahy a mě tu nechali tobě napospas?“

„Jo, třeba ty,“ přikývla Tereza.

„Mě z té pece vždycky bolela kolena!“

„To mě sice taky, ale bylo to takové romantické. A hezky to odspodu hřálo!“ usmála se při vzpomínce na dávnou minulost.

„Asi tě provedu po chalupě. Určitě tě napadnou i jiná vhodná místa!“

„To určitě. Ale nejdřív zavolám Jirkovi. Slíbila jsem, že mu zavolám, až přijedu. Nebo měl volat on, kdyby tam dorazil dřív než já. To je teda zvláštní, že nevolá. Odjel dřív než já. A po dálnici tam taky musel dojet dřív. Raději mu jdu hned zavolat. Promiň,“ přerušila Tereza jejich rozhovor a rychle šla hledat, do které kapsy dala telefon.

„Jasně. Chápu. Taky zavolám domů, zda je Katka v pořádku.“

„No né, Jirka přijel! Honem všichni sem, toho jsme už celý věky neviděli,“ zakřičel Standa poté, co zahlédl oknem vystupovat Jirku z auta.

„Tak toho jsem fakt neviděl, ani nepamatuju. Myslíš, že nás ještě vůbec pozná! Ten snad mezi nás nepřišel od jeho svatby! To je hrůza, jak ho Tereza drží doma, co nejdál od jeho kamarádů!“ přidal se Honza, když také vyhlédl z okna, aby se podíval na nově příchozího účastníka jejich oslavy.

„Tak ho půjdeme přivítat chlebem, solí a sklenkou slivovice, ne?“ navrhl Standa.

„Jasně, jdeme!“

* * *

Celá sešlost vyšla na zápraží, aby Jirku všichni přivítali. Chléb a sůl nevzali, ale láhev slivovice a čistou sklenku nezapomněli.

„Ahoj Jirko. Tě bůh! To jsme fakt rádi, že jsi dorazil!“ ujal se Standa slova.

„Ahoj všichni. Taky jsem rád. Koukám, že už se celá banda sešla! To jsem fakt poslední? A co s tou flaškou?“

„Poslední nejsi. Ještě nedorazila Jana. A ta flaška je pro tebe. Chleba a sůl nemaje, tak místo toho musí každý nově příchozí vypít panáka,“ vysvětlil mu Standa jejich uvítací ceremoniál.

„Aha. No, to mi to teda pěkně začíná. To bude oslava! Ještěže nemusím zítra domů. Tímhle tempem nebudu střízlivý ani za týden!“ usmál se na všechny. Bylo na nich vidět, že už v sobě pár uvítacích panáků mají. A nejen uvítacích.

„Tereza opravdu nepřijela? Myslel jsem, že si to nakonec rozmyslí. Docela rád bych ji viděl. Na svatbě jí to moc slušelo, a kdybys nebyl kámoš, tak,“ zastavil se Standa uprostřed věty a mrknul na Jirku.

„Ne, ona se nechtěla vidět s Janou. Ale ostatní mám moc

pozdravovat. Prý příště přijede, ale tentokrát si udělala s kolegyněmi dámskou jízdu na chalupě u svých rodičů," omlouval ji.

„Jen jestli. Určitě jela jen s kolegyněmi?“ rýpnul si Honza.

„Jo, určitě. Já jí věřím. Máme k sobě důvěru, víš? Tomu se říká manželství," zasmál se Jirka.

„Tak dobře. Ale víš, co se říká: *důvěřuj, ale prověřuj!*“ nedal Honza pokoj.

Jirka se však nenechal znejistět. Za celou dobu manželství neměl ani jedenkrát důvod Tereze nevěřit, takže jí věřil i tentokrát. Tereza sice ráda flirtovala, toho si za ta léta všiml, ale on věděl, že by nikdy nezašla dál.

„Tak půjdeme raději do tepla, ne?“ navrhl Standa, když bral od Jirky prázdnou sklenku.

„Jo, hlavně mi ukaž, kde budu spát, ať si tam dám věci. Mám jich zase tolik. Jsem vybavenej jak na severní pól!“

„Budeš spát nahoře proti záchodu. Dal jsem ti strategické místo blízko mísy. To abys v noci nenaběhal kilometry z postele na záchod!“ smál se Standa vlastnímu vtipu.

„To se neboj. Moc už nepiju. A hlavně nemíchám. Jen bych pil raději fernetu než slivovici. Dvě flašky mám v tašce, tak snad mi to vydrží. A snad mi ta uvítací slivovice neudělá v žaludku neplechu! Budu ji muset něčím zajíst, než začnu pít to svoje.“

„Tak to si dáš náš speciální guláš. Říkáme mu *Bašta pána domu*. Dělal jsem ho včera s tátou. Ráno jsme ho ještě dochutili, než táta odjel, aby nám vyklidil prostor. Táta ho fakt umí! Budeš se olizovat až za ušima a talíř vylížeš do poslední kapičky. Máš vlastně kliku, že ještě je. Naštěstí nás táta odhadnul, takže je ho dost i na zítřek.“

„No, to si dám! Tvůj táta vždycky uměl vařit. U vás mi chutnalo," potvrdil Jirka kulinářské schopnosti Standova otce.

„Tak už ale pojď dál, nebo budem zítra shánět jinou medicínu. Tady venku je hrozná zima," navrhl Standa.

Jirka vzal svoji tašku a šel za ostatními dovnitř. Tašku dal rovnou nahoru a zároveň se v pokoji převlékl. Když sešel dolů po

dřevěných schodech, celá společnost už pokračovala v zábavě. Standa pokynul Jirkovi ke stolu, kde na něho čekal plný talíř guláše a sklenice piva s bohatou pěnou. Když přicházel do chalupy, všiml si, že venku odpočívaly dva plné soudky piva. Takže co se piva týkalo, určitě měli dostatečnou zásobu na celou noc a pravděpodobně i na noc následující.

* * *

„Teda Stando, všechna čest, ten guláš je fakt vynikající. Budu muset poslat Terku k tvému tátovi, aby jí dal recept!“ pochválil Jirka guláš.

„No, to asi nepůjde. To máš jak s recepturou na Becherovku, taky jej střežíme jako nejcennější rodinné tajemství, které se předává jen z otce na syna!“ usmál se Standa. „Ale možná bych ho Terce prozradil, kdyby mi taky něco ukázala!“

Standa se při představě jím navrženého výměnného obchodu hlasitě rozesmál. Ale Jirka dobře věděl, že svoji podmínku prozrazení tajného receptu nemyslí vážně. Od dětství byli velcí kamarádi. Respektovali jeden druhého, takže si nikdy holky nepřebírali, i když se tím často škádli.

„To nebude třeba. Pro tvého tátu jsem skoro jako syn, tak se ho na ten recept zeptám sám, když máš takovéhle podmínky.“

„To je nefér! Tobě ho řekne a já z toho nebudu nic mít. Já chtěl aspoň něco vidět. To by mi bývalo stačilo. Ty si teda! Ach jo,“ řekl jakoby smutně Standa. Ale hned se zase usmál. „Tak se na to aspoň napijem, ne?“

„Jo, ale ten tvůj patok nepiju. Dám si pěkně fernetu. To víš, i já mám své dny!“

„Jé, svý dny máš pokaždý, když pijeme. Ty jsi horší než ženská. Jana bude asi pěkně zklamaná. Určitě si chtěla něco užít! Tak alespoň zbude něco i pro nás,“ vložil se Honza do jejich rozhovoru.

Honza a Standa patřili mezi nejbližší Jirkovy kamarády. Všichni jezdili na chalupu od narození, takže se začali kamarádit už v raném dětství. Honza byl o něco menší, než byl Jirka se Stan-

dou, možná vypadal trochu méně zdatný, ale opak byl pravdou. Byl to z nich největší rváč, kterého by jen tak někdo nepřepal. Dost jejich nepřátel na první dojem doplatilo, když Honzovy schopnosti podcenili.

„Určitě zbude. Já bych s ní nic neměl, ani kdybych mohl. Jsem věrně jak labuť!“ mrkl Jirka na Honzu.

„To ti tak budeme věřit. To si povíme. Tys Janu asi dlouho neviděl, co?“ zeptal se Standa.

„No, to ne. Už to bude pěkně dlouho, co jsem ji viděl naposledy.“

„Tak neříkej hopla, ačkoli máš Opla. Jana je fakt kus. Tu by chtěli všichni. Ale je nedostupná. Asi bude na holky,“ usmyslel si Honza.

„To jsem teda zvědavej. Opravdu dorazí?“ zeptal se Jirka.

„Jo, určitě. Říkala něco, že si nemůže nechat ujít, když máš přijet! Myslím, že Tereza měla jet s tebou, aby tě ochránila. My Janě bránit nebudeme, až se o tebe bude snažit! My ne!“ varoval ho Standa.

„To budete zklamáný, že není co bránit. Fakt jsem s Terezkou šťastnej,“ stál si za svým Jirka.

„Uvidíme. Raději se na to napijem. Ať už máš ve všech nožičkách. Abys nenapadal na jednu stranu, až dorazí Jana!“ navrhl Honza a nalil všem to, co před chvílí dopili.

Jakmile měli všichni plno, vzali sklenice do ruky a přitukli si tak mohutně, že část z jejich obsahu skončila na stole. To ale nikomu z nich příliš nevadilo. Zbýlý obsah vypili všichni na ex. Oči jim zaplanuly, jak ohnivá voda prostupovala dál do jejich těl. Rychle se pokusili uhasit požár v krku připravenou sklenicí vody. Již od prvních zkušeností s alkoholem se drželi zásady zkušenějších, zapíjet tvrdý alkohol sklenicí vody. Sice to snižovalo účinek alkoholu, ale na druhou stranu vydrželi mnohem déle při dobré zábavě. Díky tomu se také nestávalo často, že by se někdo opil tak, že by o sobě nevěděl. To se stalo jen tehdy, když některý z nich zapíjel bolestnou událost. To pak dotyčný záměrně opomíjel záchrannou brzdu, aby co nejrychleji zapomněl na svoji bolest.

Každý rozchod s dívkou tak končil velkou *opicí*. Avšak dnes večer neměl nikdo z nich důvod spláchnout žal, tudíž zásoba vody byla připravena ředit alkohol.

Vypili ještě asi tři kolečka, když si Jirka vzpomněl, že slíbil Tereze zavolat ihned po svém příjezdu, aby o něj neměla strach. Styděl se, že si to neuvědomil dřív. Ale kamarádi mu nedali ani chvíli oddych, tak měl alespoň malou omluvenku.

„Musím jít zavolat Terezce. Úplně jsem na ni s váma zapomněl. To dostanu. Ale vymluvím se na vás, abyste věděli. Vždyť to do mě ležete pod tlakem. Ta vám to příště pěkně vytmaví, až vás uvidí!“ sváděl zapomnětlivost na své přátele.

„To víš, sved' to na nás. Však my ti vždycky uděláme alibi. Neboj,“ prohlásil spiklenecky Standa. „Jó, a až s ní budeš mluvit, tak ji nezapomeň pozdravovat! Jasný?“

„Budu. Tak mě na chvíli omluvte, půjdu jí hned zavolat, dokud ještě můžu mluvit.“

Jirka vstal od stolu a vyšel raději na chodbu, aby Terezu v telefonu vůbec slyšel.

11.

„Ahoj. Akorát jsem ti chtěla volat. To je snad telepatie!“ byla první Terezčina slova poté, co zvedla Jirkův telefon.

„No, ahoj. Tak to je dobrý.“

„To jsi přijel až teď? Já už totiž měla celkem strach. Proto jsem ti akorát chtěla volat, abych se ujistila, že jsi dojel v pořádku.“

„Né, už tu jsem asi něco přes půl hodiny. Ale bylo to nějaký hektický. Však znáš Standovy oslavy. Hned na prahu mě přivítali panákem. Pak jsem si byl dát věci do pokoje a trochu se společensky upravit. No a pak...“

„No, a pak jsi začal chlastat a na mě ses vykašlal, co? Je mi to úplně jasný za ty roky, co tě znám!“ skočila Jirkovi do řeči.

„Přesně tak. Holt jsi má žena, která o mně všechno ví!“

„Aspoň, že si to ještě pamatuješ. Kolik jsi toho už vypil? Určitě nejmíň deset panáků, co?“ pokračovala Tereza v útoku.

„To minimálně. Možná, že už mám v sobě dvě flašky a ani o tom nevím!“ začala Jirkovi docházet trpělivost.

„Hm, takže už jsi opilej jak slíva! To je hezký pustit tě někam samotnýho. Kdybych tam jela s tebou, tak se držíš zkrátka. Je mi to úplně jasný! Ale sám jsi jak utržené ze řetězu. Teď ještě aby sis něco užil s Janou, co?!“ přestala se Tereza ovládat.

„Tak hele, vypil jsem asi čtyři panáky. Jsem celkem střízlivej. Možná až příliš na ty tvoje kecy. Jsem rád, že jste s holkama dojely v pořádku. Ale já už teď fakt nemám náladu poslouchat tyhle tvoje výmysly. Měj se fajn. A až se uklidníš, tak mi zítra zavolej, jo? Teď pokládám! Ahoj,“ utnul rázně jejich hovor a zavěsil.

„Proč si Tereza pořád myslí, že jsem sem jel jenom kvůli Janě?“ ptal se sám sebe v duchu.

Díval se ještě chvíli do chodby. Nechápal, proč mu Tereza dělá žárlivé scény, když k tomu nemá sebemenší důvod. Ale Tereza si asi myslela, že na oslavu jel hlavně kvůli Janě.

Jirka se vrátil mezi ostatní, protože nechtěl dál myslet na hádku s Terezou. Na stole už byl připraven další panák. Rychle přišel ke stolu a stejně tak rychle dostal jeho obsah do svého žaludku.

„Co se stalo, Jirko?“ zeptal se Standa, když viděl rychlost, s jakou ho do sebe nalil.

„Tipoval bych, že se pohádal s Terezkou. Určitě mu udělala žárlivou scénu do telefonu. Mám pravdu, že jo? Mně ji totiž ta moje udělala taky,“ hádal Honza.

„No, přesně tak. Vůbec to nechápu. Když jsme se doma loučili, bylo všechno v pohodě. A teď mi vyčítá, že jsem s váma a že trochu piju. A navíc mě podezřívá, že jsem sem jel jenom kvůli Janě. To už je trochu moc. Tak jsem jí to položil. Tohle přece nemusím poslouchat, ne?“ vylíčil jim ve zkratce svůj telefonát s Terezou.

„A tos udělal dobře. To si zaslouží dalšího panáka!“ navrhl Standa.

„Jo, tak to souhlasím. Nalej další rundu, ať si připijeme na ty naše saně a stíhačky,“ souhlasil Honza.

Jirka vzal zpola vypitou láhev a rozlil ji do připravených skleniček. Samozřejmě také vylil část obsahu na stůl. Ale to v tuto pokročilou dobu vůbec nikomu nevadilo. Stůl už byl beztak ulepený od alkoholu, na což byli zvyklí ze všech předešlých oslav. Ráno se stůl utřel a byl zase jako nový, žádná známka po oslavě na něm nikdy nezbyla.

„Tak na ty naše saně!“ navrhl Honza.

„Tak na ně. Ať žijou! Nejlíp na druhý straně zeměkoule,“ rozesmál se Standa.

„Tak to bych souhlasil. Ale Jirka asi ne. Jak tak na něj koukám, zdá se být nějaké zkroušené,“ všiml si Honza.

„Neměl bych jí zavolat a pokusit se to trochu urovnat, co myslíte?“ snažil se dostat radu od svých již značně přiopilých společníků.

„To teda v žádném případě! Máš přece nějakou hrdost, ne? Takhle si tě bude tvá ženuška mnohem více vážit. A vůbec, začala si ona, tak co by ses jí měl jako doprošovat! Ať si zavolá, až ji přejde zlost,“ radil mu Honza. „Raději to do sebe kopni! Ať popojedem. Ve flašce ti toho ještě něco málo zbylo a v lednici se chladí další. Jo a nechce někdo pivo?“

„Já teda ne. Spíš asi přinesu nějakou vodu. Už nám jaksi dochází. A nechtěl bych, abychom se opili během hodčky. To bychom si to moc neužili a vůbec bychom si nepokecali,“ navrhl Standa rozumně a ihned vstal, aby donesl z chodby další láhve s vodou.

„Jo, a navíc mám takový pocit, že právě přijíždí Jana. Její auto poznám. Má takový chraplavý zvuk,“ informoval ostatní.

Honza i Jirka se podívali na stěnu, kterou osvětlovaly reflektory z právě přijíždějícího auta. Vstali a šli se podívat z okna. A opravdu po chvíli z auta vystoupila hubená, vysoká postava,

která patřila mladé ženě. A neboť už z jejich kamarádů chyběla jen Jana, nepochybovali, že je to ona.

„Tak nekoukejte z okna a pojdte ji přivítat jako správní chlapi,“ napomenul je Standa od dveří a šel rychle pro láhev dámského pití.

Ostatní ho bez řečí následovali. Venku utvořili půlkruh a jeden po druhém se s Janou vítali. Raději pustila tašky, protože by jí při každém objetí překážely. Každému dala po polibku na obě tváře. Až když došla k Jirkovi, tak se zarazila. Nebyla si jistá, zda se s ním má přivítat také polibkem po tom, co se mezi nimi stalo. Ale nakonec se jejich tváře střetly a dali si vzájemně polibky.

„Ahoj Jani, už jsme se tě nemohli dočkat. Chtěl už jsem volat na policii, zda není někde v okolí nějaká bouračka. Všichni tu už jsou a ty jedeš tak pozdě. Nevím, nevím, zda na tebe vůbec něco zbylo. Doufám, že ses cestou najedla. To víš, my jedlíci už jsme všechno spakali,“ smál se na ni oslavenec.

„To ti tak budu věřit, ty vtipálku. Však já tě už znám. S tátou jste udělali tolik jídla, že by ho celý regiment jedl měsíc. Tak mi tu nevykládej, že už nic není! Mám hlad jako vlk. Šéf mě zdržel v práci, takže už jsem byla nervózní, že pojedu za tmy. Ale naštěstí jsem dojela dobře. A ukaž, co máš v těch svých hubených pazourkách! To bude něco dobrého. Po té cestě a hlavně po tom odpoledni v práci bych se potřebovala něčeho napít!“

„Teda, to je ale fofr. Ty se nám tu asi pěkně rychle opiješ. To bych, být tebou, nedělal. Podívej, kolik je tu opuštěných manželů. Ti všichni budou pěkně nadrženi a využijí první příležitosti, jak se ti dostat na kobytku!“ varoval ji Standa a významně se rozhlédl kolem po všech přítomných ženatých mužích.

„Ty kecko, tak už mi nalej,“ popoháněla ho. „Ale jen trochu. Tenhle odvárek doufám není jediný pití v chalupě. A protože já už jsem velká holka, tak vím, že míchat alkohol není zdravé.“

Standa podal prázdnou sklenici Jirkovi a nalil do ní trochu sladkého dívčího pití. Jana ho rychle vypila. Pak vzala své tašky a protáhla se mezi kluky ke vchodu do chalupy.

„Kde vůbec budu spát?“

„No, volno už je jenom v tom pokoji nahoře, vlevo od schodů,“ informoval jí Standa. „Tak si tam dej věci a uvidíš, u koho skončíš v postýlce.“

Jirka si najednou uvědomil, že je to stejný pokoj, kde má věci i on. Podíval se na Standu s překvapeným výrazem. Standa mu oplatil šibalským úsměvem.

„No, to je výborný. Tereza mě podezřívá z toho, že budu obležat Janu, a ty ji nastěhuješ přímo do mého pokoje. To si děláš srandu, že jo?“ pošeptal mu Jirka do ucha nechápavě.

„Neboj, stejně budeš úplně vyřízenej, takže se ti ani nepostaví. Takže žádný strachy. Přijeli jste poslední, tak už na vás zbyl ten malý pokojík. A Tereza se to stejně nedozví. Tak žádný obavy, jo? A pojď si raději dát dalšího panáka na chrabrost!“ navrhl Standa a rychle se odebral dovnitř.

„Ty jsi teda kámoš!“ zvolal za ním Jirka.

Přemýšlel, zda to na něj Standa ušil úmyslně, nebo zda to bylo řízení osudu. Je pravda, že přijeli poslední a že se vždycky pokoje obsazovaly podle příjezdu. První spali nejdál od schodů, poslední obsazovali právě ten pokoj vlevo od schodů. Trochu se uklidnil. Ale stejně mu nebylo příjemné při pomýšlení, že by se Tereza měla dozvědět, že spal s Janou v jednom pokoji. A ještě k tomu, že tam spali úplně sami. Tedy pokud ještě nedorazí další gratulanti.

Když došel dovnitř, byly už skleničky na stole opět plné. Tentokrát však o jednu navíc.

„Počkáme chvíli na Janu, než se pustíme do dalšího kola, ne?“ navrhl Honza poté, co zase rozlil část z obsahu láhve na stůl a další část do připravených sklenic. Standa mezitím doplnil drobné zákusky a brambůrky, aby bylo čím alkohol zajídat. Pak zašel do kuchyně pro jejich výtečný guláš, který slíbil Janě.

Ta mezitím přišla. Sedla si přímo proti Jirkovi, podívala se na něho a nesměle se usmála. Jirka jí oplatil stejným pohledem.

„Tak na nás a na Standu!“ vyzval Honza ostatní k přípitku. „A na ex, žádný loudání!“

Při jeho slovech všichni povstali, vzali sklenky a pokynuli

Standovi na zdraví. Poté splnili Honzův příkaz a jako jeden muž vypili obsah sklenic na jedno polknutí.

Jana rychle zapila alkohol vodou a sedla si k plnému talíři, aby zahнала hlad, který ji sužoval už od odpoledních hodin. Občas se podívala na Jirku a zase se usmála. Předpokládala, že to prolomí ledy, které mezi nimi vznikly od jejich dávné *příhody*.

Jirka se po Janě také občas podíval. Býval by se na ni díval častěji, ale připadalo mu rozumné neotáčet pohled stále jen jejím směrem. I když ten pohled byl velmi zajímavý. Jana od té doby hodně vyspěla a rozhodně ještě zkrásněla. Byla to hotová žena. Vysoká, štíhlá, za každé situace upravená. Její modré oči byly snad ještě hlubší než dřív. Sestřih zdůrazňoval její, již tak nádhernou, šíji. Kdyby Jirka mohl, díval by se jen na ni a povídal si jen s ní. Leč prstýnek na levém prsteníčku mu vždy připomněl, ke komu patří.

12.

Tereza se vrátila k Jaroslavovi. Po tvářích jí stékaly slzy, které se jí do očí proti její vůli samy vkrádaly. Sáhla do kapsy a složeným kapesníčkem si obě tváře i oči otřela.

„Co se stalo, Terko?“ zeptal se Jaroslav, když viděl, jak si utírá slzy. „Pohádala ses s Jirkou nebo co?“

„No, trochu. Asi jsem byla malinko žárlivá.“

Přemýšlela, kde se v ní ta žárlivost vzala. Sama byla na chalupě se svým bývalým přítelem. A ačkoli si to stále nepřipouštěla, slibovala si od toho, že navážou na jejich přerušovaný vztah. Poprvé musela lhát Jirkovi a možná pocit viny způsobil, že na něho žárlila. Byla to obrana před svým vlastním svědomím. Bála se o Jirku, ale zároveň se bála o sebe. A také o jejich manželství. Nechtěla se s Jirkou rozvádět. Byla s ním šťastná. Neměla potřebu mu zahýbat. Ale zároveň cítila k Jaroslavovi víc než jen přátelství. Cítila, že se v ní opět probouzí dávno prožitá láska. Viděla, že Jaroslav ve své mysli prožíval něco podobného. Nebo si to alespoň přála

vidět. Chtěla, aby se opět dali dohromady, a zároveň se toho velmi obávala.

„Nevím, proč jsem po něm tak vyjela. To jsem neměla. Ale když já mám o jeho lásku takový strach.“

„Tak to mi tedy řekni, proč jsi jela se mnou, když se teď bojíš, aby se Jirka nespustil s nějakou svou kámoškou?“ zvýšil Jaroslav hlas.

Jaroslav také věděl, že k opětovnému zamilování nemá daleko. Katku sice miloval, ale od chvíle, kdy zase po letech potkal Terezu, začal tušit, že se s ní nejspíš dřív nebo později rozejde. Určitě se to stane v případě, když se bude dál s Terezou vídat.

„To jsi měla jet raději s ním.“

„No, já nevím proč, ale chtěla jsem být s tebou o samotě. Chtěla jsem si s tebou pořádně popovídat. Neviděli jsme se tolik let. To se na našich krátkých schůzkách nad kávou nedá probrat!“

„Hm, tak popovídat, jo? To jsme ale mohli i v Praze. Víš, jak bylo pro mě složité si to doma vyjednat tak, aby Katka neměla sebemenší podezření, že jsem s nějakou jinou! Za celou dobu, co jsem s ní, jsem jí nemusel lhát. Teda aspoň ne kvůli jiné. Až teď kvůli tobě. A ty se chvíli po příjezdu pohádáš se svým manželem a rozhodí tě to. To bude pěkný víkend!“ dal průchod svým emocím.

„Promiň, jsem hrozná, já vím. Ale už se uklidním. Popijeme, pokecáme a zavzpomínáme,“ omlouvala se Tereza. „Jsem tak ráda za tu náhodu, že jsme se zase potkali a že se z nás opět stali kamarádi. Chyběl jsi mi, zachovala jsem se tenkrát hodně nekompromisně.“

Tereza se snažila ze všech sil zabránit srdci, aby láska nepropukla naplno. Ve své duši stále sváděla tuhý boj. Jedno její já chtělo zůstat věrné svému muži. Ale to druhé jí křičelo do ucha ze všech sil, že má pouze jeden život, který musí prožít naplno. Užívat si ho plnými doušky a chytnout se příležitosti, která se jí naskytla. Hlas druhého já v ní ovšem zároveň zapaloval oheň pochybností o Jirkovi. Když ona by se dokázala vrátit ke vztahu, který před lety skončil, co teprve Jirka. Skoro od všech svých kamarádek slyšela, jak jsou jim jejich muži nevěrní. Vždy neza-

pomněly dodat, že jsou stejně všichni chlapi stejní. Ona se vždy bránila pomýšlení, že by mohl mít Jirka milenku. Myslela, že mu jeden zálet stačil. Ale dnes pochybovala o Jirkovi, o sobě, prostě o všem a o celém svém životě.

„Tak já dojdu pro něco k pití. Vidím, že dnes budeme muset trochu spláchnout zábrany,“ přerušil Jaroslav její myšlenky.

„Dobrá, ale něco slabšího. Dala bych si červené víno. Máš tu nějaké?“

„Mám, neboj. Koupil jsem včera pár lahví. Pamatuju si, že máš červené ráda. Doufám, že jsem se trefil i do tvé značky. Dojdu pro něj. Tak vydrž a můžeš zatím přiložit v peci. Já přiložím dole do kotle, ať máme teplo všude a taky dost teplý vody, kdyby ses chtěla před spaním osprchovat. Teda jestli budeš mít po tom všem povídání a popíjení ještě sílu.“

„Přiložím. Omlouvám se, že jsem byla taková. Už budu hodná a nebudu nepříjemná. Slibuju.“

„Tak jo, já jdu do sklepa, tak se tu zatím sama neboj.“

Jaroslav odešel. Ale jen co zavřel dveře, ptal se sám sebe, co si od tohoto výletu vlastně sliboval. Tereza byla jeho první holka. Byla hluboko v jeho srdci a myslel, že by mohli navázat tam, kde skončili. Všechny jejich schůzky, které měli poté, co se znovu potkali, napovídaly, že by se jim to mohlo podařit. A když plánovali po telefonech tento víkend, vše se zdálo být tak jasné. Ale dnešní večer nezačal nejšťastněji. Tereza navíc stále zdůrazňovala, že si přijela jen popovídat. Ani slovo o probouzejícím se citu.

„To teda bude večer. Když se pořádně nenapije, tak z ní nic nedostanu,“ pomyslel si Jaroslav v duchu, zatímco vybíral, jaké víno vzít nahoru. Připravil si raději rovnou dvě lahve, aby Tereza nešla spát hned po první. Přiložil uhlí do kamen a zkontroloval, kolik už je teplé vody. Skoro celý bojler padnul na jeho koupel před jejím příjezdem.

* * *

Tereza vstala a přiložila. Využila chvíle, kdy byla sama, a rozhlédla se pořádně po místnosti, ve které již nebyla několik let.

Moc se v ní toho skutečně nezměnilo. Všimla si, že na policii stojí její fotka, kterou s Jaroslavem vyfotili u nedalekého rybníka. Smála se na ní do objektivu doslova *od ucha k uchu*. Vzpomněla si na tu situaci. Jaroslav ji rozesmál zase jednou ze svých vtipných poznámek. Byla mladá a zamilovaná. Přála si, aby se ty chvíle vrátily. Chtěla být zase do Jaroslava bláznivě zamilovaná. Ale rozum jí stále dokola opakoval, že nemůže, když je vdaná za Jirku, se kterým chtěla ještě před pár týdny založit rodinu. Žádný zálet neplánovala. Alespoň ne do doby, než se zase s Jaroslavem potkali.

Avšak stalo se a ona cítila, že by chtěla dát Jaroslavovi ještě jednu šanci. Jenže situace byla komplikovaná. Manželství pro ni bylo posvátné. Podvést Jirku by mohla bez větších výčitek jedině v případě, kdyby ji také podvedl. Pak by mu to oplatila stejnou mincí. Dokonce si dneska snad i přála, aby jí byl Jirka nevěrný, a ona by tak mohla strávit nádhernou noc s Jaroslavem. Jenže o žádné Jirkově nevěře nevěděla, takže jí rozum bránil ze všech sil v tom, aby udělala, co si její srdce přálo.

„Koukám, že jsi přiložila. Je tu nádherný teplo. Dole ve sklepě je o něco chladněji. Ale to zase dělá dobře vínu, i když červený nemusí být tak vychlazený. Vzal jsem raději dvě lahvičky, abych tam nemusel chodit často. Kamna jsem také naložil. Takový tři hodky tam nemusím. Možná i čtyři. Bojler je zpola teplý, takže předtím, než půjdeš spát, bude určitě dost vody na sprchu, možná i na koupel. Teda pokud budeš mít ještě sílu.“

„Koupala jsem se doma, než jsem odjížděla. Tak uvidíme, jak dopadneme s tím vínem. Jinak zatímco jsi byl dole, tak jsem se tu porozhlídla. Skoro nic se tu nezměnilo. Je to tu jak před lety. Akorát tu přibyla tahle fotka,“ ukázala na fotku na policii. „Tam mám pěknou ránu. Tu jsi sem dal včera, že jo?“

„Ne, ta je tady skoro od našeho rozchodu. Našel jsem ji v albu asi půl roku poté. A protože se mi po tobě moc stýskalo, tak jsem si ji tu vystavil, abys byla celé léto se mnou – při snídani, při obědě, při večeři i při draní peří.“

Tereze se na tváři rozzářil úsměv: „Ty musíš pořád vtipkovat, co? Neodpustíš si žádnou příležitost.“

„To nejde. Život není tak veselý, jak bychom asi chtěli, tak si

ho alespoň trochu ulehčuju. Až půjde do tuhého, možná trochu zvážním. Ale zatím si z něj můžu dělat srandu, abych přežil, ne?”

„Jasně, je to tvůj život. Dělej, jak umíš. Ty se stejně nezměníš. Mám pocit, že seš pořád ten malej kluk a my jsme pořád ti dávní kamarádi.“

„Jen *kamarádi*?” zeptal se Jaroslav smutně.

„No, kamarádi. Co bychom měli být jiného? Ty máš přítelkyni, já manžela!” skryla Tereza svůj cit za závoj kamarádství.

„Máš pravdu,” souhlasil Jaroslav, i když v srdci cítil také mnohem víc.

„Tak na to naše obnovené přátelství otevřeme první lahev, ať tu nejsme na sucho, což?” navrhla.

„Kterou chceš první?”

„Tak třeba tuhle,” ukázala na láhev Modrého Portugala.

„Dojdu pro vývrtku. Tak se ji tu nepokoušej nedočkavostí provrtat hřebíkem. Jasný!”

„To víš, že ne. Těch pár desítek minut, než to dokážeš otevřít, snad ještě vydržím,” narážela na jejich první pokus s lahví vína, když jim bylo 15 let. Jaroslav tehdy celý korek rozvrtal a rozdrobil, než ho dostal alespoň zčásti z hrdla láhve. Celý večer pak z každé skleničky vyndávali několik kousků korku. Ale ani jednomu to tenkrát až tak moc nevadilo. Víc než obsah lahve je zajímavá ústa a tělo partnera. Alkohol měl jen věci urychlit a zahnat jejich nesmělost.

„Ty si to ještě pamatuješ? To snad není pravda! Budeš mi to připomínat do konce mého života, co? Hlavně aby ses nezadávila, jak se směješ,” rýpnul si do ní, když přinesl vývrtku. „Uvidíš, že jsem od těch dob udělal v otvírání vína značné pokroky.“

„Spíš technika udělala pokroky. Koukám, že máš pěknou vývrtku. S tou by to dokázalo každé nemehlo!” pokračovala Tereza ve svém posměchu.

„Tak dík. Hele, nechceš si to teda otevřít sama, ať vidíme, jak to umíš ty?” řekl s předstíraným naštváním. Byl však rád, že má Tereza zase veselou náladu.

„Ne, otevři to ty. A promiň, už se ti nebudu smát. Slíbila jsem, že budu hodná. Tak od teď fakt budu, slibuju.“

„To uvidíme.“

Jaroslav vzal vybranou láhev vína, přiložil vývrtku, zavrtal ji do korku a tahem za obě madla ji na první pokus nepoškozenou vytáhnul. Přičichl k ní, jak to viděl v televizi u skutečných znalců, kterým však on v žádném případě nebyl. Usmál se na Terezu na znamení udobření a nalil vrchovatě obě připravené sklenky.

„Tak na naše přátelství,“ zvedla Tereza sklenici.

Jaroslav nic neřekl, smutně se na Terezu podíval a přitůkl si s ní.

13.

„Teda to už je hodina!“ prohlásil Jirka unaveným hlasem, když si všiml na nástěnných hodinách, že ukazují hodně po třetí hodině ranní.

„Ty na ty hodiny pořád ještě vidíš. Já je tam na zdi spíš tuším. Tak daleko už mé oči nevidí,“ řekl na to Standa.

„Ty jsi rád, že vidíš, jestli máš tu sklenku plnou nebo prázdnou. Na láhev už nemůžeš vidět. Máš štěstí, že ti má kdo nalévat,“ smála se Jana.

„No, no. Taky jsem měl ale dřívější start než ty. Když ty jsi přijela, tak já už měl v sobě první lahvinu!“ vyčítal jí pozdní příjezd.

„Ježíš, to je tak laciná výmluva! Dyť ty bys byl dál, i kdybych začala pít s tebou. Vždycky přepálíš začátek, a pak spíš pod stolem.“

„To já bych radši spal vedle tebe než pod stolem. Asi proto vždycky raději přeženu start, abych neměl pokušení, víš?“ smál se Standa.

„Kolik jsme toho vlastně vypili. Mám pocit, že mám v sobě nejmíň dva litry!“ zeptal se Jirka.

„No, tak dva litry to budou. Na každého. Teda v průměru.“

„To máme kliku, že ty jsi nad průměr, vid' Stando! Dva litry bych nepřežila! To bych pozvracela celou chalupu. A možná byste mě vezli do nemocnice. Vlastně, vy těžko v tomhle stavu.“

„Nevím jak vy, ale já mám asi dost. Půjdu si radši lehnout. Víc do sebe nedostanu. Navíc už jsem nějaký ospalej,“ prohlásil Jirka a podíval se na Janu.

Jana jeho pohled opětovala. Oběma proběhla hlavou stejná otázka. Ale zatímco Jana si odpověď byla jista, Jirka i přes vypité množství alkoholu pořád váhal, zda by promilovaná noc nebyla krokem špatným směrem.

Od Jany se během večera dozvěděl, že žije zatím sama, ačkoli momentálně má přítele. Ještě se pořád necítí na vdávání, natož na založení rodiny. Navíc ani není přesvědčena, že by současný přítel byl ten pravý, se kterým by chtěla snášet dobré i zlé. Natož s ním strávit zbytek svého života.

Zato Jirka se v jejích očích jevil jako ideální partner. Neřekla mu to, ani nenaznačila, ale velmi si s ním přála strávit alespoň dnešní noc. Tehdy se s Jirkou vyspala, aby si dokázala, že na koho pomyslí, toho dostane. Byť to byl třeba přítel její kamarádky. Chodila pro důkaz své neodolatelnosti i přes mrtvoly. Ale dnes už takto neuvažovala. Jirka se jí líbil, byl velmi zábavný a dospělý. Byl to muž, se kterým by byla ochotna jít společně životem. Viděla v něm muže, který se dokáže o svoji rodinu postarat, takže si uměla představit, že by s ním mohla zplodit děti. V této představě jí nebránilo ani to, že již byl nějaký rok ženatý s její bývalou kamarádkou. Ale rozhodně by dnes kvůli svému uspokojení neníčila někomu manželství, obzvláště pak ne to Jirkovo.

„Taky půjdu spát. Vypila jsem víc, než má játra snesou. Budou se z toho rehabilitovat ještě na Vánoce.“

„Jé, tak ty taky. To tu zůstaneme jenom s Honzou?“ řekl smutně Standa a prohlédl si významně Honzovu tělesnou schránku. „Ten už toho ale asi moc nevydrží. Poloha ležícího střelce dává tušit, že už do sebe dalšího panáka nedostane. Ach

jo, lidi, s váma to je teda oslava za všechny prachy," řekl Standa s vážnou tváří, ale jak Jirka, tak Jana věděli, že to nemyslí vážně.

„Však ty si vystačíš. Mám ti přinést ještě jednu láhev z chodby?“ zeptal se Jirka.

„Ne, pak si jí kdyžtak donesu. Třeba už ale taky nevydržím. Navíc, zítra je taky den. Teda spíš večer. Přece to nevypiju všechno dneska! Honza má taky dost. Asi ho odnesu do pokoje a půjdu se na zítřek pořádně vyspat.“

Ostatní hosté jeho oslavy už se začali vytrácet těsně po půlnoci. Do tohoto okamžiku vydržela už jen jejich úzká skupinka.

„Chceš s ním pomoci?“ nabídl se Jirka.

„Ne, díky. Já už to mám nacvičené. Však on se přesune sám. Jen ho musím trochu probrat.“

„Tak dobrou," popřál všem Jirka.

„Počkej, jdu s tebou," zadržela ho Jana a chytla ho lehce za ruku.

* * *

„Nevadí ti, že jsem šla s tebou?“ zeptala se Jana nejistě, když došli společně do pokoje.

„Vůbec ne. Jsem rád. Ještě si aspoň můžeme chvíli povídat, než nás přemůže spánek. Zajdu se ale napřed ještě opláchnout. Aspoň obličej a zuby.“

„Jo, to jdu taky. Teda jestli ti to nevadí?“

„Ne, vůbec ne," zopakoval Jirka svá slova a usmál se. Jana mu úsměv oplátila. „Aspoň mi půjčíš pastu. Mám takový pocit, že jsem ji nechal doma.“

„Půjčím ti ji ráda. A co jsi ještě nechal doma?“

„No, asi i kartáček, ručník, gel na sprchování... zkrátka všechny hygienický potřeby, jak to tak vypadá!“ odpověděl, když prohlédl celý obsah tašky.

„Půjčím ti klidně všechno, jen s tou osuškou nevím. Nerada se utírám do mokré!“

„To bychom se teda měli utřít najednou, ty jednou půlkou, já druhou,“ rozzářil se Jirka při představě vzájemného utírání.

Také Janě se ta představa líbila. Celý večer jí bylo s Jirkou hezky. Chvillemi přemýšlela, jaké by to bylo, kdyby jí tenkrát nešlo jen o trofej. Jirku měla nejradši ze všech kluků v jejich partě. Často si v dětství představovala, že jednou půjdou společně k oltáři. A možná by se jí tajný sen i splnil, kdyby si Jirku nenamluvila Tereza.

„To by se ti líbilo, co?“ vydala ze sebe Jana po chvíli.

„No, líbilo. Neříkej, že tobě ne!“ mrkl na ni provokativně.

„Víš co, běž napřed, nějaký ručník ti přinesu. Třeba mi ho pro tebe půjčí Standa, co?“ chladila jeho vášeň.

„Hm, tak já jdu. Ale je to velká škoda!“

„Jseš ženatej, zapomněls?“

„No, jo. Já už vlastně jednu manželku mám,“ ušklíbl se na ni. „Tak já jdu! Snad je ještě teplá voda. Ale po mně už nebude. Všechnu ti ji schválně vypotřebuju.“

„To můžeš, stejně se ráda sprchuju studenou.“

* * *

Jirka rychle přeběhl z pokoje do místnosti naproti, kde byla koupelna. Byl zklamán, že u Jany neuspěl. Za celý večer nepomyslel, že by s ní mohl sklouznout až k tak vážnému flirtu. Ale teď na chvíli věřil, že by to mohlo dopadnout jinak než jen u přátelského rozhovoru.

Jirka se odstrojil, otevřel sprchový box a začal nastavovat teplotu vody tak, aby nebyla ani studená, ale ani příliš teplá. V koupelně nebylo takové teplo jako v obývacím pokoji dole, takže se skla boxu začala brzy mlžit. Po chvíli snažení dosáhl teploty podle svých představ. Zavřel se v boxu a nechal si teplou vodu stékat po těle. Když po půl minutě zavřel oči, aby si opláchl

hlavu, uslyšel, jak se otvírají dveře boxu. Než stačil otevřít oči, ucítil nahé ženské tělo na svých zádech.

„Přinesla jsem ti ten ručník,“ řekla Jana jakoby nic.

„Doufám ale, že jsi ho nechala před sprcháčem. Nebo bude mokrý dřív, než se do něj utřem,“ řekl Jirka co nejkldnějším hlasem.

„Neboj, je venku. A máme každý svůj. Našla jsem v pokoji ještě jednu osušku. Asi Standa věděl, že jsi zapomnětlivý.“

„Já nejsem zapomnětlivý, jen si nezabalím nikdy všechno. A na školy v přírodě mi vždycky balila maminka.“

Jirka se pomalu otočil a začal si prohlížet její nahé tělo. To, co viděl v lehkém oparu, který v boxu díky teplé vodě byl, stačilo k rozbušení jeho srdce a ke stavu pohotovosti dole.

Jana se na Jirku podívala a oběma bylo jasné, že musí následovat polibek. Přiblížili se k sobě, objali se a dlouze a vášnivě se líbali. Přitom se vzájemně mazlili.

„Počkej. Je to sice hezké, ale co se umýt, osušit a pokračovat raději v postýlce. Je to tu sice s tebou romantické, ale nepohodlné,“ navrhla Jana, když se od sebe po dlouhé době odtrhli.

„Dobře, ale moc to nezdržuj, jen šup šup, ať už jsme v postýlce.“

„Neboj, ale důkladná hygiena musí být. A nezapomenout pak na zuby!“ trvala na pořádné očištění před milováním.

Přesto se umyli, co nejrychleji dokázali, protože jejich touha po sobě navzájem byla veliká. Ať už to bylo díky vypitému alkoholu, nebo hluboko ukrytými emocemi. Rychle se utřeli, zuby si jen tak přejeli, oba jedním kartáčkem. A pak honem přeběhli chodbu, která je ještě dělila od pomilování.

* * *

„Dobré ráno,“ pozdravil Jirka Janu hned, jak otevřela oči.

„Dobré ráno?“ odpověděla Jana a podívala se nechápavě na hodinky, které ukazovaly půl jedenácté. „Spíš poledne, ne?“

„Vyspala ses aspoň trochu po tom náročném večeru a ještě náročnější noci?“

„To víš, jsem trochu rozlámaná, ale cítím se báječně!“

„To já taky,“ řekl bez sebemenších výčitek. Vůbec si za celou noc, a ani teď ráno nevzpomněl na Terezu.

Dali si pusu na přivítání dalšího dne. Objali se a znovu se začali vzájemně hladit. Právě v momentě, kdy už byli oba připraveni zopakovat si noční milování, zazvonil Jirkovi telefon.

14.

Tereza se probudila vedle Jaroslava. Ten ještě po dlouhém večeru neotevřel oči. Dívala se na něj s láskou, o které ale věděla, že není v tento moment správná. Přála si, aby mohla Jaroslavovi říct vše, co měla včera večer na jazyku a hlavně na srdci. Chtěla se do něho zase bláznivě zamilovat jako ta malá holka. Ale rozum jí stále připomínal, že se jejich životní dráhy kdysi rozešly a že teď už je pozdě dávat věci zpět do starých kolejí. Nebo přinejmenším není na to ještě ten správný čas. Připadalo jí, že je vdaná relativně krátce. Navíc Jirku stále ještě milovala. Kdyby nebylo onoho večera, kdy potkali Jaroslava s Katkou, vůbec by si nepřipustila, že může do jejího srdce vstoupit kdokoliv jiný. Bohužel se tak stalo a ona se musela se svými city poprat.

Chtěla Jaroslava, ale zároveň chtěla i Jirku. Chtěla děti, ale přemýšlela s kým vlastně. Chtěla žít v manželství, ale váhala, zda se současným manželem, či s bývalým přítelem. Těch otázek na ní bylo až moc. V každém případě se pohybovala na příliš tenkém ledu.

Večer si nemohla nevšimnout, jak se Jaroslav po jejích slovech o kamarádství stáhnul více do sebe. Od té doby byl méně veselý a méně výřečný. Dál se bavili o jejich dětství, o tom, co dělali celé ty roky, kdy se neviděli. Ale Jaroslav jako by neposlouchal naplno. Tereza poznala, že Jaroslav již překročil pomyslnou hranici mezi přátelstvím a láskou. A čím víc si to uvědomovala,

tím víc se snažila nedávat své city najevo. Bála se, aby nezašli moc daleko. Tak daleko, že by nebylo už cesty zpátky do normálního života, cesty zpátky k jejímu manželovi.

„Ahoj Terko,“ řekl náhle Jaroslav.

Tereza se tak zhloubala do svých myšlenek, že si ani nevšimla, že ji Jaroslav už delší chvíli pozoruje. Pozoroval ji a představoval si, jaké by to bylo probouzet se vedle ní každý den. Všední i sváteční.

„Ahoj Jardo, tak ty už ses probudil. No, to je dobře. Už je po desátý hodině!“ pokárala ho s úsměvem.

„No, jo. Jsem spáček. Už od dětství. To si snad ještě pamatuješ, ne?“

„Jo, tak to si pamatuju. Vždycky jsi mezi nás přicházel nebo přijížděl jako poslední! Ale tenkrát to nevadilo. Měli jsme spoustu času. Na všechno. Ale dnes už máme toho času daleko míň, takže je škoda každé prospané hodiny.“

„Tak já se zítra polepším a vstanu se slepicemi, jo?“

„To chci vidět.“

Jejich pohledy se střetly. Oči si říkaly o polibek, srdce si říkala o polibek. Ale všemu bránil její mozek. Ten říkal „NE!“

„Půjdu připravit snídani,“ ukončila Tereza chvíli plnou napětí a nevyslovených přání. „Doufám, že mi to dovolíš. Nebo ji půjdeš připravit ty?“

„Ne, klidně ji udělej. Snad v kuchyni najdeš všechno, co potřebuješ.“

„Pokusím se. Ale ještě předtím se opláchnu,“ odpověděla Tereza a oblékla si župan.

„To mi nedáš ani pusku na uvítanou?“

„No, vidíš, to bych asi měla.“

Tereza se naklonila k Jaroslavovi. Ten očekával polibek na ústa, ale Tereza mu místo toho věnovala jen polibek na tvář.

„Spokojenej?“ zeptala se, když se opět narovнала.

„No, co na to říct a neurazit tě. Myslel jsem polibek. Na pusu, ne na tvář!“

„Ale to si *kamarádi* nedávají,“ poučila ho.

„Hm, kamarádi. Já zapomněl!“

Tereza si uvázala uzel na pásku županu a šla udělat ranní hygienu. Jaroslav se díval za její siluetou ještě dlouho poté, co odešla z pokoje. Přál si, aby se vrátila a aby mu dala skutečný polibek. Vyčítal si, že byl večer *neakční*. Myslel, že možná, kdyby projevil více odvahy a kdyby jí ukázal, co k ní skutečně cítí, přistoupila by Tereza na jejich milenecký vztah. Nechtěl, aby kvůli němu opouštěla manžela. Chtěl se jen dotýkat jejího těla stejně, jako to už dělal stokrát, když spolu chodili. Chtěl ji vídat častěji, než se vídají *obyčejní* kamarádi. Chtěl prožívat její radosti a starosti. Ale všechno to Tereza odmítla jediným slovem *kamarádi*.

„Tak jsem hotová. A teď se musím převlíknout. Nepůjdeš zatím do koupelny?“

„Ne, chtěl bych se na tebe dívat!“

„To nejde. Styděla bych se! Běž se raději umýt, ať se pak můžeš najíst,“ trvala Tereza na svém.

„Vždyť tě znám. Viděl jsem tě už tisíckrát nahou. Víím, kde máš jakou pihu. Které prso máš o něco větší. Kde ses řízla, když ti bylo šest. Tak proč by ses měla stydět?“ nechtěl se nechat vyhnat. Chtěl ji vidět nahou. Byl zvědav, jak její tělo od té doby dospělo.

„No jo, ale to už je nějaký rok zpátky. Teď už jsem dospělá. A už nejsem tak hubená jako dřív. A vůbec, jsi *kamarád* a to se nedělá!“

Jaroslav se na Terezu podíval vyčítavým pohledem.

„Hm, máš pravdu. Jdu se umejt,“ řekl naštvaně.

V koupelně si při čištění zubů znovu položil otázku, proč vlastně s Terezou jezdil. Lhal doma Katce. Trvalo mu dlouho, než vše zorganizoval tak, aby se nic nemohlo prozradit. Těšil se na tento víkend od první chvíle, kdy se rozhodl, že s ní pojede. A teď

se jeho představy a plány bortily jak domeček z karet. A ačkoli se mu zdálo, že její kamarádství není to pravé kamarádství, nebyl si jist, co Tereza opravdu cítí.

„Už jsem převlečená,“ křikla hlasitěji Tereza přes dveře koupelny. „Jdu dolů připravit něco k snědku. Máš po ránu radši čaj nebo kávu?“

„Ani jedno. Dám si džus. Je v lednici.“

„Dobře. Pokoj máš volnej. Dokonce jsem i ustlala postele!“

„Fajn. Za chvíli budu dole.“

Popravdě se mu dolů vůbec nechtělo. Nejraději by se hned sbalil a jel domů. Raději strávit sobotní večer doma s Katkou, kterou měl moc rád a která ho milovala, než se další večer trápit předstíráním přátelství.

* * *

„To je dost, že jdeš. Vajíčka budeš mít už možná studenější. A džus, pro změnu, teplejší. Cos tam dělal takovou dobu. To i moje sestra by se umyla dřív než ty. A to už je co říct!“

„Ale nic. Jen jsem si ještě na chvíli lehl. Nechtělo se mi ještě vstávat.“

„Aha. To jsi měl říct, že ještě nechceš snídat. Počkala bych s ní. Šla bych se zatím porozhlédnout po vesnici.“

„To radši ne. To by si ostatní všimli, že tu jsi a chtěli by přijít, což by ještě nebylo nejhorší. Ale zavánělo by to průserem, až sem pojedu s Katkou. Někdo by se mohl prořeknout. A to bych vážně nerad. To by mi kvůli kamarádství nestálo za to. I ty sem někdy určitě pojedes s Jirkou a asi by se moc divil, co to bylo za dámskou jízdu!“ poučil ji o všech možných důsledcích případné procházky po vesnici.

„To tu budeme zavřený celý víkend?“

„Ne, můžem udělat výlet někam do okolí. Jen tě budu muset provést vesnicí v kufru,“ rozesmál se Jaroslav.

„Dělám si srandu,“ řekl po chvíli, když viděl, jak se na něho Tereza nechápavě dívá.

„To doufám. Do kufru tvého auta se nevejdu. A kdybys řídil moje, asi by to ničemu nepomohlo. To už bych rovnou mohla sedět vedle tebe!“ usmála se také.

Předstírání přátelství jí vůbec nesedělo. Byla však přesvědčena, že nemůže jednat jinak. Nechtěla dávat Jaroslavovi ani kapku naděje. Říkala si, že to jejich vzplanutí brzy vezme za své, takže bude lepší nic nezačínat. Viděla mnohokrát, jak se její kamarádi, kteří spolu chodili a kterým spolu bylo krásně, proměnili po rozchodu v nepřátele. Nikdo po rozchodu nezaměnil milenectví za přátelství. Každý ho vyměnil za nenávist. Koneckonců i ona si nenávist vůči Jaroslavovi po jejich rozchodu vsugerovala za to, co udělal. Z toho důvodu nechtěla ztratit dobrého přítele jen proto, že by spolu zase chvíli chodili.

„Když tak si to přihřej, asi už to bude docela studený. Teda ne ten džus. Ten by asi byl pěkně hnusnej, kdyby sis ho přihřál. Já zatím půjdu nahoru zavolat Jirkovi, aby neměl obavy, zda jsem v pořádku.“

„O.K. Já to asi sním tak, jak to je. Není to úplně studený. A navíc jsem línej vstávat.“

„Jak chceš.“

„Pozdravuj ode mě Jirku.“

„To víš, že jo. A která ty seš? Markéta, Monika, Petra nebo Kamila?“

„Ani jedna. Já jsem kolegyně Gerta. Tlustá, zrzavá a pihovatá kolegyně Gerta z účtárny!“ vymyslel si Jaroslav novou identitu.

„Tak tu bohužel nemáme!“

„Ale co není, může být. Třeba se za ni převlíknu, abych ti byl celý den nablízku!“

Tereza si v duchu představila, jak s Jaroslavem alias s Gertou sdílí kancelář. Jak spolu chodí na obědy. Ani ji nepřekvapilo, že se jí ta představa zamlouvala.

„Tak já jdu nahoru, Gerto. Ale raději tě Jirkovi zatajím. Ať už jako Gertu nebo jako Jaroslava. Pozdravovat ho prostě nebudu.“

„Tak holt nepozdravuj. Co můžu dělat,“ řekl jakoby zklamaně.

Tereza se zvedla od stolu a odešla nahoru do pokoje, kde předtím nechala ležet svůj mobilní telefon vedle postele.

15.

„Ahoj, jaká byla noc, určitě jsi toho vypil ještě hodně, že jo?“ zeptala se Tereza hned na úvod telefonátu.

„Ahoj, ani moc ne. Nějak jsem už neměl chuť,“ zalhal Jirka, i když si byl vědom, kolik toho ještě spolu se Standou a Honzou vypili po včerejší hádce s Terezou.

„Jen jestli,“ varovala ho. „Ne, počkej. Musím se ti omluvit za včerejší rozhovor. Byla jsem žárlivá. To víš, nejsem tam s tebou, tak mám strach.“

„Taky nejsem s tebou, ale strach nemám. Já ti totiž věřím, na rozdíl od tebe.“

V Tereze to škublo. Neznělo to od Jirky moc přesvědčivě. Spíš to vyznělo hodně ironicky, jako by měl podezření, že víkend netráví ve společnosti kolegyně.

„Aha, nezní to tak,“ odpověděla s obavou, co si asi myslí.

„Ne, možná to vyznělo ironicky, ale myslel jsem to upřímně. Já ti opravdu věřím. Nemám důvod ti nevěřit.“

„Tak to jo. Já myslela, že mi nevěříš. To bych tě pak za náma musela pozvat, aby ses přesvědčil sám.“

Tereza trochu zariskovala. Nebyla si jistá, zda Jirka nedostane skutečně chuť se za nimi rozjet. Těžko by teď sháněla kolegyně z práce. Ale doufala, že alkohol v jeho krvi mu v přesunu autem zabrání. Nikdy neřídil, byť by si dal jen hlt piva, či vína.

„I kdybych se chtěl za tebou rozjet, moc teďka nemůžu řídit.“

Přece jen zbytkový alkohol je mrcha," potvrdil její domněnku. I když to nebyla tak úplně pravda. Ne, že by chtěl řídit s alkoholem v krvi. Ale těšil se na dnešní večer, že by mohli s Janou pokračovat tam, kde předchozí noc skončili. Říkal si, že dneska už nebude tolik pít, aby byl večer v posteli lepším společníkem.

„Já vím, znám tě. Jsi můj zodpovědný manžel. Proto tě taky miluju. Nejsi nezodpovědný jako většina našich kamarádů, například Standa," pochválila ho.

„Náhodou, Standa se hodně změnil. Víš, že už začal přemýšlet, že by s nějakou mohl vydržet déle než dva dny! To bys fakt nevěřila!"

„Tak tomu fakt nevěřím. Standovi nikdy vztah nevydrží déle než jednu noc. Doufám, že se u něho nezačneš učit navazovat tenhle typ známostí! A že nezačneš hned s Janou!" zaútočila opět bez rozmyslu.

„Hele Ter, co je to s tebou. To je prvně, od doby, co tě znám, že jsi taková užárlená. Proč, proboha?"

„Promiň, já fakt nevím. Je to asi tím, že jsem tě prvně pustila na nějakou takovou akci samotného. Navíc je tam s tebou Jana. Asi jsem z toho nervózní víc, než je zdrávo!"

„Ale nemáš vůbec proč být nervózní. První noc jsem ve zdraví přežil," uklidňoval ji Jirka. „Navíc jsem byl opilý. A znáš mě, to se mnou vůbec nic není. Přece si nemyslíš, že bych měl v takovém stavu pomýšlení na sex! Vždyť bych si takhle zkazil reputaci!" snažil se to celé odlehčit a zbavit Terezu sebemenšího podezření.

„No, to máš asi pravdu. Víš co, možná by bylo bývalo nejlepší, kdyby ses jí opravdu snažil v té kocovině svádět. To bych se jí zbavila už navěky. Přece by se nesnažila o někoho, kdo by jí neuspokojil a ještě možná pozvracel," snažila se ironií přemoci svou žárlivost, ač trochu křečovitě.

„Jo, to asi jo. Ale nezvracel jsem. To vím jistě. To bych musel ráno uklízet, nebo bych si aspoň pamatoval úprk na záchod."

* * *

Jana se snažila celou dobu pozorně poslouchat, aby si mohla domyslet, o čem se baví. Jirka se na ni podíval a naznačil pohledem, že ten rozhovor není zrovna příjemný. Jana se otočila na záda a přemýšlela, jak se k celé dnešní noci postaví. Líbilo se jí to s Jirkou. Až moc. Těšila se celý týden, že ho zase po dlouhé době uvidí, ačkoli si nepředstavovala, že s ním skončí v jedné posteli. Alespoň ne hned první noc.

Avšak stalo se a jí se zdálo, že by nemuselo být špatné v tom pokračovat. Tentokrát se s tím nechtěla veřejně chlubit a všude vykládat, co se stalo. A už vůbec ne Tereze. Od toho nešťastného incidentu dospěla. Už nebylo jejím cílem přebírat kamarádkám jejich přítele. Věděla, že Jirka nebyl ve stavu, že by chtěl kvůli ní Terezu opustit. Věděla ale také, že se to Jirkovi náramně líbilo. A jí koneckonců též. Nechtěla všechno skončit jen proto, že by to všude vytrubovala. Chtěla v jejich tajném vztahu pokračovat.

Otočila se tedy zpátky k Jirkovi a začala ho jemně dráždit.

* * *

„Ter, já budu muset končit. Standa už volá, že je snídaně připravená. Nechápu, jak může takhle brzo vstávat po tom všem, co včera vypil. Spíš bych počítal s tím, že bude celé dopoledne obsazený záchod. No, holt má už asi vycvičený játra a ledviny, že to zpracují takhle rychle. Tak se měj krásně a pozdravuj holky.“

„Dyť je ani pořádně neznáš. Ale budu. Ty na sebe dávej pozor. A už tolik nepij, abys mohl zítra v pohodě přijet domů. Miluju tě.“

„Já tebe taky, lásko!“ cukroval Jirka do telefonu, zatímco mu Jana sundávala trenýrky na spaní.

„Pá, zítra a všechny moc pozdravuj. Teda skoro všechny, však víš.“

„Jasně. Pá.“

Tereza poslala Jirkovi pusu. Jirka jí pusu oplatil a zavěsili. Byl rád, že konečně skončili, protože už by dlouho nevydržel mluvit normálním hlasem, zatímco ho Jana laskala. Položil telefon na stůl vedle postele a začal si konečně vychutnávat její umění. Po

nějaké chvíli se na ni otočil a začal jí její něhu oplácet. Jana oddychovala, co nejtíšeji to šlo, aby nikdo z okolo prošlých kamarádů nic nezaslechl.

* * *

„Jirko, Jano, nepůjдете se nasnídat?“ ozval se za dveřmi hlas Standy, „už je všechno přichystáno a znáte to, kdo pozdě chodí, sám sobě škodí. Nic nezbude!“

„Jó, hned jsme tam. Ještě si povídáme,“ zalhal Jirka a na chvíli přestal s mazlením. Jana využila pauzy a potichu vypustila nahromaděnou energii.

„Jen jestli!“ zapochyboval Standa. „Ale dělejte, jak umíte. Tak až to *dopovídáte*, tak přijďte mezi nás. Plánujeme nějaký výlet, aby z nás ten alkohol rychleji vyprchal a abychom zase mohli začít včas pít. Ještě toho hodně zbylo. A jak oba víte, u nás se nejen dojdá, ale i dopíjí, než se odjede!“ varoval je.

Pak byly slyšet Standovy kroky na schodech. Podívali se na sebe a pokračovali v započatém díle. Ani jeden z nich nechtěl předčasně skončit. Protože byli tentokrát oba střízlivější, byl prožitek daleko větší než v noci.

* * *

„No konečně jste mezi nás dorazili. Tak jaká byla noc?“ zeptal se Honza, aniž by vzhlédl od mazání másla na krajíc chleba.

„Jirka hrozně chrápal. A jak mu táhnul alkohol z pusy. Naštěstí si aspoň umyl před spaním zuby. Teda mým kartáčkem, zapomnětlivec jeden. No a jak si zahríval peřinu, to taky byla síla. Moc jsem se nevyspala. Ještěže jsem byla tak unavená po cestě a po včerejší pitce, že jsem i u tohohle koncertu usnula,“ zalhala Jana.

Jirka se na ni podíval. Nebylo to jako před pár lety, kdy by se Jana okamžitě všem pochlubila, že Jirku *dostala*. Naopak, zahrála to výborně. Všichni museli nabýt dojmu, že spát s Jirkou v jednom pokoji musel být opravdový horor.

„Tak to budeš asi chtít dneska spát u mě v pokoji, ne?“ nabídl své lože Standa.

„Ne, já to s Jirkou ještě jednu noc zkusím. Dneska třeba nebude tolik pít, tak se bude chovat víc společensky. Když tak zítra, jo Stando?“

„No, ty jsi ale! Dyť víš, že zítra odjíždíme. Ty jsi potvora, nic mi nedopřeješ! Mně, opuštěnému mládenci!“ usmál se Standa.

„Já se příště polepším,“ slíbila.

„Dobrá. A teď už se usadte a pusťte se do jídla. Za chvíli se vydáme zdolat náš oblíbený kopec. Aspoň o tom rozhodla rada starších, zatímco jste si *povídali*,“ oznámil a významně se přitom na oba podíval.

„Jseš si jistej, že to většina osazenstva po včerejšku zvládne?“ zapochyboval Jirka.

„Musí. Tím se proberou a vystřízlíví. A hlavně si vyrovnejí hladinku a budou moct dneska pokračovat. Musíme začít brzy odpoledne, abychom se pak pořádně vyspali. Musíme to tu dát zítra do kupy a být střízliví před odjezdem. Aspoň teda řidiči.“

16.

„Ty už jsi to všechno sněd. To jsi teda rychlík. Snad jsem tak dlouho netelefonovala, ne?“ zeptala se Tereza Jaroslava, když se vrátila zpátky do pokoje.

„To ne. Ale já to radši hltal, aby to úplně nevystydlo. Pozdravovala jsi od Gerty?“ zeptal se už zase v dobré náladě.

„To víš. Nejsem sebevrah. To bych se mohla k tobě rovnou nastěhovat,“ usmála se té představě, která se jí také zamlouvala. Mrzelo ji, že už se v životě nejspíš bláznivě nezamiluje. Tedy aspoň ne tak, jako když jí bylo 16. Tenkrát byly lásky bezhlavé. Nyní už do všech jejích citů promlouval pokaždé rozum. Myslela na to, že už asi nikdy s nikým nepůjde v létě uprostřed noci jen tak k rybníku, aby se společně vykoupani nazí, jako to zamlada

dělávali právě s Jaroslavem. Bylo to bláznivé a spontánní. Dnes by se nejspíš zeptala: „A proč jako?“

Najednou si vzpomněla, kolik takových krásných a vzrušujících chvil s Jaroslavem zažila. Zadávala se na svoji fotku v pokoji. Vznikla při jedné takové *blbině*. Včera večer už některé z nich stihli probrat, ale ještě jich dost zbývalo na dnešní noc. Některé z nich by si klidně ráda zopakovala. Tedy srdce by je rádo zopakovalo. Rozum byl zásadně proti. Ten naopak říkal: „*Dobře, že už takhle neblbneš. Už jsi na to dost stará. Máš manžela, plánuješ rodinu, tak se drž svého kopyta, ševče!*“

„Co se stalo, Terko? Řekl jsem něco špatně?“ vytrhl ji z jejího zamýšlení.

„Ne. Promiň. Nějak jsem přemýšlela.“

„A o čem, smím-li se zeptat?“ vyzvídal Jaroslav.

„Ale o tom, že už nikdy nebudu ta malá holka. Hrozně to uteklo. Chtěla bych se někdy vrátit do dětství. Bylo to všechno takové jednodušší. Neměla jsem žádnou zodpovědnost. Pravda, musela jsem poslouchat rodiče. Ale to se dalo přežít.“

„Taky se mi po těch letech stýská. Hlavně jsme se viděli celé prázdniny. Bylo to super. Ráno spát do desíti, večer chlastat do dvou. Teda až tak od šestnácti. Předtím to bylo víceméně za střízliva. Skoro žádný starosti. Tebe po mém boku. Prostě, co mi chybělo!“

„No, nevím, zda bys mě chtěl mít po mém boku. Myslím, že není o co stát.“

„To teda je. Když se na tebe podívám, tak jsi pořád stejně krásná jako tenkrát.“

„To se ti fakt jen zdá. Nejsem nejlepší manželka. Podívej, vždyť i svému milovanému manželovi lžu. Řekla jsem, že jsem na dámský jízďě. No a zatím jsem s kamarádem na chalupě.“

„Jen s kamarádem?“

„Ano, s kamarádem.“

„Aha,“ řekl Jaroslav smutným hlasem. „No a co teda dneska budeme dělat? Projít se po vesnici nemůžeme. Takže zbývá výlet

do města nebo někam do přírody. V každém případě ale budeme muset popojet autem. Opravdu nechci, aby mě tu s tebou viděli naši kamarádi, zvláště když jsi jen *kamarádka*. To by mi za to nestálo.“

„Dobře, co tedy navrhuješ?“

„No, venku je celkem hezky. Sice trochu chladněji, ale svítí tam slunce.“

„Trochu chladněji? Vždyť tam jsou jen čtyři stupně nad nulou. To já už nevystřikuji nos z chalupy!“ oponovala mu Tereza.

„Ale procházka podzimní přírodou tě zahřeje. Buď sex, nebo pěší túra. A protože sex, jak se zdá, nehrozí, zbývá jen ta túra. Co kdybychom popojeli na naši zříceninu, pak zašli na oběd do města a potom případně skočili do krámu koupit něco na večer?“ navrhl Jaroslav.

„No, to by šlo. Ale ještě si chvíli nahřeju kosti u pece, jo?“

„Jasně. Proč ne.“

Jaroslav se zadíval na Terezu. Cítil se být trochu podvedený. Spíš tedy hodně než trochu. A proklínal se, že na tento víkend přistoupil. Měl raději zůstat doma, kde ví, na čem je.

Tereza si vylezla na pec a lehla si na záda. Teplé kachle jí prohřívaly celé tělo. Když viděla, že se Jaroslav dívá z okna, zahleděla se na něj. Moc chtěla, aby přišel za ní nahoru. Stejně, jako to udělal před lety. Když si na to teď vzpomněla, uvědomila si, jak to bylo nebezpečné. Pec není nijak široká a rozpálené plotýnky byly jen pár desítek centimetrů pod nimi. Kdyby se tenkrát v zápalu *boje* převrátili a spadli dolů, mohli mít na pozadí památku na celý život. Naštěstí je chránil Amor a nedovolil, aby si při těchto hrách ublížili.

Dívala se na něj už dobrých pět minut, když se Jaroslav otočil. Nestačila uhnout pohledem, a ani vlastně moc nechtěla. Chtěla se mu dívat do očí. Chtěla ho držet kolem ramen. Chtěla ho líbat. To všechno chtělo její srdce. Ale mozek jí svazoval ruce, nohy i ústa. Říkala si, že je škoda, že není o pár let mladší, když bylo pro její srdce jednodušší odstavit mozek na vedlejší kolej. Teď už to nešlo, když pomýšlela na rodinu. Nechtěla začínat

nový vztah a třást se, zda vydrží a zda naplní její život. S Jirkou už věděla, že jako partner není sice úplně bez chyb, ale život vedle něj byl hezký a bez větších problémů. Určitě si ho uměla představit i jako zodpovědného otce.

U Jaroslava si tím nebyla úplně jistá. Pamatovala si ho jako teenagera. Pamatovala si jeho lehkovážnou povahu. Nevěděla, jak dalece se za ta léta změnil. Sice jejich setkání naznačovala, že dospěl, ale cítila, že někde uvnitř je pořád ještě tím malým klukem, kterého si pamatovala. Nejvíc ji však děsilo, že i ona cítila, že se někde hluboko uvnitř pořád schovává ta malá holka, co ho milovala a obdivovala.

„Děje se něco Terko?“ vytrhl ji opět zpátky do reality.

„Dívám se na tebe, přemýšlím a sním si,“ přiznala celkem bez dlouhého přemýšlení.

„A prosím tě, nad čím můžeš na peci přemýšlet a snít?“

„Přemýšlím nad námi. A sním, jak to mohlo celé dopadnout, kdyby...“

„Kdybych nebyl debil a nepodvedl tě, co? Já vím, choval jsem se jak idiot. Promiň mi to. Chtěl jsem se ti tisíckrát omluvit, ale nedalas mi šanci.“

„Myslela jsem na to, jaké by to bylo, kdybych ti tu šanci k omluvě dala!“

„A nedala bys mi tu příležitost třeba teď? Omluvil bych se ti celým svým srdcem. Moc mě mrzí, že jsem tě tenkrát tak ranil. Jsi nejlepší ženská, kterou jsem kdy poznal.“

„To neříkej. Co Katka?“

„Katka je skvělá ženská, mám ji moc rád. Vlastně ji miluju. Ale ty jsi něco jiného. Když jsem tě po těch letech znovu spatřil, probudilo se něco v mém srdci a,“ Jaroslav udělal pauzu a podíval se Tereze přímo do očí.

„Raději to neříkej. Nemusí být cesty zpátky, když to dořekeš!“ zarazila ho, i když chtěla, aby to řekl. Řekla by mu to samé, kdyby mohla vypnout mozek.

„No, už mám záda nahřátá, tak se můžeme rozjet na ten výlet,“ přerušila chvíli napětí.

Posadila se na peci a vztyčila pravici: „Vzhůru na hrad!“

17.

„Tak co je s váma? Jdete s náma, nebo snad proti nám?“ křičel Standa za Jirkou a Janou, když se za nimi otočil.

„Jo, hned vás doženeme. Nějak na nás moc ženete. To víš, za tu dobu, co jsme tu byli naposled, jsme pěkně zestárli! Tak nemůžeme do toho kopce běžet jako junáci. Divím se, že ty to dokážeš. Ale to asi budou ty voltíky, které máš ještě v sobě. Ty tě zaručeně omlazují! Ale nenech se tím alkoholem zblbnout, abychom tě zpátky nenесли na takové té sedačce ze spojených rukou, jak nás to učili na základce na branném cvičení,“ odpověděl mu Jirka, když už byli jen pár kroků od něho.

„Zlatý oči. Já můžu nahoru i dolů. Spíš ty vypadáš, že už moc na rychlosti nepřidáš. A pro takovou příležitost tu mám schovanou placatku. Tak si koukej cvaknout, ať jsi rychlejší. A ty, Jano, taky. Ale ty ne na rychlost, ale ať jsi povolnější,“ smál se na ně Standa. „Ať z toho taky dneska něco máme. Ať Jirka nehamouní a nechá taky ostatním,“ mrknul na Jirku na znamení toho, že tuší, co se dneska v noci odehrálo.

„Hele, co ty si vlastně myslíš?“ zeptal se trochu nazlobeně Jirka.

„Nic, nic. Tak se nečerti. Jenom jsem tě zkoušel.“

„Tak mě nezkoušej a koukej radši navalit tu placatku. Potřebuju doplnit palivo!“ popíchnul ho Jirka už veselejším hlasem.

„Tak si ji tu nechte. Já mám ještě jednu,“ podíval se na ni smutně, pohladil ji a předal Jirkovi.

„Počkejte na mě!“ zakřičel pak za ostatními. „Takhle vás nedoženu, tak koukejte počkat!“

Jirka otevřel placatci a dlouze z ní upil. Pak ji nabídl Janě. Při předávání se jejich ruce lehce dotkly, přičemž se na sebe zadívali. Naštěstí Standa už utíkal za zbytkem jejich party, takže nemohl poznamenat žádnou ze svých připomínek.

„Co kdybychom tu na ně počkali a dopili to,“ navrhla Jana, když vracela placatci zpátky do Jirkových rukou. Samozřejmě se při té příležitosti opět nevyhnuli vzájemným dotykům. Ani se jim vyhnout nechtěli.

„No, proč ne. Můžeme počkat na tom minulém rozcestí s odpočívadlem, co jsme se tam v mládí naseděli. Tam jsem měl snad poprvé v ruce alkohol. Teda tvrděj alkohol. Nepočítám, když mi naši dávali ochutnat víno.“

„Jo, taky jsem tam asi prvně pila pořádněj alkohol. Ježíš, když si vzpomenu na ty lahve pepermintky, tak je mi z nich ještě dneska blbě. Fuj,“ zašklebila se Jana.

„Dobrá, napíšu Standovi SMS. Na tuhle dálku už by nás stejně neslyšel.“

„Snad má ten popleta telefon u sebe. Na každé akci, co jsem tu poslední dobou byla, ho ráno hledal. Vždycky si s ním při chlastu hraje a pak ho někam odloží. Určitě ho dneska ráno taky hledal, zatímco jsme se...“ Jana se zarazila uprostřed věty.

„Myslíš, jak jsme se ráno krásně pomilovali?“ pomohl jí Jirka. „Bylo to ráno moc krásný! Jseš fakt dobrá milenka. A jsi snad ještě krásnější, než jsi bývala, což vůbec nechápu, protože jsi byla už tenkrát nádherná,“ snažil se Jirka neomaleně vysvětlit svoji poslední větu, když si uvědomil, že by si ji Jana mohla špatně vysvětlit. „Možná je to tím, že jsi dospěla a že se z tebe konečně stala ženská. Kus pořádný a krásný ženský! Prvně dneska lituji, že jsem ženatej.“

„No a na to bychom se mohli napít, ne?“ navrhla Jana. Smála se, i když si dobře uvědomovala, že dnes možná otevřeli dveře, které měly zůstat už navždy zavřené. Věděla, že je Jirka ženatý. Věděla, že hned tak Terezu neopustí. Ale také věděla, že ji Jirka neobyčejně přitahuje.

„Jo, to bychom mohli. K lavičce je ještě kus cesty, tak ať nám to uteče.“

Sotva se Jirka napil a předal malou lahvičku Janě, zazvonila Jirkovi zpráva v mobilu.

„To je Standa. Prý chápe, ale ať si v tomhle počasí neleháme na louku. Prý už jsou meze studené! To je teda vtipálek. Určitě si tu budu lehat do vlhký trávy. Mohl by vědět, že vím, kam dávají klíče od chalupy. Takže by taky mohl vědět, že kdybych něco chtěl s někým dělat, tak se vrátím do chalupy a zalezu s dotyčnou do pohodlné postýlky,“ smál se Jirka. „Co mu mám odpovědět? Ať nemá péči, že to zvládneme i bez jeho rad? Že k popovídání žádnou louku nepotřebujeme?“

„No, radši mu nic nepiš. Čím víc mu budeš zdůrazňovat, že mezi námi nic nebylo a není, tím víc bude mít podezření!“

„Jo, to máš asi pravdu,“ souhlasil.

* * *

„A už jsme tu,“ zaradovala se Jana.

Sedli si vedle sebe tak, aby viděli na příchozí ze všech stran, a zároveň tak, aby se jejich těla lehce dotýkala. Na dřevěný stůl před sebou položili zpola vypitou placatci a začali se objímat a líbat. Oběma to přišlo tak samozřejmé, jako by spolu chodili už od nepaměti. Jejich polibky nebraly konce. A kdyby dnes venku nebyla taková zima a kdyby nebylo nebezpečí, že půjde kolem nějaký výletník, nebo že se jejich kamarádi náhle vrátí, tak by snad přešli od polibků k sexu. Ale v té zimě jim bylo jasné, že by to nebyl nejlepší nápad a že by si oba koledovali, když ne o ostudu před nechtěnými pozorovateli, tak o nějakou zdravotní komplikaci určitě.

„Víš, že líbáš pořád stejně dobře jako tenkrát,“ pochválila Jirkovi jeho techniku líbání. „Už tenkrát na tebe pěly všechny holky jenom samou chválu, mě nevyjímaje.“

„Děkuju, ale je to hlavně díky tobě. Jsi skvělý *sparing* partner. Líbáš taky skvěle. Kdybych mohl a chtěl srovnávat s Terezou, tak bych raději nesrovnával, abych se pak doma neprořekl.“

„Chápu, to je hned. Jednou jsem chodila se ženatým kole-

gou z práce a ten se doma v posteli přeřekl a do půl roku byl rozvedenej," usmála se Jana.

„No, to bych zrovna teď nechtěl. Nevadí ti, že to říkám takhle otevřeně?“ znejistěl Jirka.

„Ne, jsem zvyklá. Vlastně poslední dobou jsem měla jenom samé ženáče. Ale neboj, už jsem dávno vyrostla z toho, že bych chtěla bourat něčí vztahy. Naopak, asi mě to s těma ženáčema baví. Jste takoví krásně nejistí. Pořád děláte všechno tak, aby na to manželka nepřišla. Je na vás někdy fakt legrační pohled.“

Jana se při vzpomínce na své ženaté milence rozzářila. Jirka se na ni také usmál, když si uvědomil, že i on se snažil od dnešního rána dělat věci tak, aby si o nich dvou nemohl nikdo nic myslet. Při těchto myšlenkách si ani on, ani Jana nevšimli, že se vrací jejich kamarádi. Naštěstí si jich ale všimli včas, aby se stačili pustit a aby Jirka rychle přehmátl na placatci, která před nimi stála na stole netknutá. Od té doby, co se usadili, neměli na pití pomyšlení, jak se pořád líbali a objímali.

* * *

„Vy jste teda rozesmátí. Co rozebíráte tak veselého?“ zeptal se Honza.

„Ale nic, jen jsme si povídali veselé historky z natáčení. Vlastně mi Jana vyprávěla o jejích vztazích s ženatými muži. To já s ní bohužel neprožiju, když jsem věrný jak pejsek a když mám navíc doma takovou žárlivku.“ Jirka si při poslední větě uvědomil, že se opět snaží utajit jejich vztah.

„Jen aby! Já se tak snažil, abych k vám přišel nepozorovaně, ale Honza mi to pokazil. Dělá takový rámus, když jde, to je hrůza. Takhle se nedozvíme, jak to s váma doopravdy je! Ach jo,“ zlobil se naoko Standa.

„Ale pokud je to tak, jak říkáš, tak mezi váma asi opravdu nic není. Takže by ti jistě nevadilo, kdybych dneska k tobě do pokoje přestěhoval Honzu a vzal si místo něj Janu, co?“ mrknul Standa na Janu.

„No, to nevím. To spíš záleží na Janě,“ řekl Jirka zaraženě, když si představil, že by si to s Janou dneska v noci nezopakovali.

„Tak to né. Já zůstávám s Jirkou. Zaprvé se mi nechce stěhovat, když už jsem si zvykla na *svojí* postel. Za druhé, ty hrozně chrápeš. A za třetí, vůbec si nemysli, že bych s tebou jako něco dělala. I kdybych se nakrásně odhodlala přestěhovat, tak ty stejně budeš státej jak puškvorec, takže bys ani ničeho nebyl schopnej. Leda mě poblejt, čímž by sis u mě navěky zavřel vrátka. A to jistě nechceš. Chceš přece nadále žít s nadějí, že ti jednoho krásného dne dám, ne?“

„No, to máš vlastně pravdu. To bych fakt nechtěl,“ přiznal Standa. „To ať si ty vrátka zavře radši Jirka. Teda pokud si je dneska v noci už nadobro nezavřel. Ale jak ho znám, ten si na tebe určitě netroufl po tom, co mu kdysi dávno Terka udělala, když jste vy dva spolu měli prvně a naposledy sex.“

„Jo, to si piš, že jsem si nic netroufl. Co by taky taková troska, jako jsem byl včera já, mohl takové krásné ženě nabídnout,“ řekl Jirka a plácnul Janu po zadečku.

„Ty nic. Ty když se opiješ, tak jsi taky jako pytel mouky. To já, kdybych včera chtěl, tak by Jana viděla. Ale já jsem nechtěl,“ prohlásil jakoby sebezjistě Honza a plácl Janu po druhé půlce zadečku.

„Jo, kdybys chtěl? Ale ty ne že jsi nechtěl. Ty jsi spíš ani nemohl. Kdyby ses viděl, jak jsi ležel na tom stole! Už bys do sebe nedostal ani dalšího panáka. Natož aby ses vzmohl na nějaký sportovní výkon!“ přiblížila Jana Honzovi včerejší večer, z jehož konce si nemohl moc pamatovat.

„No, a to mi připomíná, že máme v chalupě něco nedopitého! Tak rychle zpátky do vyhráté chalupy a útokem na zbylé zásoby guláše, brambůrků, citronových limonád... a hlavně chlastu!“ zavelel Standa.

Ačkoli si většina z nich vzpomněla, jak jim bylo ráno špatně, přesto jim nic nezabránilo v pokračování pití. Byl právě nejvyšší čas, protože slunce pomalu začalo zacházet za horizont.

„Tak co, jak ti to chutnalo?“ zeptal se Jaroslav Terezy, když složila příbory na talíř.

„Ale jó, na to, že je to snad pátá cenová, tak to šlo. A hlavně po tom výšlapu na hrad mi úplně vyhládlo, takže bych snědla i šneky!“

„Jak pátá? Tahle čtyřka je tu nejlepší v okolí. A šneky naštěstí nedělaj,“ usmál se na ni. „Ne, vážně si myslím, že tu vařej celkem dobře. Aspoň sem vždycky chodíme s Katkou, když přijedem na víkend. A s rodičema sem chodím taky už pár let od té doby, co tu koupil stávající majitel. Předtím to tu nebylo nic moc, ale ten poslední majitel to fakt hodně zvednul. Myslím, že sem teď chodí o dost víc lidí. Dřív to tu bylo zakouřený a nehezky – taková klasická předlistopadová hospoda, ale teď, teď je to jak pravá německá knajpa,“ odmlčel se na chvíli a přemýšlel. „I když já vlastně ani nevím, jak taková klasická knajpa vypadá. Takže je to tu zkrátka hezký. Co myslíš?“

„Jó, mně se tu líbí. A chutná. Budeme sem muset chodit častěji!“

Jen co Tereza dořekla poslední větu, došlo jí, co vlastně řekla.

„Fakt? To jako že sem budeme spolu jezdit častěji na zálety?“ zeptal se Jaroslav překvapeně.

„Já to tak nemyslela. Myslela jsem, že sem budeš chodit ty s Katkou a já s Jirkou. A třeba někdy společně. Takhle jsem to myslela, víš?“ snažila se z toho vykroutit, aby si Jaroslav nemohl v žádném případě myslet, že by mohla mít v úmyslu podobnou akci někdy v budoucnu zopakovat. „*To přece kamarádi nedělají,*“ říkala si v duchu.

„Aha, takhle jsi to myslela. Já už myslel, že jsi zapomněla, že jsme jen kamarádi!“

„To jsem nezapomněla, neboj. Jsme přece zase ti nejlepší kamarádi. Aspoň já mám pocit, že jsi fakt můj nejlepší kamarád. Vždycky jsi mi byl nejbližší. Tedy až do té chvíle, kdy ses mi při-

znal. Pak jsi byl samozřejmě nejhorší. Ale předtím jsem se ti se vším svěřovala a měla jsem tě moc ráda!“

„A teď už nemáš?“ zeptal se smutně.

„Jasně že mám jako nejlepšího kamaráda, přece!“

„No, já myslel víc. Přece předtím jsme nebyli jen *nejlepší* kamarádi. Byli jsme něco víc. Chodili jsme spolu a byli jsme do sebe zamilovaní!“

„Já nevím, takhle bych to asi nebrala. Byli jsme oba ještě skoro děti. Třeba to, co jsme si mysleli, že je láska, byla jen touha prozkoumat nové, dosud nepoznané věci. Trochu větší kamarádství.“

Jaroslav se na ni smutně podíval. Nevěřil svým uším. Nikdy ho nenapadlo, že by to nebyla láska. Měl pocit, i v těch 15 letech, že je to velmi silný vztah, prostě láska jak má být. Ale Tereza ho teď usadila prohlášením, že i tenkrát to bylo z její strany jen větší přátelství.

„Co na to říct. Že snad raději zaplatíme a půjdeme. Tohle jsi fakt neměla říkat. Zbořila jsi tím všechny moje krásný vzpomínky. To se ti fakt nepovedlo,“ řekl nakonec a pokynul na číšníka, že si přeje zaplatit.

Tereza se po těchto jeho slovech začervenala. Samozřejmě že si byla jistá, že to z její strany byla láska – a velká, ale nechtěla Jaroslava provokovat vzpomínkami. Nechtěla, aby se v něm opět probudila jeho dávná láska a aby ji tak ještě víc mučil v jejích rozpacích, kdy nevěděla, koho vlastně chce.

„Terezo, chtěl bych ti říct něco, co mě trápí už několik týdnů, ale co ti možná nebude příjemné,“ řekl, když zaplatil účet.

„Povídej, snad to nebude tak hrozné.“

„Od našeho rozchodu jsem na tebe skoro pořád myslel. S tou spolužačkou jsem se rozešel pár týdnů po tvých kopačkách.“

„Jo, to vím. To se mi doneslo.“

„Rozešel jsem se s ní hlavně proto, že jsem fakt viděl tvoji tvář všude. Byl jsem do tebe po tom rozchodu snad ještě větší

blázen, než když jsme spolu byli. Každý víkend jsem tě vyhlížel, zda nepřijedeš s rodiči na chalupu. Ale tys nikdy nepřijela.“

„Nechtěla jsem. Teda vlastně chtěla, ale bála jsem se, že by to mohlo špatně skončit. Teda dobře pro tebe, ale já ti nechtěla jen tak odpustit. Aspoň hlava nechtěla, i když srdce odpustilo skoro hned.“

„Škoda, že jsi nepřijela. Myslel jsem na tebe vlastně i při všech mých dalších známostech. Možná že právě proto vždycky skončily tak rychle, jak začaly. Až do chvíle, kdy jsem potkal Katku. Ta mi na tebe dala zapomenout. Je jiná než ty, a přesto tak stejná. To se prostě nedá vyjádřit. To se musí zažít. Podařilo se jí vyhnat tě z mojí hlavy. Teda až do chvíle, kdy jsem tě po těch letech zase potkal. To se mi bohužel všechno vrátilo zpět. Myslel jsem, že naše občasné schůzky znamenají něco víc než jen kamarádké posezení. A že tenhle víkend je toho důkazem. Myslel jsem, že to znamená, že se něco probudilo i v tobě. Ale jak se zdá, zmýlil jsem se, což mě mrzí. Já se totiž asi do tebe znovu zamiloval,“ přiznal nečekaně lehce, až se tomu sám podivil. „Tak a teď je to venku.“

Tereza ho celou tu dobu pozorovala. Nespustila oči z jeho úst a očí. Vnímala každé jeho slovo. A každé slovo ji těšilo. Takhle si to přesně představovala – totiž že nejen ona, ale i Jaroslav se opět zamiluje. O tom snila několik posledních večerů před tímto víkendem. Srdce jí bušilo štěstím, ale zároveň si uvědomovala, že se oba řítí do záhuby a že ona by měla být ta záchranná brzda. Alespoň teď, když je vdaná, chce děti, a když Jaroslav má konečně dobrou přítelkyni.

„To je od tebe krásné. Všechno, co jsi právě řekl. Jsem překvapená, ale vůbec mi to není nepříjemné. To nám ženám vždycky zalichotí, když se nám dvoří takový muž, jako jsi ty. Ale asi tě zklam, protože já to takhle necítím. Aspoň ne teď. Víš přece, že mám manžela. A jsem s ním šťastná. Představ si, že jsme se od svatby prvně pohádali až před pár měsíci a pak dneska, vlastně včera a dneska. Do té doby jsme měli úplně bezkonfliktní manželství. A ty máš přece Katku, kterou miluješ. My se teď opravdu nemůžeme dát znovu dohromady. Teď ne. To by neklapalo a ublížilo by to mnoha lidem. My prostě musíme zůstat jen *kamarády*. Já ani nic jiného nečekám a nechci. Kdybys mi tohle řekl dva

týdny před svatbou, možná by bylo všechno jinak. Ale tys ani nepřijel!“ zadržovala Tereza slzy, které se jí vkrádaly do očí a se kterými mnoho nezmohla. Nakonec jí jedna přece jen po tváři přejela, zatímco tu z druhé tváře stačila setřít dlaní.

„Takže ty cítíš jen kamarádství. Myslel jsem, že cítíš víc. Aspoň z tvých pohledů a chování se mi zdálo, že mě také máš radši než jen jako kamaráda. Spíš jsem si myslel, že mě miluješ.“

„To ne, to se ti fakt jen zdálo. Já tě mám fakt jen za kamaráda. Nic víc. Miluju svého muže. Teď opravdu nehledám lásku, ani milence,“ zalhala Tereza.

„Tak to je mi teda moc líto. Měl jsem za to, že právě kvůli tomu sem jedeme. Abychom se dali zase dohromady. Víš přece, co se říkává: *Stará láska nerezaví*. A naše láska není zase tak stará. Kolik je to let? Něco přes deset, ne?“

„Jo, tak nějak to bude. Hele, já budu moc ráda, když budeme nadále nejlepší přátelé. Ale lásku ti opravdu nemůžu dát. To teď nejde.“

„Takže pozdějc to půjde, nebo co?“

„To nevím. To neví nikdo, co bude. Třeba se rozvedu a pak budu za tebou dolejšat, za otcem pěti krásných dětí a za věrným a milujícím manželem své ženy Katky. A budu litovat, že jsem ti dnes nepodlehla. Pro změnu ty zůstaneš chladný jako kostka ledu. Ale teď to tak necítím. Teď jsme prostě kamarádi, chápeš? Nic víc, nic míň. Pro mě je to ale hrozně důležité přátelství. Nemám moc kamarádů a vůbec ne takových, jako jsi ty. Jsi pozorný, sneseš každou moji náladu a dáváš mi pocit, že jsem skvělá ženská. Za to ti moc děkuju. Ale lásku teď ode mě nečekej.“

„Hm, co na to říct? Asi nic. Když kamarád, tak kamarád.“

Jaroslav si všiml, jak po nich číšník nervózně pokukuje. A také zahlédl stát u vchodu další dvojici. Pomyslel si, že to jsou snad opravdoví milenci. Ne jako oni dva. Věděl, že nevyvážené kamarádské vztahy, kdy jeden chce kamarádství, druhý lásku, nemají dlouhého trvání. Po celou dobu napadají nevyváženě na jednu stranu. A také si připomněl základní poučku, že *kamarádství mezi mužem a ženou neexistuje*.

„Víš co, raději se zvedneme, než nás támhle ten prostovlasý číšník vyhodí. Už tu na tenhle stůl čekají další zájemci. Dokecáme to doma, jo?“ navrhl Jaroslav a začal se pomalu zvedat od stolu.

„Dobře, máš pravdu. Netváří se na nás nijak příjemně. To sem teda příště nepůjdu, když na nás bude takovýhle. To se mi nelíbí.“

„Nediv se mu, kazíme mu kšeft. Z každého takového kunčafta má alespoň nějaký dýško, tak už se nemůže dočkat, až vypadnem.“

Jaroslav pomohl Tereze do bundy. Prošli kolem číšníka, a když otevřeli dveře, vyšli do prudkého lijáku. Zatímco seděli v restauraci, venku se řádně rozpršelo. Déšť snižoval intenzitu světla, takže to vypadalo, že musí být už hodně pozdní odpoledne.

„Ty jo, kolik je vlastně hodin. To jsme tam seděli tak dlouho?“ zeptala se Tereza, když se venku rozkoukala.

Jaroslav si vyhrnul promáčený rukáv bundy a podíval se na hodinky: „Teprve půl druhý. To jsme tam zas tak moc dlouho neposeděli. Teď je však nejdůležitější, abychom byli co možná nejdříve u auta. Nebo víš co, schovej se tamhle u vchodu, já pro něj doběhnu a přijedu sem pro tebe,“ navrhl Jaroslav. „Škoda, že jsme ho zaparkovali tak daleko. Ale když předtím nepršelo, tak kdo to mohl tušit. Jsem tu hned.“

„Dobře, schovám se tady. Jseš hodný a pozorný. Vážím si toho! Opravdu.“

„To jsem rád, ale teď se utíkej honem schovat, nebo nastyďneš a budeme mít úplně zkažený večer.“

Tereza se schovala k nejbližšímu vchodu a pozorovala, jak se Jaroslav snaží dostat co nejrychleji ke svému autu. Přestože běžel, doběhl k němu úplně promočený.

Tereza si dnes podruhé vylezla na pec. Potřebovala si prohrát unavené svaly. Dopolední výstup na hrad ji zmožil víc, než čekala. Přece jen už nebyla tolik zvyklá chodit na pěší túry. V práci spíš seděla a občasná návštěva fitness centra její zhoršenou fyzičku nedokázala úplně napravit.

Natáhla se na rozpálenou pec a podívala se upřeně do stropu. „Fakt jsi to myslel, tak jak jsi to řekl? Myslím po obědě? Fakt jsi čekal, že mezi námi bude něco víc po těch letech?“ zeptala se najednou.

Přemýšlela o tom od té doby, co opustili restauraci. Byla ráda, že Jaroslav řekl nahlas, co ve skutečnosti cítí. Ona by to nahlas nikdy neřekla. Alespoň ne nyní, když byla šťastně vdaná a když jí její biologické hodiny nezadržitelně tikaly a říkaly jí, že není vhodná doba na hledání nového partnera.

„No jasně. Já vždycky říkám to, co cítím. Ty ne?“ zeptal se Jaroslav. Předpokládal, že přímá otázka by ji mohla donutit říct, co k němu opravdu cítí. Tedy spíš si přál, aby řekla to, co si myslel on, že k němu Tereza cítí.

„Jo, já vlastně taky. A právě proto ti bohužel musím říct, že to je skutečně jen kamarádství. Tedy alespoň z mojí strany,“ zalhala, i když jí to bylo hodně líto. Věděla však, že nemůže říct pravdu za žádnou cenu. Ačkoli by ji moc chtěla říct, věděla, že pravda by ublížila mnoha lidem. Nebyla si jistá, zda by jejich případný vztah měl dlouhé trvání nebo by se stejně zanedlouho rozešli. Nechtěla kvůli možnému krátkodobému vzplanutí riskovat, že přijde o to, co léta s Jirkou budovala. „*Raději vrabec v hrsti, nežli holub na střeše,*“ pomyslela si. Jaroslava milovala, ale u Jirky si byla jistá, že je to dobrý partner nejen do postele.

„Hm, že jsem tohle téma vůbec u oběda otvíral. Ale měl jsem pocit, že cítíš to samé,“ řekl svůj dojem z jejich tajných schůzek. „Avšak teď už vím, že jsem se šeredně zmylil. Škoda.“

Než stačil dokončit myšlenku, ozvalo se zaklepání na dveře.

„Kdo to jen může být. Aby to tak byli kluci. To by byl mega-průser. Já v jedné chalupě s tebou a ještě k tomu o samotě. To si

bude každý myslet bůhvíco. A přitom jsme jen kamarádi, jak říkáš, že? To se nám teda moc nepovedlo. Raději jsme měli zůstat v Praze a zajít radši třeba na kafe než tohle. Může to ohrozit můj vztah s Katkou, který je teda už teď ohrožený, protože nevím, jak s ní dokážu být, když miluji tebe. Ale to je můj problém. Může to však ohrozit i tvé manželství s Jirkou, což by byl daleko větší problém!“

„Neboj, třeba to nejsou oni. Třeba jen sousedka potřebuje půjčit vajíčka, nebo něco,“ uklidňovala ho Tereza, i když myslela přesně na to samé. Vyčítala si to. Mohla buď jet s Jirkou na Standovu oslavu, nebo mohla zůstat doma. V tom případě by měla celý víkend volný a určitě by vytáhla Jaroslava alespoň na to kafe. *„Co mě to jenom napadlo jet s ním na celý víkend pryč a ještě k tomu tam, kde nás všichni znají,“* pomyslela si. Říkala si, že příště, pokud nějaké bude, by měli jet někam do hotelu, třeba na Šumavu. Ale na chalupu už raději nikdy.

Jejich přemýšlení o nezvaném nočním hostu či hostech vyrušilo další zaklepání.

„Tak běž radši otevřít. Stejně ten dotyčný nebo dotyčná vidí, že se tu svítí. Třeba to fakt bude jen sousedka, která chce zkontrolovat, jestli tu nejsou zloději.“

„Tak takovou sousedku nemáme. Tý by bylo úplně jedno, jestli tu jsou zloději. Hlavně že nejsou u nich.“

Jaroslav vstal a šel do předsíně vstříc nebezpečí prozrazení.

* * *

„To je dost, že jsi přišel otevřít. Klepem tady už celou věčnost. Už jsme si mysleli, že tu máš nějakou babu a že se narychlo oblíkáte, nebo že nám záměrně nechceš otevřít, abys neměl průšvih, kdybychom tě tady nachytali s nějakou milenkou. To víš, že my neumíme držet jazyk za zuby. Teda umíme, ale stojí to nějaký prašule,“ spustil jejich kamarád Petr ihned poté, co Jaroslav otevřel dveře. Spolu s ním přišli ještě další jejich kamarádi, Michal a David. Zatímco Petr mluvil, Jaroslav se na něj díval s otevřenou pusou.

„Neboj, jsme kámošové. Takže i kdybys tu nějakou měl, jen

ti budeme tiše závidět, ale Katce nic neřekneme. Neboj. Nejsme svině. Ale dle tvého výrazu soudím, že tu fakt nějakou máš. Známe ji?“ smál se Michal.

„Znáte,“ zmohl se konečně Jaroslav na odpověď.

„Tak máme zase jít nebo nás pozveš dál?“ vložil se do jejich rozhovoru David.

„Mám snad na vybranou? Tak pojdte dál, když už jste tady. Stejně byste zítra celí nedočkaví vyhlíželi, kdo odtud bude odjíždět, tak je to jedno,“ odpověděl Jaroslav a ustoupil, aby mohli projít dovnitř.

Tereza zatím poslouchala za dveřmi. Slyšela všechno, co si povídali. Srdce jí celou dobu bušilo snad dvakrát rychleji, než byl jeho standardní rytmus. A když zaslechla, že jdou dál, měla pocit, že se jí musí rozletět na tisíc kousků. Našla však dostatek odvahy, aby otevřela dveře a vyšla jejich společným kamarádům naproti. Stejně by ji za chvíli spatřili, takže nechtěla, aby měli pocit, že se před nimi schovává.

„Ahoj kluci,“ řekla hned, jak je spatřila s co největším úsměvem na výraz toho, že jí jejich pozdní návštěva nevadí.

„Ahoj Ter, kde ty se tu bereš? My mysleli, že tu má nějakou nám neznámou mladičku žabičku. A zatím stará láska,“ odpověděl jí David na pozdrav, zatímco se díval překvapeně na Terezu.

Davidovi se Tereza vždycky líbila, proto se po jejím rozchodu s Jaroslavem snažil ze všech sil využít jejího zármutku, aby se stal jejím přítelem on. Tereze ale bylo od začátku jasné, o co mu jde. Nebyl to její nejoblíbenější kluk v jejich partě. Vlastně ho neměla nikdy moc ráda. Připadal jí takový *slizký*. Taková ženská v mužském obalu. Dokázal se tvářit jako nejlepší kamarád, a obratem dokázal člověku vrazit nůž do zad, když se nedíval. Věděla, že o ni velmi stojí, ale čím víc se snažil, tím víc ho Tereza odmítala. Nyní jí bylo také jasné, že on byl ze všech tří jejich kamarádů, kteří stáli na prahu Jaroslavovy chalupy, ten nejvíc nebezpečný host. Bylo jí jasné, že se bude tvářit jako kamarád. Ale jen co přijede do vesnice Katka nebo Jirka, nezapomene se o jejich dnešní návštěvě zmínit. Jakoby omylem.

Tereza se podívala na Jaroslava. Ten si jejího pohledu všiml

a ihned mu došlo, o čem Tereza přemýšlí. Myslel vlastně na to samé od samého začátku, kdy otevřel dveře a kdy uviděl, kdo je přišel uprostřed noci přepadnout.

„Ale vzpomínáme tady s Jardou na naše dětství,“ odpověděla Davidovi po chvíli přemýšlení. „Nedávno jsme se po strašně dlouhé době potkali, tak jsme se dohodli, že sem musíme zajet. No a slovo dalo slovo a jsme tu.“

„A přijeli i Jirka a Katka?“ byl David zvědavý.

„Ne, ani jednomu se do té zimy nechtělo. Jirka místo toho odjel na oslavu narozenin svého kamaráda,“ najednou si uvědomila, že udělala velkou chybu. Měla zůstat u toho, že se Jirkovi nechtělo. Ale nyní si mohl David zapamatovat tuto souvislost a zmínit se o tom před Jirkou. A podle té oslavy se mohl Jirka velmi rychle dovědět, že to bylo tehdy, když měla mít Tereza dámskou jízdu s kolegy z práce.

„No, tak jdete dál kluci?“ zeptal se Jaroslav, když se mu zdálo, že chvíle mezi dvěma trvá už nějak dlouho.

„Jestli opravdu můžeme?“ zeptal se Petr.

„Samozřejmě nejdeme s prázdnou. Víme, co se sluší a patří. Neseme nějaké víno a slivovičku, co přivezl strýcu z Moravy. Domáci. Ta nám protáhne motor,“ navázal na Petra Michal.

„Co můžeme dělat? Jak jsem řekl, máme vůbec na vybranou?“ pozval je Jaroslav dovnitř s nevolí na srdci, ale s nuceným úsměvem na tváři.

„To teda nemáte. Když už jste tady, tak to pořádně oslavíme. Vždyť jsme se tu takhle pohromadě nesešli od vašeho rozchodu. Ty jo a to už je sakra let!“ lekl se Petr. „Doufám, že vás to zase nepopadne. Je to mezi váma už v pořádku? Nebude Tereza zase vyvádět, že ne?“ usmál se na ni.

„Neboj, jsme zase kamarádi. Ale nic víc. Já miluji svého manžela, Jarda miluje svoji přítelkyni. Prostě tak jak to má být, aby nevznikla nějaká mýlka,“ oznámila důrazně všem nově příchozím.

„Jen aby!“ poznamenal jízlivě David.

Tereza i Jaroslav dělali, že jeho poznámku neslyšeli. Místo toho následovali své přátele zpět do obývacího pokoje.

„Máte tady krásný teplíčko. To už tu musíte být aspoň od včerejška, ne-li od čtvrtka, co?“ vyzvídal David.

„Světlo tu svítilo už od čtvrtka, co jsem si všimnul,“ hlásil svoji pozornost Michal. „Chtěl jsem se stavit už včera, jestli tu náhodou nejsou zloději, ale nakonec jsem se zakoukal na televizi.“

„A co bys ty s nima zmohl. Ty bys jim tak maximálně svítil, aby se na dvoře nepřerazili. Nebo bys jim pomohl ty věci vynést. A ještě bys jim ukázal, kde co Jarda má. Vyznáš se tu dobře,“ smál se na něj Petr, zatímco rozléval první rundu slivovice.

„Mně ne, já si dám raději víno. Tvrdej nepiju. To víš, chceme s Jar... Teda s Jirkou dítě, tak není vhodný, abych moc pila. A tvrdej už vůbec ne!“ Tereza zčervenala z toho přeheknutí, čímž celému oznámení ubrala ještě více na věrohodnosti.

„Tak s kým? S Jardou nebo s Jirkou?“ zaútočil David.

„Jen jsem se přerekla. Samozřejmě že s Jirkou. Dyť víš, jaký mám se jménama problémy. Pamatuješ, jak jsem ti jedno léto neřekla jinak než Michale. A Michalovi jsem pro změnu zase říkala pořád Davide. Prostě jsem nějak nabyla dojmu, že k vám ta jména lépe pasují. V rodině máme pořád problémy se jmény. Moje máma vyjmenuje všechny ženské jména, někdy i mužský, než přijde na to, jak se vlastně jmenuju. Ale už jsem si zvykla. A já jsem bohužel po ní,“ vysvětlovala.

„Jo, tak na to si pamatuju. Bylo to roztomilé. Ale přece jen raději zůstanu Michalem. To je nejhezčí mužské jméno přece. Davide, promiň,“ mrkl na Davida na znamení omluvy.

„Nemáš pravdu, ale odpouštím ti,“ zasmál se David poprvé upřímně.

Všichni kromě Terezy nadzvedli své plné skleničky a vypili jejich obsah až na dno. Tereza si místo toho jen ucucla ze své sklenice plné vína.

* * *

„Teda, nějak jsme za to vzali. Flaška je pryč. A to je znamení, že už budu muset jít. Starý jsem řekl, že se jdu k tobě jenom podívat, a zkysnul jsem tady skoro tři hodky. To zas bude doma mazec. Divím se, že mě ještě nesháněla, stíhačka jedna!“ prohlásil přiopile Petr, když se podíval skrze prázdnou flašku na hodiny visící nad umyvadlem.

„Jo, já taky budu muset jít, ať nemá mamka strach. Bylo to super a budeme to muset někdy zopakovat. V týhle sestavě. Takže své partnery zase necháme všichni doma! S nima se holt nedá probrat všechno,“ přidal se Michal.

„Tak to já taky teda půjdu. Nebudu tady přece dělat křena!“ rýpnul si opět David, už také přiopile.

„Jak myslíte, zdržovat vás tu nebudeme. Ale ani vyhánět vás nemůžeme,“ odpověděl Jaroslav. Ale přitom si už ze všeho nejvíc přál, aby odešli a aby opět zůstal s Terezou sám. Přijel sem kvůli ní, ne kvůli nim. A ačkoli Tereza nepotvrdila jeho domněnku, že by i ona k němu opět cítila lásku, přesto s ní chtěl být spíš o samotě.

„Prázdnou flašu ti tu ale necháme. Nebudu s ní běhat po vesnici. Ty ji zítra hodíš do kontejneru spolu s těma od vína, co stojí za dveřmi. Dobře jste za to ve dvou vzali, to se musí nechat,“ pronesl obdivně Petr a spolu s ostatními vstal od stolu.

„Jo, v pohodě. Stejně budu vyhazovat i jiný odpad. A samo, že to roztřídím správně – flašky do papíru, plasty do skla a papír do plastů. Je to tak správně, že jo?“ zavtipkoval Jaroslav.

„Jo, přesně tak!“ usmál se Michal.

Všichni vyšli do předsíně.

„Čau, mládeži,“ rozloučil se Petr.

Pro Terezu byl Petr druhý nejoblíbenější člen jejich party, hned za Jaroslavem. Zнала ho odjakživa jako veselého kluka. Nezkazil nikdy žádnou zábavu. Ale zároveň věděl, kdy bylo lepší přestat. Nikdy nešel za hranici, která už nebyla přijatelná. Na rozdíl od Davida. Ten to dost často přeháněl a liboval si v neštěstí druhých. Sám však nedokázal překousnout, když si někdo udělal legraci z něho.

Michal byl podle Terezy také celkem fajn kluk. Nikdy nepomyslela, na rozdíl od Petra, že by s ním stálo za to si něco začít, ale jako kamaráda ho brala. Byl bezkonfliktní a také se snažil nezkazit zábavu, kterou vymyslel někdo jiný z jejich party.

„Tak pá, kluci! Já jdu do tepla,“ rozloučila se rychle Tereza.

Jaroslav se ještě chvíli zdržel s kamarády venku. David si za tu krátkou chvíli stačil vykouřit cigaretu, kterou si musel v chalupě odpustit. Když se pak Jaroslav vrátil do pokoje, ležela už Tereza opět na peci a nahřívala si záda.

„Tak už ses rozloučil, jó? Zase vám to trvalo celou věčnost. Už jsem myslela, že tady usnu.“

„Ale neusnula a to je dobře. Ještě budeme pokračovat, ne?“ ověřoval si Jaroslav, zatímco se posadil na židli.

„Jo, budeme. Ale už jsem trochu unavená z toho dneška.“

„Taky jsi vyšla pěkněj kopec a pak snědla další kopec jídla, tak to chápu.“

„To jo.“

Tereza se odmlčela a podívala se na Jaroslava. Po chvíli se odvážíla říct to, nad čím přemýšlela po celou dobu, kdy byl venku: „Nechceš si jít lehnout sem nahoru ke mně?“

„Rád. Napřed ale raději přiložím, protože se mi pak od tebe nebude chtít slejzat!“ odpověděl Jaroslav šťastně.

Rychle přiložil a pak se hned vyšplhal za Terezou na pec. Ta se k němu otočila a položila si hlavu na jeho hrudník. Leželi a chvíli jen mlčeli. Přemýšleli, co dál.

Tereza s Jaroslavem už leželi dobrých deset minut společně na peci. Tereze se líbilo mít hlavu položenou na Jaroslavovi. Za celou dobu pronesl každý maximálně pět vět. Po zbytek času mlčeli, ale vůbec jim to nevadilo. Kdyby věděli, že oba myslí na to samé, asi by se jim bývalo ulevilo. Jaroslavovi v tom, že by se nemýlil v pocitech, o kterých přepokládal, že se odehrávají uvnitř jejího srdce. Tereze zase v tom, že by už nemusela předstírat jen kamarádství. Cítila mnohem víc. Už byla odhodlána, že za chvíli překročí práh kamarádství a že vkročí na tenký led zakázané lásky. Ale pořád se bála, že by se led mohl v kterýkoliv okamžik prolomit, což by mělo fatální důsledky. Ty důsledky si její rozum až moc dobře uvědomoval.

Jaroslav pro změnu přemýšlel, zda neobejmout její krásné tělo. Zda nevzít její ruku do své, či zda ji nepohladit po jejích krásně vonících vlasech. Za to všechno by dal v tento okamžik cokoliv na světě. Ale místo toho si dával velký pozor, aby se nějak nevhodně Terezy nedotkl. „*Každým coulem gentleman,*“ pomyslel si. „*Spíš blbec,*“ dodal ihned v duchu. Už si začínal pomalu zvykat, že ho Tereza odmítala pustit blíž.

Právě ve chvíli, kdy chtěla Tereza porušit své odhodlání zůstat s Jaroslavem jen kamarádka, zazvonil na stole její telefon.

„Ahoj Jirko!“ pozdravila svého manžela udýchaná z toho, jak se snažila co nejrychleji slézt z pece, aby hovor nespadl do hlasové schránky.

„Ahoj Terezko, moje milovaná. Tak jak si to tam s holkama užíváte? Kolik tam máte chlapů?“

„*Jen jednoho a jsem s ním sama. Žádné kolegyně z práce tu nejsou a nikdy nebyly,*“ řekla by ještě nedávno, když Jirkovi nemusela lhát. Ale situace ji donutila, že lhát se pro ni stalo stejně samozřejmé, jako předtím mluvit jen a jen čistou pravdu. Až se bála, že už nikdy lhát nepřestane.

„No, žádnýho. Holky nechtěj. To víš, že já je navádím, abychom zavolaly na 150 a přivolaly si nějaké hasiče, kteří by zchladili naše rozpálená těla. Tady na vsi jsou fakt pěkní dobrovolní hasiči, jeden hezčí než druhý. A jaké mají sexy pupky, to bys

nevěřil. Posledně jsem je tu měla, když jsi tu se mnou nebyl. To byla jízda!“ vymýšlela si. „A co ty, jak si užíváš s Janou?“

„Ani se neptej. Ta mi nedá pokoj. Pořád po mně leze a pořád by mě chtěla svlíkat. Vůbec nemám klid. Jak já bych chtěl pít se Standou a Honzou ferneta, ale copak můžu, když má pořád jazyk u mě v puse?“ žertoval, aniž Tereza poznala, že na tomto *šprochu* je víc než jen pravdy trochu.

„No, tak to se máš. Aspoň budeš moct zejtra v pohodě řídit. Teda pokud Jana nepije jak duha a ty se nenadejcháš výparů z jejích úst!“ smála se Tereza.

„Teda Ter, já tě nepoznávám. Dneska je s tebou konečně sranda po těch všech žárlivejch scénách, cos mi dělala. Fakt skvělý! Hned bych za tebou přijel, jak moc tě miluju!“

„Dyť já tebe taky. Ale raději nejezdi. Určitě už jsi pil! Teda dneska nic ve zlým. Za ta krásná slova ti nějakou tu skleničku povolím. Ale kdybys přijel, tak bychom si pak nemohly pozvat ani kominíka. Ne, jen si tam zůstaň a dál dýchej to, co Jana vypije,“ smála se, aby Jirka pochopil, že to není myšleno jako žárlivá výtku.

„Jak poroučíš. A na co vlastně kominíka? Jo aby vám...“ nestačil dokončit větu.

„Zadrž Jirko, žádný sprostý výrazy a žádný dvojsmysly,“ zadržela ho uprostřed věty. Bylo jí jasné, co chce říct. Podívala se na Jaroslava, který čekal na peci, až spolu dotelefonují. Představila si, že on by byl ten kominík nebo hasič. Jak moc chtěla, aby byl.

„Dobrá, dobrá. Hele Standa už nám rozlil další kolo panáků. A když říkám rozlil, myslím tím fakt rozlil. Každému nalil zhruba dvakrát tolik, než se mu do jeho panáka vejde, takže si umíš představit, jak vypadá stůl. Jana už šla pro hadr, protože Standa by po těch decilitrech slivovice ani netrefil do kuchyně. Divím se, že ještě trefí na záchod.“

„O.K., vždyť už se zítra uvidíme, tak si to všechno můžeme doříct až doma. Já už taky půjdu za holkama. Musíme si to tu ještě užít, než půjdeme pozítří do práce.“

Tereza se otočila na Jaroslava, aby mu naznačila, že už jejich hovor konečně brzy skončí a že už se za ním za chvíli vrátí na pec.

Jaroslav se usmál, ale v jeho očích bylo vidět, že je smutný z toho, co slyšel.

„Tak dobrou a nepřežene to s těma kominíkama. Víš přece, jaký maj nářadí! To nejsou žádní princové z pohádky, ale pořádní chasníci! Ti se nezakecaj.“

„Neboj. A ty to zase nepřežeň s líbáním Jany, ať pak nechytinu opar nebo afty. Víš, jak jsem na tyhle věci háklivá. Vždycky, když se s nějakou za mými zády líbáš, tak to poznám do tejdne na svojí puse,“ provokovala ho, tentokrát však z legrace, ne ze žárlivosti. Kdyby věděla, jak blízko je pravdě, humor by ji jistě přešel.

„Tak to se taky neboj. Jak jsem říkal včera, jednou mi ta zkušenost bohatě stačila. Nechci tě podvádět, nemám to zapotřebí. Jsi ta nejlepší holka. A Jana, však víš, ta nikdy nehledá lásku. Ta jde jen po skalpech. A ten můj už má, takže ho znovu nepotřebuje získat. Doufám, že jsem ti tou připomínkou nezkazil večer.“

„Ne, nezkazil. Víím, že to říkáš upřímně. Miluju tě, ty můj broučku. A moc se těším na zítřek, až tě zase uvidím. Ale teď už fakt musím zpátky, nebo mi to tu holky zbořej, jak jsou rozdáváný. Pá.“

„Tak jo, pá. Pošli mi pak fotku, jak ti to tam zbořily, jo!“

„Jasně, mluvko. Už to polož, nebo snad nikdy neskončíme!“ napomenula ho.

„Pokládám!“

* * *

Tereza položila telefon a podívala se na Jaroslava. Ještě před chvílí byla ochotna otevřít Pandořinu skříňku. Ale teď byla ráda, že to neudělala. Uvědomila si, že má doma muže, kterého miluje a který miluje ji.

Vyšplhala zpátky na pec, ale tentokrát už si nepoložila hlavu na Jaroslava. Ten vycítil, že se její nálada změnila. Litoval, že to předtím alespoň nezkusil. Mohl být odmítnut, ale mnohem víc cítil, že by odmítnut nebyl. Alespoň ne úplně.

„Tak, kde jsme skončili?“ zeptala se Tereza.

„Nikde. Moc jsme nemluvili. Já tě chtěl jen obejmout a tisknout k sobě. A třeba tě i pomilovat,“ přiznal své úmysly.

„Tak to bych ti asi nedovolila,“ opět vložila do věty slovo *asi*. Ihned si však uvědomila, že neřekla kategorické *ne*. „Teda určitě bych ti to nedovolila!“

„Já vím,“ řekl Jaroslav smutně.

Tereza se podívala na jeho smutné modré oči. Byly hluboké a byla v nich vidět láska. Stejně jako mohla být vidět láska v jejích očích, kdyby Jaroslav neposlouchal její slova, nebo kdyby jim alespoň nevěřil. Přesto však udělala něco, co Jaroslava překvapilo. Nečekaně se k němu nahnula a políbila ho.

„Vím, Jardo, že to není pro tebe dost, ale je to momentálně to jediné, co ti můžu dát. Teď víc nečekej,“ řekla Tereza konečně upřímně. V té větě bylo schováno víc, než by bývala chtěla. Byla v tom naděje do budoucna. A byl v tom také náznak toho, že jí Jaroslav není tak lhostejný, jak říká. Tedy, že k němu necítí jen přátelství.

Jaroslav se pomalu vzpamatovával z překvapení.

„Já vím, Terezko. Víím, že máš muže, kterého miluješ a kterého nechceš opustit pro někoho, kdo tě už jednou zradil. Chápu tě, ale přál bych si, abys mi mohla dát víc. I když ten polibek byl krásný a budu si ho pamatovat po zbytek svého života!“

„I mně se líbil. A s tou zradou to není tak jednoduché. I Jirka už mě jednou zradil. A vidíš, jsem s ním pořád. Leč kdyby to udělal podruhé, oplatila bych mu to bez váhání. A hlavně bych se s ním rozvedla. Víš, chci rodinu. Chci tedy, aby mi byl chlap oporou. A ne, abych se pořád bála, za kterou mi trajdá, zatímco já mu vychovávám dcerku nebo synka!“

„Já myslím, že Jirka za žádnou trajdat nebude a že bude dobrým tátou. Sice ho moc neznám, ale z našich pár setkání soudím, že je to dobrej chlap.“

„No, uvidíme. Hlavně aby byl taky plodnej!“ rozesmála se Tereza, „Jinak budu muset požádat o pomoc nějakého kamaráda, aby mi pomohl stvořit dceru.“

„Tak to mám zase smůlu, protože já umím jen kluky. Teda myslím. V naší rodině mužský převažují. Sestřenku mám jedinou, jinak samej bratr nebo bratranec.“

„Hm, tak se holt porozhlídnu jinde.“

„Né, to né. Já se je naučím. Slibuju. Nechci, aby tě měl ještě někdo jinej. Jirka, to je manžel, toho ti toleruju. Nebo spíš ho musím tolerovat. Ale jinýho milence ne. To bych žárlil!“ řekl Jaroslav přísně.

„Dobře, nebudu vás kluci podvádět s žádným jiným. Jedině s tím kominíkem nebo s hasičema!“ navázala na telefon s Jirkou.

„Uvidíme. Domluvíme se s Jirkou, koho ti případně povolíme. Hned zítra mu zavolám a zeptám se ho na to.“

„Né, to neuděláš!“ vykřikla Tereza a praštila ho polštářem po hlavě. Smála se přitom na celý pokoj a bylo jí moc dobře. Byla ráda, že ji žárlivost opustila. Byla ráda, že jí Jirka řekl do telefonu, že ji miluje. A byla také ráda, že políbila Jaroslava a naznačila mu, jaké city k němu ve skutečnosti chová. Konečně se cítila šťastná.

21.

Jirka se vrátil mezi ostatní kamarády. Na tváři mu prvně po telefonu s Terezou zářil nepatrný úsměv. Poprvé se o víkendu s Terezou nepohádal. Byl rád. I když mu to způsobilo malé výčitky svědomí za to, co se událo v noci a dnes odpoledne. Ale zase ne tak velké, aby se netěšil na to, co se s velkou pravděpodobností stane v noci. Slíbil si, že nebude tolik pít. Byli s Janou domluveni, jak nejlépe zrežírovat odchod do postele tak, aby vzbudili co nejmenší podezření.

„Co se stalo, že se tváříš tak vesele?“ zeptal se ho Standa hned, když se Jirka objevil zpět ve dveřích do pokoje. „Pokaždé, když si tenhle víkend mluvil s Terkou, byl jsi rozčilený. A teď se směješ. Co to? Sváděla tě po telefonu, nebo co?“

„No, to kdyby. Ale byla konečně v pohodě. To stačí ke štěstí, ne?“ Jirka se podíval na Janu. Jana mu pohled vrátila.

„Já teda nevím. Nejsem ženatej, to je jasný. Ale kdyby mě moje potenciální žena takhle prudila, tak bych ji poslal...“ ukázal Standa hrdinským gestem na dveře od kuchyně.

„Aha, já myslel jinam. Do kuchyně mě fakt nenapadlo,“ zasmál se Jirka.

„Ale ne, já chtěl říct, že by mi někdo mohl dojít pro okurky. To už k tomu proslovu nepatřilo. Dyť přece víš, kam bych ji poslal.“

„Tak to jo. Ty vokurky nejsou blbej nápad. Dojdu pro ně,“ nabídl se Jirka. Zdál se být s Janou nejstřízlivější ze všech lidí okolo. Držel se zkrátka, takže za celý večer vypil sotva tři panáky svého oblíbeného fernetu.

„Počkej, jdu s tebou,“ houkla za ním Jana. „Jdu se podívat, zda bych nenašla nějakou zeleninku na salát. Nějak mě přepadla mlsná.“

„Prej mlsná! Na zeleninu. To jo. Ale je fakt, že taková mrkvička nebo okurka by bodla, co?“ ozval se Honza a ukázal Jirkovi do míst pod pasem.

„Taky mám plnou zahrádku zeleninky, kdybys chtěla. Ale nejsem pro tebe asi dost dobrej zahradník, co?“ přidal se Standa.

„Počkej, dojdou si pro pořádný nůž, abych tu tvoji okurku nakrájela a uvidíme,“ kontrovala Jana.

„Tak to prr. Nic se krájet nebude. Buď vcelku, nebo nic. Na salát je ho škoda! Ty bys ho nakrájela a co by si počaly moje kamarádky. Na ty by už nezbylo!“ bránil se Standa.

„Tak neprovokuj, chceš-li ho mít ještě nějakou dobu vcelku. Protože mi říkají Jana Rozkrajovačka! Tak abys nebyl mojí další obětí!“

„Tak to jseš ty! Aha. Kolik je na tebe teď odměna? Potřeboval bych vybavit bejvák. Tak by se mi nějaký penáze šikly.“

„Žádná odměna není. Tak si nech zajít chuť a nech mě teď v klidu prozkoumat tvoji lednici. Chceš něco přinést? Nebo chce

někdo jiný něco přinést. Pak už vstávat nebudu!“ zeptala se hlasitěji, aby ji všichni přítomní slyšeli.

„Ne v poho. Všechno máme – pivo, slivku, Jirka svůj fernet. A ty, koukám, máš taky co pít. Takže nic!“ odpověděl Standa za všechny přítomné.

Jana ještě jednou přelétla pohledem stůl, na kterém se nezdálo, že by něco podstatného chybělo, a rychle odběhla za Jirkou do kuchyně. Salát byla samozřejmě záminka. Chtěla být s Jirkou aspoň chvíli o samotě, aby ho mohla políbit. Mezi ostatními to z pochopitelných důvodů nemohla udělat.

Jen co však oba zašli za roh, zaklesli se do sebe a dlouze se políbili. Od jednoho polibku přešli plynule k dalším. Jirka se divil, že ještě dokáže takhle vášnivě líbat i po těch letech s Terezou. Myslel, že už to všechno zapomněl. Sice se s Terezou líbali také často, ale v jejich polibcích už nebývalo tolik nahromaděné energie. Naopak ústa Jany byla teď hromosvodem jeho vášně.

Také Jana cítila, jak se nemůže nabažit Jirkových úst. Těšila se, jak spolu v noci zalezou do postýlky a jak budou pokračovat ještě vášnivěji a divočeji než minulou noc. Ovšem zase ne tak divoce, aby neprobudili ostatní.

„Líbaš nádherně. Opravdu jsi od posledníh nic nezapomněl,“ využila Jana chvilkové pauzy mezi dvěma dalšími polibky.

„Myslíš od včerejší noci?“ pokusil se Jirka zažertovat, i když si byl vědom, jak to Jana myslí.

„Však víš. Nedělej hloupého. Nemusíš za každou cenu vtipkovat. Prostě líbaš skvěle a tečka. Nebudeme to rozebírat. Raději se pojd' ještě políbit. Nemáme moc času. Budu muset opravdu rozkrájet nějakou zeleninu, abychom nebyli podezřelí!“

„Snad něco v lednici najdeš. Víš přece, že Standa moc na zeleninu není. Spíš ovoce mu jede. Ale v jiném než tuhém skupenství. Takový tekutý švestky, ty může pořad.“

„Už zase. Ty si nedáš pokoj. Budu ti muset ta tvoje ústa zavřít, abys nemohl pořad vtipkovat,“ napomenula ho Jana. Jirka se na ni smutně podíval, trochu i uraženě, protože měl pocit, že jsou jeho vtipy většinou dobré.

„Neboj, tvoje vtipy se mi líbí, ale za jiných okolností. Teď chci být chvíli vážná!“ dodala, když si všimla jeho pohledu a poznala, co ten výraz znamená.

Jirka pomyslel, že Tereze jeho vtipy nikdy nevadí. Ani když vtipkuje přímo při aktu. Asi už si na to zvykla. Dokonce byla Tereza poslední dobou občas ta vtipnější z nich.

„Já bych chtěl být taky vážný, ale nějak mi to nejde, protože je to taková komická situace. Dlouho jsem se potají nelíbal u kamaráda v kuchyni. Už jsem z toho vyrostl. Nemusel jsem se léta schovávat před ostatními. Tak promiň. V noci to napravím. To uvidíš, jak se umí kašpárek proměnit!“

„Pokud kašpárek neusne po tom celodenním vtipkování a tajtrdlíkování!“ vrátila mu jeho vtipné poznámky.

„Neboj, neboj. Nijak jsem se přes den neunavil a teď skoro nepiju. Jen tak naoko, aby klukům nezačaly šrotovat ty jejich opilý makovičky. To by taky mohlo někdy pěkně prasknout. Což bych fakt teď nechtěl. Chápeš?“

„Chápu!“

„A nevadí?“

„Neboj, nevadí. Už jsem velká holka a vím, jak to mezi milenci chodí,“ slovo *milenci* jí samo vyklouzlo z úst. Zalekla se, jestli to s ním nepřehnal a zda Jirku nevyplašila.

„No, to je fakt. My jsme už vlastně milenci, když v tom pokračujeme. Po dnešní noci bych si to ještě netroufal říct. Spíš bych si myslel, že jsem využil tvé náladičky a svedl tě. A čekal bych, že mě ráno pošleš někam. Ale po dnešním dopoledni, odpoledni a teď i večeru bych řekl, že už asi jsme skutečně milenci. Už to děláme vědomě,“ zafilozofoval nad jejich vztahem.

„A nevadí?“ zeptala se tentokrát Jana.

„Nevadí. Je to takový hezký, ale zvláštní pocit. Tereza mě varovala právě před tím, abych si s tebou něco začal. Bylas jediná, ze které měla strach. Že tu budou ještě další holky, to vůbec nebrala v potaz. Tys byla nepřítel číslo jedna. A já ji takhle zradím. A nevadí mi to. Naopak se mi to líbí. Jsem asi hroznej chlap, co?“ říkal si o útěchu.

„Nejsi. Máte to v genech. Chováte se tak všichni. Když si vzpomenu, co mi říkala nedávno mamka o tátovi, tak se divím, že jsou ještě spolu. To byl zálečník! Ale prý mu nakonec nezůstala nic dlužná. A vidíš, jsou spolu šťastní a jsou si doteď oporou. Takže žádný strachy. Jedině se strachuj, aby v té lednici fakt byla aspoň okurka!“

Jirka otevřel lednici a lekl se, že tam nic k rozkrájení není, takže přijdou velmi lacino v podezření. Pak se ale sehnul a úplně v dolní zásuvce, tam, kde i Tereza doma ukládá zeleninu a ovoce, našel okurky a zelenou, oranžovou a červenou papriku zabalené v jednom sáčku.

„Uf, to jsem si vážně oddychl,“ nezakrýval, jak velký kámen mu ze srdce spadl.

* * *

„Co je s váma? Přineseš už, Jano, nějaký ten salát. Dostal jsem chuť na zdravou stravu!“ ozval se z pokoje Standa.

„Nebo tam snad řešíte nějaké intimní záležitosti. To spíš pojdte sem, ať z toho taky něco máme. Aspoň na kukandu,“ přidal se Honza.

Jana naznačila Jirkovi, že by bylo vhodné, kdyby se vrátil a nechal jí připravit salát o samotě. Dala mu pusu a pošeptali si, že se za chvíli sejdou nahoře v pokoji. Pak si museli dát ještě jednu pusu na krátkou rozloučenou a Jirka se raději vrátil zpátky mezi ostatní.

„Co jste tam dělali takovou dobu. A kde máš ty okurky?“ podíval se Standa vyčítavě na Jirku, který se ihned zarazil uprostřed kroku. Na okurky úplně zapomněl. Měl plnou hlavu jejich polibků, že okurky úplně vytěsnil z paměti.

„Ježíš, to je kvůli Janě. Já je vyndal na linku, ale Jana mě požádala, zda bych nevyndal i zeleninu, když už jsem ohnutý,“ raději by tu poslední větu ani nevyslovil, když si uvědomil její dvojmysl.

„Příště jdu s Janou připravovat salát sám,“ prohlásil Standa. „Taky se rád ohnu a vyndám všechnu zeleninu, co bude chtít.“

Nebo spíš naopak. Ohnout by se mohla ona. A na to se napijem!“ řekl rozhodně a sám se ujal úkolu dolít každému jeho pití. Za chvíli byl stůl zase úplně ulepený od zbytků, které se buď do sklenice vůbec nevešly, nebo které se rozlily až v okamžiku konzumace.

* * *

Uběhlo dobrých třicet minut, co se Jana rozloučila s ostatními. Jirka podle dohody počkal o něco déle. Ale nechtěl čekat o moc déle, aby mezitím Jana neusnula. Nevypadala, že by měla sil na rozdávání. Mohlo by se tak lehce stát, že by, v případě delšího poležení v posteli, usnula jako špalek.

Jirka dopil posledního panáka, kterého mu Standa s Honzou nalili. Za večer jich nakonec vypil dobrých osm. Sice ten počet mohl budit dojem, že musel být už dosti opilý, ale naštěstí nebyl. Ke každé deci vypitého alkoholu přidal čtvrt litru vody. Takže výsledkem byl plný močový měchýř, který musel každou chvíli chodit vyprazdňovat.

„Tak já půjdu ještě s pískem a pak alou na kutě. Už se mi zavírají oči. A zítra nás čeká generální úklid. Tak se taky koukejte jít vyspat, ať to zítra neuklízím sám!“ zavelel Jirka. Popravdě chtěl spíš uklidit své kamarády do postele dřív, než začne dovádět s Janou. Podle jejich podroušeného stavu odhadoval, že bude bezpečnější, když se pánové odeberou do svých pokojů, kde v mžiku usnou, než aby zanedlouho procházeli kolem jejich dveří a mohli tedy zaslechnout ohlasy na Jirkovy dovednosti.

„No jo pořád. S tebou už není taková sranda jako dřív. Hlavně když málo chlastáš. Kolik jsi toho vlastně vypil? Kolik toho Jirka vypil, víš to?“ podíval se Standa tázavě na Honzu.

„Dneska toho fakt moc nevypil. Od té doby, co byl s Janou dělat ten salát, vypil snad jenom tři panáky. A jedinýho od té doby, co šla Jana spát. To tě nějak sebralo, že ti dala takhle košem, co?“ kroutil Honza hlavou.

„Jo, to je pravda. Že tys ji tam v kuchyni osahával, že jo? A ona se tě lekla a utekla spát. A ty máš z toho špatný svědomí, takže málo piješ!“ odhadoval Standa. Kdyby věděl, jak je, alespoň v části té věty, blízko pravdě.

„To víš, že jo! Abych měl doma nějaký problémy, co? Dyť víš, jak je Terka na Janu háklivá! A s váma už to vůbec nejde. Vždyť vy byste vykecali i to, co vůbec nevíte. Dokážete si všechno hned rychle domýšlet! A Terka vám žere každý slovo. To by fakt nešlo, tak se nesnažte špekulovat, jo? Radši mi dolejte ještě jednoho panáka. Na dobrou noc.“

„To je slovo do pranice! Tak honem, Honzo, nalej, ať si to Jirka ještě nerozmyslí. Ferneta tam ještě má, tak ať si ho neveze zbytečně domů. Nemusela by mu pak Tereza věřit, že byl s náma. U nás se totiž dopíjí!“

„Určitě bych ho vozil domů! Nechám si tu zbytek na příště. Stejně Honza půlku flašky zase vyleje vedle. Takže v té flašce nic nezbude,“ smál se Jirka, zatímco pozoroval Honzu, jak se marně snaží každému nalít plného panáka a přitom nepřelít.

„Tak honem do toho a až do dna. A ještě jednou na Standu a jeho narozeniny. Úplně jsme zapomněli, proč jsme se tu vůbec sešli!“ vysoukal ze sebe Honza smysluplnou větu.

„Jasně na Standu,“ přidal se Jirka.

Pozvedli sklenice a rychle obrátili jejich obsah do svých už tak na vodě plujících žaludků.

„Tak ale teď už fakt dobrou. A měli byste jít taky. Zítra to bude pěkně náročný, když se tu tak rozhlížím. Taková pařba tu dlouho nebyla.“

„Neboj, jdeme hned za tebou. Ještě ti dáme čas na sprchu.“

„Tak dobrou.“

Jirka vstal a odešel za Janou do pokoje.

Jirka přijel domů krátce po čtvrté hodině. Zastrčil klíč do spodního zámku dveří, pootočil ho a čekal, že se dveře otevrou. Ale musel jím otočit dvakrát a navíc musel odemknout ještě horní bezpečnostní zámek. Teprve pak se mohl s klíčem vrátit zpět do dolního zámku. Byl překvapený, že přijel jako první, protože předpokládal, že Tereza nebude chtít řídit potmě. Ale na druhou stranu byl rád, že má ještě chvíli času jen sám pro sebe.

Odnesl tašku do ložnice, kde měli velkou šatní skříň. Převlékl se a vybalil věci. Co zbylo čistého, to se snažil dát nezmačkané do příslušných polic, což se mu ale moc nedařilo. Po chvíli úmorného snažení o zachování tvarů složeného prádla to vzdal. Nebyl na vojně a toto byly právě ty chvíle, kdy toho opravdu litoval. A pak ještě v hospodě, když se nemohl dělit o veselé, hrdinné historky.

Rychle naházal čisté věci zpět do skříně ve zmačkaném stavu. Kdyby to viděla Tereza, určitě by se zhrozila. Naštěstí to však neviděla. Raději skříň rychle zavřel, aby neměl sám před sebou výčitky. Věděl, že do jeho půlky chodí zřídka. Jen když vyžehlené prádlo leží dlouho v obývacím pokoji a Jirka není schopen si ho sám uklidit. To nikdy nevydrží a jde ho za něj uklidit s náležitými poznámkami. Další série poznámek dopadne na Jirkovu hlavu v momentě, kdy jeho část skříně otevře a uvidí tu spoušť, kterou tam má. Ještěže košile a obleky má pověšené na ramínkách. „*To by dopadlo,*“ pomyslel si.

Jirka se ještě jednou podíval, jak jeho *úklid* dopadl. Pak vzal kupu špinavého prádla a odnesl ji do koupelny. Koš na prádlo byl plný, takže musel jeho obsah pořádně zmáčknout, aby ho zavřel.

Pak šel vybalit tašky, které dostal od mámy. Cestou domů se stavil u svých rodičů, kde vyzvedl jejich psa. Ani Jirka, ani Tereza si nechtěli vzít Bena s sebou na víkend. Oba věděli, že víkend bude náročný, takže by to pro jejich huňatého mazlíčka nebylo nic zábavného. Dali ho proto přes víkend k jeho rodičům.

Jirkova máma už za ty roky, kdy žil Jirka s Terezou, správně tušila, že Tereza nebude mít večer čas, ani náladu, aby něco uvařila. Zároveň si uměla spočítat, že při jejich frekvenci nakupování – jednou týdně o víkendu, budou mít už lednici úplně prázdnou.

Připravila jim proto plnou tašku jídla – pekáč šunkofleků, hrnec polévky s knedlíčky a hlavně Jirkův oblíbený čokoládový dort.

Dal pekáč s hrncem do lednice. Ukrojil si z dortu a podíval se v kuchyni na hodiny, aby se přesvědčil, kolik už je hodin. Bylo těsně před půl pátou a Tereza pořád nikde. Začínal mít o ni strach. Vždycky chtěla být doma před setměním, ale dnes to vypadalo, že už to nemůže stihnout. Prohledal všechny kapsy, ale telefon našel až v té úplně poslední možné. Co nejrychleji vyhledal v seznamu její číslo, a ačkoli jí pokaždé vyčítal telefonování za jízdy, přesto jí bez váhání zavolal. Telefon zvonil nezvykle dlouho, takže se Jirkova tepová frekvence několikanásobně zrychlila. Když už myslel, že musí spadnout do hlasové schránky, uslyšel konečně její hlas. Ten kámen, který mu v té chvíli spadl ze srdce, museli slyšet i nájemníci přízemního bytu.

„Ahoj lásko, promiň, nemohla jsem najít telefon. Musela jsem nakonec raději zastavit u krajnice, abych ho našla. Je zázrak, že jsi ještě neskončil ve schránce!“ ozvala se do telefonu.

„Ahoj, to jsem si oddychnul. Už jsem fakt začínal mít strach. Kde jsi? Já myslel, že budeš doma první.“

„No, ještě to mám domů tak půl hodky, když nebude zácpa. Nezlob se, nějak jsme to nemohly s holkama rozpustit. To víš, jsme drbný.“

„Aha, tak ale doraž brzy, protože se mi už hrozně stejská. Jo a máma nám navařila, takže máme co jíst.“

„Ta je hodná. Tak to teď položíme a já pojedu, abych byla co nejdříve doma. Už mám taky hlad jako vlk.“

„O.K. Jeď opatrně! My tě zatím budeme s Benem vyhlížet u okna. Pa,“ rozloučil se Jirka a zavěsil.

Pocítil velkou úlevu, když věděl, že je Tereza v pořádku. A protože si zároveň uvědomil, že má ještě minimálně půl hodiny času, než Tereza dorazí, rozhodl se zavolat Janě. Hned v pátek si uložil její nové číslo. Ale včera si k jejímu jménu raději vrátil původní číslo a to nové si uložil pod jméno smyšlené. Říkal si, že nechce v Tereze vyvolávat zbytečné pochybnosti, kdyby to nové číslo náhodou objevila. Hned by se ptala *proč a jak*. Takhle měl klid. Vyhledal v seznamu jméno *Petr J.* a zavolal Janě.

„Jé, ahoj Jirko. Co to, že voláš takhle brzy. Skoro jsem ani nestihla ještě vybalit,“ divila se Jana.

„No víš, je to sice jen pár desítek minut, co jsem tě viděl naposledy, ale už se mi začalo stýskat,“ řekl popravdě. Začal přemýšlet, jak vydrží nevidět ji několik dní, když se mu stýská po necelých dvou hodinách.

„A víš, že mně už se taky stýská! Ale neodvážila jsem se ti zavolat kvůli Tereze. Už nejsem ta malá mrcha, co přebírala kluky svým kámoškám jen tak z dlouhé chvíle. Nebo aby si jen dokázala, že na to má. Uznej, to je co říct, že jsem se takhle změnila, ne?“ pochovala sama sebe.

„To teda jo. Už jsi asi fakt dospělá. Zato já se chovám jako malej fracek. Ale nemůžu si pomoci. Prostě se mi to s tebou líbí. A nejen sex, ale tak nějak celkově.“

„Mně taky. Jsi super kluk,“ Jana udělala pauzu, „teda spíš super dospěléj chlap.“

„Nemohli bychom se někdy v týdnu sejít? Co třeba v úterý večer? To máme většinou dlouho do noci porady, ale tento tejden odpadla. Tak bych neměl doma žádný problémy.“

„Jo, proč ne. Když to tak dlouho vydržím. Zavoláme si zítra a domluvíme se. Musím se podívat do kalendáře, jak na tom jsem. Myslím, že tam nic večer nemám, ale ještě si to chci ověřit, abych tě pak nemusela zklamat. Víím, jak takové zklamání bolí. Platí?“

„O.K. Zavolám zítra přes oběd. Budu se moc těšit!“ řekl s radostí malého dítěte, které se nemůže dočkat, až rozbalí pod stromečkem vysněný dárek.

„Já taky. Ale teď mě nech vypakovat. Za chvíli musím jít k našim na večeři, tak ať to všechno stihnu.“

„Tak jo. Pa lásko!“ překvapil Jirka sám sebe a ihned se lekl, co tomu řekne Jana. Původně nechtěl, aby se z jejich úletu stala velká láska. Ale čím víc se o víkendu snažil, aby se to nestalo, tím marnější boj se srdcem sváděl.

„Lásko? To je hezký. Ale abys to nepřehnal a moc se nezamiloval. Víš přece, jak je pak těžké hledat cestu zpátky. Mně to nevadí, já jsem svobodná, ale ty bys to pak mohl mít o to horší.“

„To máš sice pravdu, ale asi už se to stalo!“

„Tak jo, probereme to v úterý. Musím fakt vybalit a jít. Ahoj.“

„Ahoj.“

Oba zavěsili. Jirka zůstal sedět na pohovce a přemýšlel, jak se mu přes víkend změnil celý jeho dosavadní život. Ač byl s Terezou šťastný a miloval ji, cítil, že se pomalu, ale jistě zamilovává do Jany. Vůbec si nedovedl představit, jak oba vztahy skloubí. Avšak ani jeden z nich nechtěl nyní rozhodně skončit.

Raději si pustil televizi, aby si zkrátil čekání na Terezu. Chvilí se vydržel dívat, avšak po pár minutách se stejně přistihl, že myslí opět na Janu a na jejich setkání v úterý. Těšil se.

Vypnul televizi a šel se podívat z okna, ačkoli věděl, že se Tereza dole objevit ještě nemůže. Podíval se na hodiny a rozhodl se, že by mohl krátce vyvenčit Bena. Alespoň kolem bloku, aby se po víkendu proběhl. S jeho rodiči toho moc nenachodil. O to víc ale přibíral. Určitě trávil celý víkend v kuchyni. Jirkova máma nikdy nedokázala odolat jeho prosebnému pohledu, který nasadil pokaždé, kdykoliv byl u nich a kdykoli připravovala nějaké jídlo. Mohla to být klidně zelenina nebo ovoce. Přesto loudil, protože už věděl, že pokaždé z kuchyňské linky něco upadne, ať už úmyslně nebo neúmyslně. Na zem však nikdy nedopadlo ani zrunko.

* * *

Akorát se vracel zpátky k domovním dveřím, když zahlédl, že Tereza přijíždí. Zastavil se a pozoroval, jak parkuje. Pokaždé komentoval její způsob parkování. Ale dnes si odpustil všechny komentáře, protože ho provázely výčitky svědomí. Pozoroval jí se zalíbeným pohledem. Uvědomil si, že jí neviděl celé dva dny a že se mu stýská po její tváři, po jejím hlase. Najednou zapomněl na Janu.

Díval se, jak vystoupila a narovнала se. Všimla si ho také a hned se na něho usmála. V tu chvíli se mu všechno vrátilo. On ji přece o víkendu vědomě podváděl! I na tu dálku Tereza viděla, že mu úsměv na chvíli *zamrznul*.

„Ahoj lásco, co se stalo?“ zeptala se, když Jirka přišel k jejímu autu.

„Ahoj miláčku, nic. Jen jsem se zarazil, že jsi tak skvěle zaparkovala,“ zalhal rychle. „Asi tě vždycky rozptyluju. Když parkuješ sama, tak ti to jde bez problémů.“

„Já ti to vždycky říkám, že to děláš ty! Jsem z tebe nervózní!“

„Tak jo, už ti věřím.“

Políbili se na přívítanou. Polibek byl jiný než obvykle. Oba se cítili provinile, aniž to věděli. Oba se tedy snažili dát do polibku víc než normálně.

„Pomůžu ti s věcmi. Běž zatím přivolat výtah a dej mi klíčky,“ nabídl se Jirka.

„Dobře, já jsem z toho řízení úplně hotová, takže tvou nabídku s díky přijímám, Jeane.“

„Tak ty takhle. Já na tebe s dobrou vůlí a ty si takhle vyska-
kuješ? Prej Jean! To je hezký,“ řekl vážně, ale hned se na Terezu usmál. Ta mu úsměv oplatila, otočila se a šla přivolat výtah. Jirka ji pozoroval a přemýšlel, co mu vlastně s Terezou chybí, že ji dokázal o víkendu tak lehce zradit, a navzdory slibům a prohlášením, se s Janou pomiloval. Na nic zásadního ale nepřišel. Spokojil se tedy s myšlenkou, že lidé nepatří k monogamním tvorům, ale že ve většině vztahů, dříve nebo později, sáhnou partneři po nevěře. Celé své rozjímání uzavřel konstatováním, že je vlastně úplně normální chlap, což mu spravilo náladu a nadobro ukončilo probíhající souboj mezi srdcem a mozkem – mezi láskou a výčitkami. Prozatím.

„Tak se konečně posad' a povídej, jaký to bylo u Standy,“ řekla Tereza, když už delší dobu pozorovala Jirku, jak stále něco dělá. Nej dřív dal její tašky do pokoje ke skříni. Pak šel do kuchyně ohřát jídlo od mámy. Než se ohřálo, umyl nádobí, které zůstalo od čtvrtka ve dřezu. Obvykle by ho jen opláchl a dal do myčky mezi ostatní špinavé nádobí. Potom by nastavil program a přidal nezbytný prostředek, který je jako jediný, *dle vyjádření devíti z deseti letových dispečerů, ten nejlepší, nejšetrnější a zaručeně vám nezničí myčku po třech použitích, oproti jiným obyčejným prostředkům.* Ale tentokrát vzal houbičku s *obyčejným* jarem a talíře pečlivě umyl ručně. Říkal si, že nemá cenu dávat těch pár talířů a příborů do myčky.

Za normálních okolností by ho nenapadlo mýt nádobí, ať už ručně nebo v myčce, aniž by dřez nebyl plný. Ale dnes se snažil vyhnout pohledům do Terezčiny očí, tak hledal sebemenší záminku, jak se zaměstnat.

„Jo jo, už se posadím. Jídlo už je taky hotový. Tak koukej nekritizovat. Nevařil jsem to sice já, ale jako bych to vařil já!“ varoval Terezu, když se posadila hladová k plnému talíři.

„Já vím, vařila *tchyně*, teda tvoje mamka, promiň. Víím, že to slovo nesnášíš. Ale víš co, i takové slovo maminka může znít z úst snachy, či zetě dost ironicky. Jako v té reklamě: *maminko, až to budu natírat příště, tak vy už tady nebudete.* To je přesně ten případ,“ mrkla na Jirku.

„Jo, to máš pravdu. Ale raději už se pusť do jídla, ať ho nemáš studený. Zase tolik jsem to neohřál. To víš, šetrím elektřinu.“

„Jo, to už znám, pane šetrítku,“ řekla mile, až omluvně, takže Jirka ani nemohl dělat našťavaného. Místo toho se posadil vedle Terezy, podíval se na ni a políbil ji.

„Už jsem myslela, že mi žádnou další pusu nedáš! Co, nezvlčil jsi mi tam se Standou. Co Jana? Nedorázela ne tebe?“ řekla a Jirkovi ta otázka projela celým tělem jako blesk z čistého nebe, div se mu nezastavilo srdce. Tereza si jeho výrazu také všimla. Najednou si uvědomila, zda neuhodila hřebíček na hlavičku.

„Jana si víc všímala Standy. Asi že je svobodný a bez závazků. Takových už je v naší bandě opravdu málo. Tedy takových, kteří splňují obě podmínky. Ta už se chce usadit a ne svádět boje s manželkami svých obětí. Aspoň teda myslím. Rozhodně nechce svádět boj s tebou. A kdyby jo, tak měla strach mi to být jen naznačit, natož říct,“ odpověděl, když se vzpamatoval. Ale těch pár vteřin, kdy nepromluvil, stačilo v Tereze zažehnout plamen pochybnosti. Již pár minut po příjezdu litovala, že Jirku pustila samotného. Úplně zapoměla na svůj zálet-nezálet s Jaroslavem.

„A to ti mám jako věřit, že se změnila. Člověk se tak zásadně nemůže změnit. Takže si nevymýšlej. Jela po tobě? Přiznej barvu!“ řekla tvrdě Tereza.

„Jak už jsem ti řekl, nevím, jestli po mně jela, ale mně nic neřekla. To se budeš muset zeptat jí osobně. Ale pochybuju, že by jela po někom takovém, jako jsem já! Podívej se na mě. Komu by se tohle mohlo líbit?“

„Právě, že dost ženám. Nebo si snad myslíš, že nemám vkus, nebo co?“

„Tak to se ti povedlo. Co ti mám na to říct? Asi jen, že máš třeba jiný vkus než Jana,“ usmál se vítězoslavně.

„Moc bych se nesmála, už jsme se jednou oba přesvědčili, že máme s Janou stejný vkus, že jo? A kdoví, zda jen jednou. Jednou o tom vím. Ale kolikrát to bylo ve skutečnosti, to ví jen pánbůh a vy dva.“

Náhle si Tereza uvědomila, že se zase rozjíždí a že by z toho mohla být pěkně ošklivá hádka.

„Ježíš promiň, jsem unavená. Promiň. Nevím, co říkám,“ začala se omlouvat.

„No, tak budiž ti odpuštěno. Ale měli jsme takhle blizoučko k nepěknému večeru.“

Na důkaz svých slov ukázal malou škvírku mezi palcem a ukazováčkem, kolik chybělo k další velké hádce.

„Já vím, promiň,“ omlouvala se ještě jednou. „Už po tobě nebudu vyjíždět. Ale to víš, mám o tebe strach. Nejsi žádnej oškli-

vej chlap. Naopak jsi dost sympatickej a holkám se líbíš. Tak se mi nediv.“

„No, nevím, jestli ti mám věřit, že jsem sympatickej, ale minimálně mi to dělá dobře,“ řekl mile a opět ji políbil. „A co mám vlastně říkat já. Pustím tě s holkama. To se nemám bát, že tě nějaká nesvede, co?“

„No, nesvedla, neboj. Nejsem na holky. Mám ráda muže. Vlastně jen jednoho muže, tebe!“ zalhala a pomyslela při tom na Jaroslava.

„To jsem rád. Já mám taky rád jen jednu ženu, tebe!“

Také si ihned vzpomněl na Janu.

„Co si takhle napustit vanu a zalézt si spolu do horké lázně? Dlouho jsme se spolu nekoupali. A to jsme se dřív spolu koupali pořád,“ navrhla Tereza po krátké pauze, kdy se vzájemně dívali do očí.

„To bychom mohli. Určitě máš hroznej absták po víkendu stráveném s holkama.“

„No, to sice mám. Ale ty určitě ne. Sex, sport nebo alkohol jsou vzájemně zastupitelné věci. Když nemáš jedno, můžeš se uchýlit k druhému. Přiznej se, k čemu ses uchýlil ty, úchyle?“ zeptala se, ale poslední slovo řekla tak, aby Jirka pochopil, že žertuje.

„Chlastu bylo hrozně málo, na sport jsem neměl náladu. Co bylo to třetí?“

„Sex!“ připomněla mu.

„Aha, tak ten jsem si nechal až na doma. Takže honem utíkej napustit vanu, než to nevydržím a půjdu si radši zaběhat!“

„Tak já běžím. A ty se ani nedotkni trenýrek, trika a tenisek! Ať tě to ani nenapadne!“ vtipkovala dál.

„Dávám ti pět minut. Svlíknu se, a jestli to nestihneš, oblíknu se do sportovního a dám si pár koleček kolem domu,“ vyhrožoval z legrace. Říkal si, jak je ten život zvláštní, v pátek byl ve sprše společně s Janou, dnes bude ve vaně s Terezou. Začal se cítit jako Casanova.

Tereza se podívala na hodiny. Bylo půl čtvrtý. Říkala si, že by mohla zavolat Jaroslavovi. Snad už nebude mít v práci tolik napilno. Rychle našla v telefonu jeho číslo.

Od neděle se slyšeli už třikrát. Hned v pondělí jí volal Jaroslav, aby se zeptal, jak došla a jak dopadla doma, zda jí bylo uvěřeno. Hodinu nato mu volala zpátky, aby se zeptala, zda u něho na chalupě v koupelně nenechala krém na ruce, protože ho nemohla nikde doma najít. Byla to víceméně záminka, ale jako důvod k zavolání se jí zdála dobrá. Měla doma ještě další čtyři krémy, takže ztráta jednoho by ji nikterak nebolela.

Samozřejmě, že Jaroslav žádný nenašel, protože se před odjezdem do koupelny nepodíval pořádně. Ale trochu ho to vyděsilo a uvědomil si, že až pojede s Katkou na chalupu, první, co bude muset udělat, je zajít do koupelny a krém schovat do skříňky.

Dnes volal Jaroslav těsně před obědem, protože se mu po Tereze stýskalo. Mluvili spolu skoro dvacet minut, kdy se jejich rozhovor zase stočil k tomu, co oba cítí. Tereza trvala na svém, že se jedná jen o přátelství, ale Jaroslav se z ní snažil dostat jinou odpověď. Při loučení mu pro jistotu svůj postoj zopakovala, takže se s ní rozloučil velmi smutný.

Nyní se chystala zavolat počtvrté, protože jí před chvílí volal Jirka, že se v práci určitě zdrží. Mají pravidelnou schůzi a vypadá to, že bude asi hodně dlouhá. Prý nějaký jeho kolega udělal velkou chybu, kterou už rozebíralo i nejvyšší vedení. Chvilí jí mrzelo, že se večer pořádně neuvidí, ale teď ji napadlo, že by se toho dalo báječně využít ke schůzce s Jaroslavem.

* * *

„Ahoj Terko, ani jsem nečekal, že dneska ještě zavoláš, když si náš poslední rozhovor ukončila zase slovem *kamarádi!*“ divil se Jaroslav poté, co uslyšel v telefonu její hlas.

„No jo, ale když mně se dneska uvolnil večer, tak jsem si myslěla, že bychom mohli zajít na kávu. Ráda bych tě viděla, teda

samozřejmě jako kamaráda. Ale copak si nemůžou dva kamarádi vyjít jen tak na kávu? Moc jsem nikam poslední dobou s přáteli nechodila, tak se to snažím dohnat. Co ty na to?”

„No, asi by to šlo. Katka je zvyklá, že se v práci zdržím. Ale co z toho. Zase budu doma riskovat a ty mi budeš celý večer vykládat o přátelství. Myslíš, že se mi to rentuje?” řekl Jaroslav ostře.

„To musíš vědět ty. Já ti teď víc dát nemůžu!”

„Proč tam vkládáš to slůvko *ted'*? Vy ženský jste hrozný mrchy, pořád si musíte nechávat otevřená zadní vrátka, co?”

„To ne, to mi tam jen tak vklouzlo. Promiň. Říkám pořád taková slovíčka. Však víš, chci říct, že se mi něco líbí a dám tam navíc slovo *docela*. A pak má ta věta úplně jiný význam. No a s tím *ted'* je to stejné. Prostě, víc ti dát nemůžu.”

„Dobrá, tak kde se sejdem?”

„Co třeba zase v Černý růži?” navrhla Tereza.

„Tam bychom sice mohli, ale co takhle zajít k Malému Budhovi? To je kousek nad Hradem, naproti švédský ambasádě,” navrhl Jaroslav. „Tam je to takový zastrčený! A přitom celkem útulný a dobře tam vařej.”

„Jo, to by šlo. Jen aby tam nešel někdo známý. Je to tam *docela* dost profláknutý. A chodí tam všichni, co jdou na Petřín. Naštěstí dneska večer to moc na procházky nevypadá. Leda nějaký otužilý exhibicionista by se mohl procházet parkem. Ale tomu se v té restauraci zaručeně vyhnem.”

„Takže zajdeme tam? Můžeme se sejít na stanici tramvaje nad Hradčanama, jak se to tam jenom jmenuje, tam nad Strahovským klášterem?” pátral Jaroslav v paměti.

„Taky nevím, jak se jmenuje, ale vím, kterou myslíš.”

„Doufám, že máme na mysli tu samou. Dřív jsem znal všechny zastávky v Praze, ale teď už ani neudržím myšlenku ve větě, natož jména zastávek,” vymlouval se s úsměvem: „Co třeba v šest?”

„Dobrá, v šest. Platí. Už se na tebe moc těším,” řekla Tereza něžně.

„Já taky. Tak ahoj, jdu něco rychle udělat. Uvidíme se večer.“

„Jasně, ahoj večer.“

* * *

Bylo za deset minut šest, když Jaroslav přijížděl na místo jejich srazu. Ještě než tramvaj zastavila, zahlédl Terezu, která už na něho čekala. Bylo to zvláštní, pomyslel si, když ji viděl, jak se netrpělivě rozhlíží po jeho tramvaji. Nikdy necítil víc napětí a lásky z druhé strany než teď, když jde, prý jen o kamarádství.

„*Přece se má intuice nemůže takhle mýlit,*“ pomyslel. Ale ať se snažil sebevíc dostat z Terezy jinou odpověď, ona stále dokola opakovala, že jsou jen *kamarádi!*

Vystoupil tak, aby ho nezahlédla. Chtěl ji ještě chvíli napínat a pozorovat, jak v očekávání vzhlíží k další přijíždějící tramvaji. Schoval se za přístřešek na ostrůvku, který mu poskytl dostatečný úkryt. Díval se, jak se Tereza zklamaně otáčí za jeho tramvají mizící právě v zatáčce a jak rychle přenesla zrak na další přijíždějící tramvaj. Nevěděla, kterou má Jaroslav přijet.

Tramvaj, která právě zastavila, bránila Jaroslavovi ve výhledu. Přešel plíživým krokem o pár metrů stranou, aby ji viděl mezerou mezi oběma vozy. Uvědomil si, že se chová jako malý kluk. Věděl, že se nemusí plížit, když je schován za neprostupnou karosérií vozu, ale přesto ho to bavilo. Tramvaj se rozjela, Jaroslav se rychlými skoky opět schoval na původní místo a ještě chvíli Terezu pozoroval. Na tváři se jí objevil smutný výraz, ve kterém se zračila její rozmrzelost nad tím, že bude muset ještě několik minut strávit čekáním na nepříjemně studeném prosincovém větru. A právě když se otáčela po větru, aby si před ním ochránila své tváře, vyskočil Jaroslav ze své skryté pozorovatelný, přeběhl koleje a překvapil Terezu tím nejméně originálním způsobem – přikryl jí dlaněmi oči.

„Hádej, kdo je!“

„Nebudu hádat. Na to je mi moc velká zima, Jardo!“ odpověděla mu stroze.

„Tak jo, poznalas mě. Nevím sice jak, ale poznala. Ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděla opět bez sebemenších emocí.

„Co ti je? Jsi nějaká mrzutá!“

„Nic, jen mi je zima.“

„Ale já nepřišel pozdě. Ještě mám pět minut čas. To tys musela přijet hodně brzo.“

„No jo, vlastně jo. Jela jsem hned po práci. Myslila jsem, že to nestihnu, ale chytla jsem dřívější tramvaj, tak jsem tu teď trochu vymrzla. Promiň. Až se v restauraci ohřeju, tak budu veselější. Neboj.“

„Jen aby. A já myslel, že se ještě projdeme parkem,“ provokoval ji, ačkoli se mu procházet ani v nejmenším nechtělo. Navíc měl na šestou hodinu zamluvený stůl.

„Tak to můžeš, ale jediné sám. Se mnou nepočítej. Je mi zima, mám hlad a v noci se v parcích bojím,“ řekla rezolutně.

„Se mnou by ses tam bát nemusela! Já bych tě ochránil!“

„S tebou bych se tam bála dvojnásob! Kdo mě chtěl celý víkend dostat do postele, co?“

„Já ne. Já tě chtěl dostat na pec. A tam jsem tě dostal. To stačilo.“

„Počkej, dostal? Byla jsem tam první. To já tě na ni dostala! A jen jsem vedle tebe ležela,“ oponovala mu.

Jaroslav se na Terezu smutně podíval. Říkal si, že jsou zase tam, kde skončili. Žádný pokrok se neudál.

„Proč se teda chtěla dneska zase scházet?“ přemýšlel. Není normální se scházet dva dni po tom, co se viděli celý víkend. Ne mezi dvěma kamarády.

„Tak jdeme, ať nenastydneš!“ řekl nakonec a zatvářil se našťavaně. Tereza si toho výrazu všimla a správně jej pochopila. Viděla tak Jaroslava několikrát o víkendu a už moc dobře věděla, co tento jeho výraz znamená. Přesto mu nedokázala říct, co opravdu cítí.

„Tak jdeme, *kamaráde!*“ nechala nakonec promluvit rozum místo srdce.

* * *

„Maté vybrano?“ zeptala se pohledná číšnice se silným cizím přízvukem.

„Ano,“ odpověděl Jaroslav a pokynul Tereze, aby řekla, co si vybrala.

„Tak já si dám kuřecí polévku, smažené špagety s masem a zelený čaj,“ objednala si Tereza.

„A vy?“ otočila se číšnice k Jaroslavovi.

„Já bych prosil kuře se zlatými houbami a k pití,“ Jaroslav začal rychle projíždět seznam čajů, který byl pro něho neskutečně dlouhý. O mnohých z nich v životě neslyšel: „Dám si třeba skořicový čaj.“

„Dobré,“ zapsala si jejich objednávku a odešla ji nahlásit do kuchyně.

* * *

Jaroslav se otočil za servírkou. Byla štíhlá, hnědovlasá a velmi sympatická. Tereza si všimla, že se neotočil jen ze zvědavosti, co udělá s jejich objednávkou. Viděla jeho zkoumavý pohled. Na chvíli zažárila.

„*Přišel přece se mnou, tak co se má dívat po nějaké servírce,*“ pomyslela si.

„Hele, jseš tu se mnou, tak by ses nemusel koukat po jiných!“ nevydržela nakonec.

„No, snad se můžu ještě podívat po pěkný holce. My dva jsme přece jen *kamarádi*, ne? Neříkáš to tak?“ ohradil se.

„To sice jo, ale stejně je to neslušné. Udělat to Jirka, tak by viděl, jakou bych mu zahrála!“

„Jenže já nejsem tvůj manžel. Necítíš ke mně lásku, jen přátelství, tak snad mohu využít příležitosti a podívat se taky na jinou ženu. Třeba bych měl alespoň u ní naději na úspěch, když ji u tebe nemám.“

Tereza si uvědomila, že už žárlí na Jaroslava stejně jako žárlila celý víkend na Jirku. Dobře věděla, že necítí k Jaroslavovi jen přátelství. Proto se nedivila, že je jí nepříjemné, když se dívá po jiné. Ale nemohla mu to říct. Raději změnila téma.

„Co doma, všechno v pořádku? Katka se nevyptávala?“

„Ne, v pohodě. Jen včera u večere poznamenala, že kdybych jí někdy chtěl podvést, ať jí to pak hlavně neříkám. Nevím, proč ji to tak náhle napadlo.“

„Snad jí nevolal David! Nevypadal moc nadšeně, že nás vidí pohromadě. Navíc myslím, že je dost zákeřný a že je toho klidně schopen.“

„Ne, to ne. Nemá na Katku číslo. Spíš to řekla jen tak, aby řeč nestála.“

„No, snad jo,“ uklidňovala se Tereza.

„A co Jirka?“

„Ten byl úplně v pohodě. Dokonce jsme se pomilovali.“

Viděla, jak Jaroslavovi zamrzl úsměv. Podruhé za krátkou chvíli si uvědomila, že možná rychleji mluví, než myslí. Toto nebyla informace, kterou chtěl slyšet.

„Ale předtím jsem se s ním málem pohádala,“ snažila se to rychle zamluvit.

„Tak to se máš. Já s Katkou nic. Je úplněk,“ usmál se šibalsky, aby Tereza pochopila, co tím termínem myslí.

„Aha.“

Jejich rozhovor přerušila číšnice, která přinesla Tereze její polévku. Hned za ní přinesl číšník objednané čaje.

„Prosím,“ řekl s ještě silnějším přízvukem, když jim oběma nalil do hrnku jejich čaj. Zbytek nechal v konvičkách na stole.

* * *

Bylo po osmé hodině, když se loučili na zastávce. Tereza dala

Jaroslavovi polibky na obě tváře. Byl rád, ale v duchu si přál, aby ho Tereza políbila spíše na ústa.

„Tak ahoj, bylo to dneska *docela* příjemné. Děkuji za večeři a brzy musíme zase někam vyrazit. Ale tentokrát zvu já tebe. Nemůžeš pořád platit ty,“ řekla přísně, přestože jí myšlenka na brzké setkání s Jaroslavem byla více než příjemná.

„O.K., příště platíš ty, ale to se připrav, že půjdeme minimálně do Interkontinentálu. A dám si kaviár a šampaňský, poněvadž, jak říkal pan Werich, ono nic *draž-šího* není!“ usmál se na ni a zamával jí, než se otočil a přeběhl na druhý ostrůvek před právě přijíždějící tramvají.

* * *

Tereza přišla domů první. Jirka jí chvíli před tím poslal SMS zprávu, že teprve vyráží z práce. Byla ráda, že si nemusí vymýšlet, kde strávila večer. Protože ji Jirka předem varoval, že se nejspíš zdrží v práci až do devíti, zariskovala a o své dnešní večeři mimo domov mu nic neříkala. Pro všechny případy měla připravenou výmluvu, že potkala ve městě spolužačku, kterou roky neviděla, a že si na chvíli sedli na kafe. Byla to celkem bezpečná výmluva, protože její spolužačky Jirka neznal. Tentokrát ale zůstala nevyužitá, takže si ji mohla schovat pro příště.

Tereza si sedla a rychle odepsala Jirkovi, zda bude chtít večeři, nebo zda si něco v práci objednali. Odpověď, že nemusí nic vařit, protože si s kolegy objednali pizzu, přišla téměř okamžitě. Oddychla si, že nemusí nic nahonem vymýšlet k večeři. Sedla si k televizi a ještě chvíli myslela na Jaroslava. Byla smutná, že mu nemůže říct, co opravdu cítí. Tato hra na schovávanou jí vůbec nevyhovovala. Nebyla zvyklá své city držet *pod pokličkou*. Jen s Jirkou si chvíli hrála, aby měl šanci ji dobývat. Ale raději to dlouho kvůli Janě nenatahovala. Nyní cítila obrovské vzrušení pokaždé, když se měla s Jaroslavem sejít. Nikdy však nenechala své pocity vyjít na povrch. Bohužel.

* * *

Jaroslav přišel domů chvíli po půl deváté. Katka ležela u televize a sledovala jeden z mnoha nekonečných seriálů, se kterými se poslední dobou roztrhl pytel. Nechápal, že ji ty nekonečné příběhy baví. Na rozdíl od něj se vyzнала se ve všech postavách. Pokaždé, když se na nějaký seriál dívala, raději si četl, nebo si pustil jiný program či film na DVD v jejich ložnici. Ale někdy si jen tak lehl, zavřel oči a snažil si dobít energii lehkým spánkem.

„Budeš něco jíst, nebo už jsi po večeři?“ zavolala na něj Katka od televize.

„Ne, díky, klidně se dál dívej. Já se cestou stavil v Mekáči.“

„To je dobře. Teď je to napínavé.“

„Napínavé? Co může být v gynekologické ordinaci napínavé? Unesli je snad mimozemšťané, aby jim vyléčili jejich samičky?“ snažil se vtipně komentovat její napětí.

„Ne, ale,“ zarazila se uprostřed věty. „To bys stejně nepochopil.“

„Dobře, tak se v klidu dívej. Já jdu vedle. Až to skončí, přijď třeba za mnou. Ale asi si ještě předtím dám rychlou sprchu.“

Katka se na něj láskyplně podívala. Na chvíli ji přestaly zajímat osudy jejích hlavních virtuálních hrdinů. Najednou si uvědomila, že reálný život může být zajímavější. Dlouho nestrávila s Jaroslavem hezké chvíle v jejich rozlehlé posteli.

„Tak já to oželím, jestli chceš? Můžou mi to zítra kolegyně v práci převyprávět,“ navrhla s jiskrou v očích.

Jaroslav jí tento pohled plný vášni oplatil.

„Jak budeš chtít. Ale nenech se rušit od děje, pokud nechceš!“

„Ne, já to oželím. Dej si sprchu, já pak půjdu po tobě. Aspoň ještě uvidím pár minut. Tak si můžeš dát ve sprše načas. Čím dýl tam budeš, tím míň mi unikne z dnešního dílu,“ usmála se, ale v hlavě se jí rodil plán, jak ho ve sprše překvapí.

Jirka se s Janou sešel krátce po šesté. Měli sraz na Andělu před restaurací KFC. Jirka přišel o něco dřív.

„Ahoj Jirko,“ pozdravila ho Jana, když byla ještě pár kroků od něj.

„Ahoj Jani,“ odpověděl Jirka. Zastyděl se přitom, že nepozdravil první. Nikdy nedokázal odhadnout vzdálenost, na kterou už je vhodné pozdravit. Nechtěl zdravit na velkou vzdálenost, a zároveň nechtěl zdravit až jako druhý. Ale pokaždé se stejně dostal do rozpaků, protože pozdravil moc brzy nebo pozdě. Janě to ale nevadilo. Byla ráda, že se zase vidí. Přes veškerou snahu jim jejich časté rozhovory po telefonu nemohly nahradit fyzický kontakt.

Polibek na tvář ani jednomu nestačil. Oba se chtěli políbit o něco vášnivěji. V tu chvíli je nezajímalo, co si pomyslí náhodní kolemjdoucí.

„Děláme vůbec správnou věc? Ty máš ženu a já bych se mezi vás neměla plést!“ zeptala se Jana, když se po chvíli odtrhla od Jirkových rtů.

„Ne, jen se pleť. Jseš krásný klín,“ na chvíli se zarazil nad významem toho slova. „Tedy ten dřevěný klín, myslím. A taky jsi moje krásná nevěra.“

„To je ale ošklivé slovo – nevěra! Ale máš kliku, že už jsem fakt dospěla. Dřív bych si tě po víkendu odškrtla a odhodila. Ale děje se něco zvláštního. Chci, abys zůstal alespoň o něco déle než posledně, víš!“ řekla něžně, že i Jirka pochopil, co k němu Jana cítí, aniž by to řekla nahlas. Cítil to sám.

„Tak kam mě vezmeš?“ přerušila chvíli ticha, která nastala, když se na sebe zamilovaně dívali.

„Myslel jsem, že zajdeme do jedné hospůdky tady v ulici, kde bychom nemuseli potkat nikoho známého.“

„Tak jdeme. Ať už tady nemrzeme. Nemám ráda zimu. Těším se na léto, na slunce, na plavky a na opálená svalnatá těla mužů na pláži!“

„Tak to s tebou nikam v létě nejdu. Vysmála by ses mi!“

„Nevysmála, už jsem tě viděla nahého, nepamatuješ? Nemůžeš mě tedy nijak překvapit. Nejsi sice žádný Schwarzenegger, ale tebe miluji kvůli něčemu úplně jinému, než kvůli tvé postavě,“ slovo *miluji* vypustila z úst mimoděk. Nedalo se vzít zpátky, ale také jí nijak nevadilo, že ho vyslovila.

„To já tě miluju právě kvůli tvé postavě. Teda nejen kvůli ní. Jsi krásná a navíc chytrá. Což je sice smrtící kombinace, ale snad to přežiju alespoň do poločasu.“

„Hele, víš co, radši už pojď do tepla, ty Klabzubo.“

* * *

Po celou dobu večere se každou chvíli chytali za ruce, proplétali si vzájemně prsty a dávali si jeden polibek za druhým. Nevadilo jim, že je někteří hosté od vedlejších stolů pozorují. Naopak, při každém takovém pohledu, kterého si všimli, se schválně políbili. Na truc těm starším manželským párům, na truc těm skupinkám kamarádů, kteří měli doma své drahé polovičky a kteří se neodvážili toho, co oni dva.

„Proč ses do mě vůbec zamiloval, když máš doma krásnou a milující ženu?“ zeptala se po večeři odvážně Jana.

„Ani vlastně nevím. Nejel jsem na Standovu pařbu s vidinou, že se s tebou pomiluju, natož že se do tebe zamiluju. Naopak jsem tam jel s tím, že pokud po mně nedej bože vyjedeš, budu tvrdý jak skála, abych tě poučil, že nemůžeš mít všechno, na co si prstem ukážeš. A vidíš, opak je pravdou. Jak by řekl Cimrman: *Nemůžeš mít všechno... Promiňte, má to být: Ne, můžeš mít všechno!*“ usmál se a chytl Janu za obě ruce, které měla položené na stole.

„To je hezký, ale není to pravda. Nemám každého, koho bych chtěla. A hlavně už dávno netoužím mít všechno, co se naskytne. Ale jestli chceš pravdu, tak já jsem tam jela s tím, že se tě pokusím svést, pokud bude příležitost. Když jsme se spolu tenkrát prvně milovali, byla jsem do tebe fakt blázen. Asi sis toho nevšimnul, ale byla. A jen moje rozmazlenost a namyšlenost to celé pokazila. Musela jsem se s tím hned pochlubit a ze všeho

nejdřív jsem o tom musela říct Terce. Ona mi tě vlastně vyfoukla, tak jsem se jí chtěla pomstít. Navíc jsem si myslela, že zůstaneš se mnou. Já tě vlastně chtěla od prvního okamžiku,“ najednou se zarazila, že toho asi řekla až příliš. „Jéje, asi moc mluvím, co? To dělá to víno.“

Jirka se na ni celou dobu díval. Kdyby věděl, co z Jany vyroste, byl by i rád, kdyby to tenkrát dopadlo jinak. Ale tehdy se zdála být nestálá. Myslel, že to všechno udělala jen kvůli tomu, aby si opět dokázala svoji převahu nad všemi holkami z jejich party. Aby viděla, že ona může mít skutečně každého kluka, ty jejich nevyjímaje. Teď se ale dozvídal, že to před lety bylo úplně jinak. Náhle si uvědomil, že se v Janě velmi zmýlil. Považoval ji za mrchu, která šla přes mrtvolu, ale ona ve skutečnosti toužila nejen po jeho skalpu, ale především po jeho lásce. Pomyslel, jak se to celé začíná zamotávat.

„To je hezké, že mi to říkáš, ale proč až po takové době. To jsi nemohla říct něco tenkrát?“

„A věřil bys mi? Zůstal bys se mnou? Změnilo by to něco?“

Jirka hledal odpovědi na všechny tři otázky. Ale stejně jako ona i on moc dobře věděl, že na všechny by dal jen zápornou odpověď.

„Asi ne,“ řekl, aby si nechal otevřená vrátka.

„Asi? Já myslím, že určitě ne. Mám pravdu, že jo?“

Jana se podívala Jirkovi do očí. Viděla, že najednou neví, co říct.

„Překvapila jsi mě. Já fakt myslel, že si jen s klukama hraješ.“

„Já si taky hrála se všema kromě tebe. Chodila jsem s nima jenom proto, že jsem nemohla mít tebe. Myslela jsem, že v době, když jste se s Terkou rozešli, budu mít šanci tě znovu získat, ale nepodařilo se mi to. Hlavně si ale nemysli, že jsem nějak pošahaná. Teď už vím, jak se věci mají. Ty máš ženu a já ti určitě nebudu dělat problémy. Neboj.“

Jirka se opravdu na chvíli lekl, zda nepadl Janě znovu do léčky. Ale její pohled byl upřímný.

„Tak já ti věřím. A i kdyby, asi jsem se vážně zamiloval, takže s tím nic nenadělám. Ale Terezu taky stále miluju. Není asi vhodné o ní teď mluvit, ale mám v hlavě, a hlavně v srdci trochu větší zmatek než obvykle. Tak odpusť.“

„Ne, mně to nevadí. Jsem ráda za ty chvíle s tebou. A jsem ráda, že nejsme spolu jen v posteli.“

„To já samozřejmě taky. Stačí být s tebou v posteli jen 95 % času, který spolu trávíme, ne?“ pokusil se poprvé odlehčit situaci, která nastala poté, co se Jana otevřeně rozpovídala o svých citech v minulosti.

„Jasně. Takže když teď spolu už hodinu sedíme v restauraci, což by mělo dělat maximálně 5 % z času, který spolu trávíme, kdy nahradíme těch zbýlých 95 % v postýlce?“ mrkla na něj.

„Třeba příště. Ale to abychom si vzali aspoň týden dovolené a zaletěli třeba na Chalkidiki.“

„Tam ne. Nechci do Řecka. Radši Španělsko. Nebo Riviéra.“

Jejich hovor se zase stočil k normálním tématům. Ale oba byli v duchu rádi, že si to pořádně vyříkali. Jejich vztah se jim zdál ještě vážnější než předtím.

* * *

„Ahoj lásko, jsem u televize,“ přivítala Tereza Jirku, když konečně dorazil domů.

„Ahoj, dám si rychlou sprchu a přijdu k tobě.“

„Jó, počkám. Nebo že bych naopak přišla já za tebou?“

„No nevím, pamatuješ, jak to pod námi posledně praskalo. Musím se na to o víkendu podívat. Asi bychom si měli koupit nějaký kvalitní a hlavně větší sprcháč, co ty na to? V tomhle to jde dělat jen *přes přední blatník*,“ snažil se odradit Terezu. Nechtěl srovnání. Alespoň ne tak brzy od uplynulého víkendu.

„To vypadá, jako by ses v práci vyřádl. Teď je otázka s jakou kolegyní, nebo snad s kolegou?“ škádli ho dál. Ale v duchu ji mrzelo, že odmítl její návrh na společnou sprchu. Říkala si, že jsou

spolu už nejspíš dlouho, a společnou sprchu zažili tolikrát, že už to pro Jirku není až tak vzrušující jako na začátku jejich vztahu.

26.

„Jirko, co bys řekl tomu, kdybychom se zase pokusili o dítě? Víím, že to asi není na dnešní den nejvhodnější otázka, ale přemýšlej o tom někdy,“ odvážila se Tereza navrhnout.

Bylo sobotní poledne a Tereza už dva týdny přemýšlela, že by mohla nastalou situaci vyřešit těhotenstvím. Věřila, že by případné zplození potomka s Jirkou mohlo vyhnat z jejího srdce veškeré city k Jaroslavovi.

Už jednou se o dítě s Jirkou pokusili, ale dopadlo to špatně, když o něj přišli během prvního trimestru těhotenství. Podle jejich kamaráda Karla, který byl zároveň její gynekolog, to však není v dnešní uspěchané době nic neobvyklého. Až dvacet procent všech těhotenství takto končí. Existují dokonce i takové páry, které o dítě přijdou i vícekrát za sebou, než se podaří jedno donosit. Hůř jsou na tom ale páry, kterým se vůbec nedaří otěhotnět. V takových případech je totiž nejspíš problém v jednom z partnerů, případně v obou.

Tenkrát po potratu však Terezu nemohla utišit ani Karlova vysvětlení. Říkala si, že udělala určitě něco špatně. Nebo že je to trest za nějaký její hřích ať už v životě současném, či minulém. Dostala se do stavu, do kterého by upadl každý po takové tragické události. Trvalo dlouho, než se dala dohromady na duši i na těle, ale nyní cítila, že by mohl být opět ten pravý čas. Trochu se obávala, aby celé těhotenství nebylo jen navzdor Jaroslavovi. Aby mu ukázala, že z její strany se jedná skutečně jen o přátelství, které se nikdy v nic jiného nezmění.

„No nevím, to musíš vědět spíš ty, jestli už jsi znovu připravená otěhotnět,“ odpověděl Jirka po delším přemýšlení.

Jirka si přál dítě už dlouho předtím, než se s Terezou vzali. Často o něm spolu mluvili. V manželství čekal, že dítě přijde

samo. Tedy ne úplně samo, ale že se nebudou muset tolik snažit a *dílo se podaří*.

Když se jim to skutečně podařilo, nevěděl, zda je opravdu šťastný. Když však přišla ta nešťastná událost, kdy lékaři rozhodli, že musí dojít k potratu, ihned si uvědomil, jak moc o to dítě stojí.

Několik měsíců se snažil, aby Tereza na všechno, co možná nejdřív, zapomněla. Samozřejmě že to nešlo ani jí, ani jemu. V průběhu následných měsíců, ačkoli to ani jeden neříkal moc často nahlas, počítali, kolik by ještě zbývalo do řádného termínu porodu. Každé setkání s malým dítětem Tereza obřečela. Jirka ho pro změnu promlčel.

„Myslím, že už jsem připravená. Ne že by to celé už přebolelo, ale vím, že nejlepší náplastí bude, když znovu otěhotním. Budu se těšit na porod a budu doufat, že tentokrát to všechno dobře dopadne,“ řekla Tereza jen částečnou pravdu. Byla přesvědčena, že mateřství ji napevno spojí s Jirkou. A naopak to pomůže, aby se Jaroslav přestal snažit. Říkala si, že nikdo nemůže milovat ženu, která je právě těhotná s někým jiným.

„Terezko, pokud je to tvé přání největší, tak ti ho budu muset splnit. Aspoň, že to zplození nic nestojí. Teda kromě energie. Po finanční stránce člověk dokonce ušetří, muž za gumu nebo žena za prášky.“

„No, ale zato za pár týdnů to bude pěkně náročný. Budeme se muset uskromnit. Když se zadaří, budu určitě celé těhotenství doma. Aspoň to říkal Karel.“

„A nemohl by to těhotenství nějak zařídit. Já na to nemám vůbec náladu,“ smál se na Terezu, aby poznala, že to nemyslí vážně.

„Aby za tebe všechno odřeli ostatní a ty abys jen slíznul smetanu, jo?! To teda ne, pěkně si to odřeš sám jako všichni ostatní otcové!“

„Nevím, jestli slíznu smetanu, ale budiž. A nešlo by to aspoň na někoho hodit, aby nám platil alimenty. A aby nám tím pomohl vyrovnat náš napjatý rodinný rozpočet tučnou dotací?“

„Ty jsi teda ekonom. Zvládli to jiní, zvládneme to taky. Kdyby

se to tenkrát nestalo, byli bychom se s tím už museli vyrovnat. Nebo aspoň začít vyrovnávat.“

„Tak jo. Když myslíš, že už je na čase, tak se do toho pus-tíme,“ řekl a tvářil se jak školák, kterého vyhmátla paní učitelka, jak kouří na záchodě svoji první cigaretu.

„Netváříš se moc nadšeně!“

„Ale ne. Jen jsem si vzpomněl. Však víš!“ trochu zalhal a zahrál tak Tereze na tenkou strunu jejích citů. Ta se během pár chvil rozbředla a její pláč nešel zastavit. Jirka si to teď vyčí-tal. Neměl o tom vůbec začínat, natož začínat účelně, aby skryl před Terezou své obavy, zda s ní chce skutečně počít dítě. Hlavně se obával, že by mnohem raději zakládal rodinu na úplně jiném *dvorečku*.

Snažil se Terezu obejmout a ukolébat ji, stejně jako by právě konejšil jejich nenarozené dítě. K jeho překvapení si Tereza po chvíli začala utírat slzy, podívala se na něho a vykouzlila na svém krásném, ale právě vlhkém obličejí ten nejpůsobivější úsměv, který u ní za celou dobu viděl. Najednou zapomněl na Janu. Tereza se mu zdála být nejkrásnější ženou na celém světě. Navíc si uvědomil, jak je hrozně zranitelná, takže ji chtěl chránit před celým světem.

„Už se těším na naše děťátko,“ pravil tak přesvědčivě, že tomu i sám na chvíli uvěřil.

„A co bys radši? Dcerku nebo synka?“

„Mně je to jedno. Hlavně aby bylo zdravý a mělo nás rádo. A aby brzo vypadlo z domova a my si pak mohli užívat spokojené stáří. Pěkně se v květnu nebo v červnu válet na pláži v Chorvatsku s ostatními důchodcema z Německa.“

„Ty jsi ale. Já nechci, aby brzy odešlo. Musí být s náma hodně dlouho. Bude studovat a my se o něj budeme starat. A až zestárneme, bude se starat naše dítě o nás. Na to jsou ale nej-lepší dcery.“

„Pěkně to máš promyšlený. Já mám zase vymyšlený, že bude hrát tenis, golf nebo aspoň hokej. Teda když to bude kluk. Holku bych k hokeji nepustil. Leda k pozemnímu. Pozemní hokejistky

mají krásný dresy. Ty jejich sukýnky jsou hrozně sexy. Chodil bych s ní na tréninky a chlípně bych pozoroval všechny její krásný spoluhráčky. A kdyby hrály proti pěkným soupeřkám, tak bych se s chutí podíval i na protihráčky. Nedělal bych rozdíly, přítel nebo nepřítel.“

„Hezký, taky to máš pěkně vymyšlený, ale uvidíš, že z ní nakonec bude něco úplně jiného. Na to, co z ní chtěl udělat táta nebo máma, se vykašle. Třeba z ní bude flétnistka.“

„A to bych musel chodit na ty její koncerty? To ne. To radši do hospody s kámošema než na koncert. Br. Ještě to tak, stačí, že v práci chodím v kvádru. Ještě abych tak chodil po večerech. Ne, bude to tenistka a basta. Procestuju s ní celý svět jen v šortkách a v tričku. A bude nás živit. Prací v kanceláři prostě nezbohatneme.“

„Ale, nemáme se zase tak špatně. Ke spokojenému životu to bohatě stačí, tak si nevymýšlej!“ pokárala ho, ale i ona si představovala, jak bude jejich dítě úspěšné. Ale na rozdíl od Jirky si myslela, že může být úspěšné v jakémkoliv oboru. Klidně i úspěšná flétnistka.

„Špatně se sice nemáme, ale počkej, až budeš doma. A jestli tě nechá Karel doma hned od začátku, bude to ještě náročnější z jednoho platu,“ varoval ji.

„Hele, máš nadprůměrný výdělek. Jiné rodiny musí vyjít i s poloviční výplatou a taky vyjdou.“

„No jo, ale ty se taky ještě můžou opřít o sociální dávky, což my nemůžeme,“ zamyslel se Jirka: „Ale snad to nějak přežijeme,“ dodal.

„To víš, že přežijeme. A kdy začneme na té naší tenistce dělat?“

„Tenistce? Proč ne tenistovi?“ zeptal se s úsměvem.

„Tak třeba na řidiče kombajnu v Jednotném zemědělském družstvu Mír v Horním Vojtově. Spokojenej?“

„Jo, kombajnistka, to bylo vždycky moje vysněný povolání pro naši dceru. Doufám, že to v něm dotáhne hodně daleko. Třeba až na druhý konec pole!“

„A možná ještě dál. Ale pořád jsi mi neodpověděl. Neodbíhej od tématu.“

„Třeba hned, než si to rozmyslím,“ vyhrkl ze sebe a chytil Terezu kolem pasu a odnesl ji do ložnice.

* * *

„Ty jsi teda rychlík. Člověk se tě zeptá, čeká odpověď, teda spíš vyhýbavou odpověď. A ty mě místo odpovědi odneseš rovnou do postele,“ řekla překvapeně Tereza s nohama opřenýma o zeď, aby poskytla budoucímu životu maximální možnost k dosažení kýženého cíle.

„No jo no, musím. Jsem naučenej, že pro projekt je nejdůležitější začátek. Na začátku musí být nadšení, které samozřejmě časem opadne. Vždycky pak přibudou otázky, na které se těžko hledají odpovědi. Ale bez toho nadšení na začátku by se fáze těchto otázek nepřekousla a projekt by skončil nezdarem. S nadšením na začátku se naopak odpovědi vyžadují až ve fázi, kdy už se s tím nedá nic dělat. A protože je všem líto peněz a úsilí, tak se to dokončí.“

„Tak tys to tedy vzal jako projekt, jo? Tak to bych chtěla vidět projektovou dokumentaci. Určitě sis tam udělal seznam možných rizik, která mohou nastat, a připravil se na ně,“ zopakovala jeho slova, která často doma říkal, když začínal v práci nový projekt.

„To jo. Ale mám tam jen ty největší hrozby. Třeba tam nemám riziko, že jak máš nohy nahoře, tak mi shodíš naši svatební fotografii přímo na hlavu,“ usmál se při pohledu na jejich svatební fotografii. „A vlastně tohle riziko mi může být ukradený, protože pak bys udělala z našeho dítěte pohrobka, což bych už nevěděla,“ dodal.

„Nestraš. Věšel jsi to tam stejně ty.“

„No právě, že jsem to tam věšel já, tak je to riziko ještě vyšší, než kdyby to věšel někdo jiný. Počínaje mým otcem, kdy by to neshodil ani buldozer, konče naším psem. I ten by to pověsil líp než já. Znáš mě, tyhle ruční práce nejsou mojí nejsilnější stránkou. Stanou se, až budu moc kladívko připojit ke klávesnici.“

„To víš, to určitě!“

Tereza se na Jirku zalíbeně podívala. Doufala, že jejich dítě bude mít stejný smysl pro humor a Jirkovu optimistickou povahu. Podle propočtu by mělo vycházet jeho narození na přelom září a října. Tedy pokud se to podaří hned napoprvé. Tereza ale věřila, že ano.

27.

„Ahoj Terezko,“ zvolal Jaroslav radostně do telefonu, když uslyšel její hlas.

„Ahoj Jardo,“ dostalo se mu stejně nadšené odpovědi.

„Tak kdy se zase sejdem. Už jsme se celý týden neviděli. Co zajít aspoň na oběd? To by ses mohla ulejt, ne?“

„No, to sice jo, ale raději bych šla odpoledne. Čas na oběd máme totiž v práci hrozně krátký.“

„Klidně, ale jak to zařídit a neohrozit tvé manželství? Teda, ne že by mi to nějak zvlášť vadilo. Ale ty bys asi neměla radost, kdyby sis zkazila manželství kvůli *kamarádovi*, ne?“

„Já už si to nějak zařídím, neboj. Co takhle v pondělí příští týden. Jdu k doktorovi na druhou hodinu a už se pak nebudu vracet zpátky do práce. Nemohl by ses nějak uvolnit z práce o něco dřív? Jirka jde s kámošema do tělocvičny na fotbálek a to se nikdy nevrací dřív než o půl osmý, takže bychom měli dost času někam zajít.“

„Zkusit bych to mohl. Dělal jsem teď hodně přesčasů, takže by mě snad šéf mohl jednou taky pustit o něco dřív. Ale před půl čtvrtou to nevidím. Máme toho fakt hodně. Budu muset vymyslet nějakou důvěryhodnou výmluvu. Nebo můžu kápnout božskou, že si jdu sednout s krásnou, mladou a ještě k tomu vdanou ženou, pak by mě pustil určitě dřív. Možná by však chtěl jít se mnou, aby si prohlédl onu krásku. Sám má milenkou snad na kaž-

dém prstě, což teda nechápu. To fakt na holky zabírá postavení? Myslím tedy v práci, a peníze?“

„Nevím, ale já nejsem tvoje milenka. Myslíš, že by tě pustil, i kdybys mu přiznal, že jsem jen *kamarádka*?“ pošťouchla ho Tereza opět tím nenáviděným slovem.

„No, tak to by mě nepustil ani o půlnoci! Tvrdí, že muž a žena nemůžou být nikdy kamarádi.“

„Tak mu nic takového neříkej. Půl čtvrtá je akorát. Když tam mám být ve dvě, tak přijdu na řadu tak v půl třetí. Takže v půl čtvrtý můžu být zpátky někde na Andělu. Půjdeme někam tam? Nebo vymyslíš něco jiného?“

„Uvidíme podle nálady a podle počasí. Ale v pátek ti každopádně ještě zavolám a potvrdím to. Kdyby mě šéf nechtěl pustit, pohrozím mu výpovědí,“ vymýšlel si. „Ne, to by určitě přivítal. Tak mu řeknu, že ty jeho milenky prásknu jeho ženě.“

„To nedělej. Já myslela, že vy muži držíte pohromadě!“

„Však taky jo. To bych nikdy neudělal. Ani když mu závidím, jak v tom umí za zády manželky pěkně chodit. A on to fakt umí! Kdyby mi tak chtěl nějakou svou milenku přenechat!“ smál se do telefonu. „Ale vy ženy, vy si rády vyhrožujete, ne?“

„Jak kdy a jak komu. Své nejlepší kámošce bych kryla záda vždycky. Ale u jiné by záleželo na tom, jakého by měla chlapa. Kdyby to byl darebák a kdybych věděla, že ji taky podvádí, kudy chodí, pak bych ji kryla. Ale pokud by to byl vzorný muž, asi bych se neudržela,“ udělala krátkou pauzu a pak dodala: „Ale ne, nejsem práskačka a do cizích životů se nemíchám. Takže bych nikomu nic neřekla.“

„Tak to jsem rád. Nemám rád práskače. Ale teď už budu muset končit. Telefonuju na záchodě a není to tu zrovna moc pohodlný.“

„Dobře, zavolej mi v pátek, jak sis to zařídil. Domluvíme se, kde se přesně sejdem. Teda když to vyjde. Jinak to holt budeme muset nechat na jindy.“

„O.K., tak pa a opatruj se,“ rozloučil se Jaroslav.

„Pa a těším se. A koukej, ať ti to vyjde. Pa, ahoj.“

* * *

Tereza přicházela na další tajnou schůzku s Jaroslavem a už z dálky byl vidět její rozzářený úsměv.

„Ahoj Terezko, co se ti stalo? Takhle veselou jsem tě dlouho neviděl,“ přivítal ji Jaroslav, když ještě byla deset kroků od něj.

„Ale nic. To ti všechno povím v restauraci,“ odpověděla s tajemným výrazem. „A kam půjdeme? Máš už to vymyšlený, nebo budeš improvizovat podle mé nálady?“

„No, mohli bychom třeba tady do Pizzerie. Máš ráda těstoviny nebo pizzu, ne?“ navrhl Jaroslav.

„Jo, nevádí mi to. Mám pizzu *celkem* ráda. A dneska stejně nebude jídlo to nejdůležitější,“ přidala další spiklenecký úsměv.

Jaroslav si všiml, že se chování Terezy změnilo. Začínal doufat, že by to mohlo třeba znamenat, že změnila názor na jejich vztah.

* * *

„Tak hádej, odkud jdu!“ vyzvala ho Tereza, když si objednali jídlo a pití.

„No, vsadím se, že jsi určitě nebyla u zubaře. To bys měla jiný výraz ve tváři. Leda by tě omámil rajským plynem. Ale asi bys neměla chuť na jídlo, kdyby ti něco vrtal. Takže se dám poddat. Hádání nikdy nebyl můj obor.“

„Byla jsem na gynekologii.“

„Hm, to zní zajímavě. To jsi mě mohla vzít s sebou,“ smál se Jaroslav.

„Nemohla. Můj gynekolog zná Jirku a asi by se dost divil, že jsem nepřišla s ním.“

„Dobře. A proč máš z té návštěvy takovou radost? To ta prohlídka nebyla úplně standardní? Přidal pan doktor snad ještě nějaké speciální vyšetření?“

„No, jak se to vezme. Bylo trochu nestandardní, ale už jsem ho jednou absolvovala.“

„Tak už mě nenapínej.“

„Jsem těhotná!“ vykřikla tlumeně, aby jí neslyšeli ostatní hosté. Oči se jí přitom radostí rozšířily a na tváři vykouzlila krásný úsměv.

„Cože?“ reagoval Jaroslav překvapeně. Čekal by úplně všechno, jen ne oznámení jejího těhotenství. Díval se na Terezu v němém úžasu a nevěděl, co na to říct. Už několikrát přemýšlel, že by to mohlo mnohé vyřešit, kdyby Tereza otěhotněla. Ale nečekal, že by to mohlo přijít tak brzy.

„Jseš vlastně první, komu to říkám. Ani Jirka to ještě neví, protože mu to chci říct až doma, osobně. Taková velká událost by se neměla oznamovat po telefonu. Tak si toho važ, že jsi vážně první, kdo o tom ví. Ale protože jsi teď můj nejlepší přítel, tak ti to snad můžu říct, aniž bych něco zakřikla.“

„Jak dlouho už jsi... Totiž v kolikátým měsíci jseš?“ vzpamatoval se Jaroslav.

„Teď jsem ve třetím týdnu. Minulý týden jsem to ještě ani nevěděla, jak jsme byli spolu. Ale už dva měsíce *na tom* s Jirkou pracujeme. Nečekala jsem, že to půjde tak rychle. Myslela jsem, že to potrvá aspoň rok po tom potratu minule. Ale jak je vidět, tělo se spravilo, a ani Jirka nijak neochabl ve svých schopnostech.“

„Aha.“

Jaroslav najednou nenacházel vůbec žádná slova. Čekal, že mu řekne, že by mohli být víc než jen přátelé. Rozebírali to už tolikrát a nikdy se Tereza netvářila, že by jí to nějak vadilo. Naopak vypadala, že by ráda Jaroslava pasovala do role svého milence. Kolikrát se Jaroslavovi zdálo, že užuž to vysloví. Ale pokaždé se zase stáhla a obrátila hovor jiným směrem. Ani ve snu ho nenapadlo, že se snaží s Jirkou o dítě.

„Co je? Ty nemáš radost?“ řekla smutně.

„Ne, mám. Jen mě to zaskočilo. Nevěděl jsem, že pracujete na potomkovi.“

„No, to jsem ti neřekla. Ale zdáš se mi teď nějaký vyděšený.“

„Pravdou je, že jsem fakt trochu smutnej. To nám skončí naše schůzky. Budeš teď lítat jenom po doktorech, shánět se po různých věcech na malýho nebo na malou. A na naše setkání ti čas vůbec nezbude.“

„Ale neboj. Karel mi už napsal pro začátek neschopenku, takže budu mít naopak víc času. Budeme se moct sejít někdy třeba i přes oběd. Teda pokud se budeš moct uvolnit z práce. Ale to snad budeš moct, ne?“

„Jo, to bych snad mohl, ale budeš na to mít vůbec pomýšlení? Vždyť budeš mít určitě divný chutě, bude ti blbě, budeš třeba i zvracet. Já to vidím dost blbě. Sotva jsem si zvykl, že tě mám zase částečně po svém boku, tak ty otěhotníš. Ach jo. To je život na draka!“ ulevil si.

„Ty teda vůbec nemáš radost. Radši jsem ti to neměla říkat,“ řekla nešťastným hlasem. „Ale neboj, ono to nějak dopadne. Blbě mi zatím není, takže našim schůzkám nic nebrání. Hlavně si uvědom, že už nejsem nejmladší. Spolu jsme jen kamarádi, takže je logické, že čekám dítě s manželem, ne?“

„Jenže, já nechtěl být jen kamarád. Vzpomínáš?“

Tereza si vzpomínala moc dobře. Ani ona nechtěla být jen kamarádka, ale zároveň si uvědomovala, že změna životního partnera by nebyla snadnou záležitostí. Proto se rozhodla, jak se rozhodla. A byla přesvědčena, že očekávané dítě posílí její vztah k Jirkovi, a zároveň urovná i vztah k Jaroslavovi. Měl to být lék na všechny její problémy, počínaje prací, konče rozpolceným srdcem. Věřila, že veškerou svoji přebytečnou lásku vrhne směrem k dítěti.

28.

„Ahoj Jirko!“ přivítala Tereza manžela, když se konečně vrátil domů z fotbalu.

„Ahoj Terko, jseš nějaká veselá. Kdy si mě naposledy vítala

v předsíni takhle zvesela. To může znamenat jediné. Má cenu se ptát, jak jsi dopadla u Karla?“

„Ježíš, já na to úplně zapoměla. Tu veselou náladu mi udělala tráva, co mi daly holky v práci!“ napínala ho.

„Tomu nevěřím! Nikdy na žádnou schůzku nezapomeneš. Aspoň za dobu, co tě znám, jsi žádnou neprošvihla. Nebo že bych tě znal jen z té lepší stránky?“

„Ne, máš samozřejmě pravdu! Jsem v tom!“ vykřikla stejně radostně, jako předtím v restauraci s Jaroslavem. Ihned se vrhla Jirkovi kolem krku a políbila ho.

„Já to věděl. To je skvělý!“ řekl nadšeně.

„Jsem fakt ráda, že máš taky takovou radost. Připadals mi, že o to zase tolik nestojíš, abych otěhotněla. Minule jsi byl zapálený mnohem víc,“ sdělila mu svůj dojem z posledních týdnů jejich snažení. „Ale možná se mýlím. Třeba už jen nemáš tolik sil jako dřív, když už nejsi nejmladší,“ dodala rychle, aby mu nezkazila radost.

„To se ti fakt zdálo? A já myslel, jak to dělám s nadšením a elánem. To bylo spíš únavou z práce. Minule jsem chodil přece jen dřív domů a neměl jsem takových povinností. Jsem ale nadšený minimálně jako ty, že se nám to podařilo. Miluji tě, lásko,“ znovu ji políbil, aby dodal váhu své poslední větě.

Trochu ho polekalo, že Tereza poznala, že nesdílel její nadšení pro zplození potomka. Byl to závazek, o kterém nebyl přesvědčen, že je ochoten ho přijmout. Pomyslel na to, že si tímto *úspěchem* definitivně uzavřel cestu k Janě. Nebyl z těch, kteří klidně opustí svoji manželku s dítětem na cestě a odejdou za milenkou. Snažil se být zodpovědný. A za pár měsíců nebude mít odpovědnost jen za sebe, za jejich soužití, ale i za rodinu. Těšil se a hrozil zároveň.

„V kolikátým jsme?“ zeptal se po krátké pauze, kdy se přesunuli do kuchyně, kde stihla Tereza připravit stůl na malou oslavu. Na stole bylo všechno jako dřív – sváteční ubrus, stříbrné příbory, svíčky. Jen místo vína byl u jejího talíře skleněný džbán s citronádou.

„Jsme teprve ve třetím týdnu. Takže zbývá pořád ještě nějakých 37 týdnů,“ řekla a náhle se rozbřečela.

„Co se stalo, Terezko?“ zeptal se starostlivě a chytil jí kolem pasu.

„Nic. Jen nám to musí tentokrát vyjít. Nevím, zda bych přežila ještě jednou to, co minule!“

„Neboj, dopadne to dobře. Tentokrát jo. Karel tě bude hlídat. Neboj,“ konejšil ji jak nejlépe dovedl a nezapomněl svá slova proložit polibky na obě její tváře i na krk.

„Dobře, ale budu muset být moc opatrná! Karel mi už napsal neschopenku, takže ji zítra odnesu do práce a budu se muset šetřit. Hlavně v prvních třech měsících!“

„To víš, že budeš. Budu dělat všechno za tebe – nakupovat, vařit, uklízet, mýt nádobí, žehlit.“

Oba věděli, že je to jen planý slib. Jirka to ani nemohl všechno zastat při svém pracovním vytížení. Ale Terezu v každém případě potěšila jeho dobrá vůle.

„Jen neříkej, kecko. To bys nezastal. Ale neboj, budu se šetřit a dávat na sebe pozor. I milence hodím všechny za hlavu, jo?“ usmála se na něj.

„Ale to já nemusím, ne?“

„*Kdybys jen, Terezko, tušila pravdu,*“ řekl si Jirka v duchu.

„Ty taky! Jo a Karel říkal, že minimálně v první trimestru bychom se měli vyhýbat sexu. Měla bych se vyvarovat všech rizik, při kterých bych mohla chytit nějakou infekci.“

„To nevydržím!“

„Nějak si poradíme. Prostě, jen nesmím chytit nějaké ty potvůrky. Je to teď těžko léčitelné, aniž by hrozilo riziko děťátku. Aspoň tak to Karel říkal. A říkal taky, že kdybys to nechtěl pochopit, tak tě mám za ním poslat. Proberete to nad pívem. Ale asi tě k němu nepustím, protože by nemuselo zůstat jen u piva. Mohl by tě třeba chtít zbavit toho pnutí a vzít tě někam do bordelu. To ti radši s tím pnutím pomůžu já sama,“ mrkla na něho.

„Dobře. Ale jestli ne, jdu s Karlem do bordelu. Jasný?“

„Jasný. Ale teď už pojd' jíst nebo to vystydne.“

* * *

„Kdy to řeknem vašim a našim?“ zeptal se Jirka, když dojedli.

„Nevím, myslela jsem, že až po těch třech měsících. Ale asi to tak dlouho nevydržím. A jak znám tebe, ty to mamince vyžvaníš hned zítra. Nebo jí zavoláš možná ještě dneska. Co, nemám pravdu?“

„No, asi máš. Já nikdy nedokážu udržet tajemství.“

Jirka opravdu nedokázal nadlouho udržet žádné tajemství. Vždycky se musel o své tajemství s někým podělit. Byl proto sám ze sebe mile překvapen, že ještě nikomu neřekl o svém vztahu s Janou. Dokonce ani Standovi s Honzou, ačkoli moc dobře věděl, že ti dva by ho v žádném případě neprozradili. Chtěl však dokázat nejen sám sobě, ale hlavně Janě, že když chce, dokáže občas *udržet jazyk za zuby*. Ačkoli to znamenalo vypadat v očích svých přátel neschopně, protože za celé dvě noci strávené vedle mírně opilé Jany k ničemu nedošlo.

„Víš co, jdu zavolat mámě, jo?“ řekl a vstal.

„To nemyslíš vážně!“ okřikla ho Tereza.

„Jasně že ne. Dělán si srandu. Ale stejně bychom jim to měli brzo říct. Dlouho to neutajím.“

„Řekneme jim to na nějaký společný večeři. Ale nejdřív ještě počkáme na jedno vyšetření. Mám jít ke Karlovi zhruba za čtrnáct dní. To už bude zase o něco jistější, že je to malé v pořádku.“

„Dobře. To snad vydržím.“

„Určitě. Je to jen pár dní.“

Tereza si uvědomila, že zatímco brání Jirkovi, aby o jejím těhotenství řekl rodičům a přátelům, sama už to prozradila Jaroslavovi. Řekla mu to dokonce dřív než vlastnímu manželovi. Přišlo jí náhle pokrytecké, že Jirku to nutila tajit jeho nejbližším, zatímco

ona už o svém těhotenství řekla *jen* kamarádovi. I díky tomu se utvrzovala v přesvědčení, že její vztah k Jaroslavovi není jen čistě kamarádský, ač mu to nemohla říct.

„Objednám se ke Karlovi co nejdříve, ať tě dlouho netrápím, jo?“ řekla nakonec s pocitem, že by odhalení jiného stavu v rámci rodiny mohlo ulehčit jejímu svědomí.

„To bude dobře. Hlavně mi dej vědět. Chtěl bych jít s tebou. Nenechám si přece ujít průběh našeho těhotenství. Na tohle mě šéf určitě pustí. Sám chodil se svojí manželkou na každé vyšetření. A kdyby mě náhodou nechtěl pustit, vezmu si holt dovolenou.“

„Tak já to s Karlem domluvím a dám ti vědět.“

29.

Jirka se snažil hledat v davu kolemjdoucích jemu důvěrně známou tvář Jany. Bylo už deset minut po půl šesté a Jana stále nepřicházela. Měli sraz u hlavního vchodu obchodního centra. Většinou chodila Jana na jejich tajné schůzky včas, ale tentokrát se zdálo, že ani akademická čtvrt hodinka jí nebude stačit. Jirka už pomalu sahal po telefonu. Dotykem na kapsu se přesvědčil, že ho nezapomněl v práci. Byl nervózní, zda nepopletl hodinu, den nebo místo jejich srazu. Akorát když začal psát SMS zprávu, Jana se najednou objevila s omluvným výrazem ve tváři.

„Ahoj, promiň mi, lásko, že jdu pozdě. Zdržel mě šéf. Měl zase něco hrozně neodkladného na srdci, co klidně mohlo počkat do zítřka. Tohle fakt miluju. Ono je za pět minut pět a on si mě zavolá do kanceláře, aby mi sdělil, že ten dokument, který jsem mu dávala už včera, bude zítra potřeba doplnit ještě o pár údajů,“ řekla našťavaným hlasem. „A ještě ke všemu jsem si nevšimla, že se mi vybíjí mobil. Zrovna v momentě, když jsem ti psala zprávu, že budu mít zpoždění, tak se prostě vypnul. Promiň, promiň, promiň,“ opakovala a obejmula přitom Jirku kolem pasu a trochu se povytáhla na špičkách. Jirka ji chytil kolem ramen a dlouze se políbil.

„Tak už se neomlouvej,“ nabádal ji Jirka, když i po několika polibcích *na usmířenou* pokračovala v omluvách. „Tedy ne že by se mi to tvé omlouvání nelíbilo, ale to se přece může stát. Já měl akorát strach, zda jsem něco nepopletl. A taky mi začalo klesat sebevědomí, když jsem si pomyslel, že bys mi dala třeba kopačky.“

„Tak to se neboj. To se nestane. Miluju tě, tak proč bych ti je dávala. Ačkoliv máš jednu velkou vadu!“

„Jo a jakou?“ ztuhl Jirka.

„Že jsi ženatej! Být svobodnej, tak si tě hlídám a už tě žádný nenechám.“

„No, to je milý.“

* * *

„Tak kam jdeme?“ zeptala se Jana, když na chvíli přerušila jejich polibky.

„Můžeme tady nahoru. Buď do kavárny, do pizzerie, do rybí restaurace nebo třeba na sushi. Tak kam bys chtěla?“

„Všechno to zní dobře. Ale sushi jsem ještě nikdy nejedla, tak bych to třeba zkusila, jestli nevadí.“

„Ne, vůbec ne. Naopak,“ řekl potěšeně, protože sushi si chtěl dát ze všeho nejvíc.

„Tak jdeme. Mám hlad jako vlk. Nebyla jsem dneska na obědě!“

„To je hezký. To držíš dietu, nebo ses rozhodla, že mě zruinuješ tím, že mi projíš výplatu?“ smál se Jirka.

„Ne, to ne. To bych si neodvážila. I když víš, co se říká? Levněji než milenka tě vyjde návštěva bordelu. Bude to asi tím, že milenka se musí obětovat, aby nenarušila milencovo rodinné štěstí, tak chce být na oplátku náležitě odměněna. Milenka je vlastně taky taková děvka.“

„Teda, že si myslíš takový věci. Ty jsi přece moje láska! Nikdy

bych si nepomyslel, že jsi moje... Jak bylo to ošklivé slovo? Děvka? Fuj, to zní hrozně," zarazil se Jirka.

„Však já vím, že ty jsi jiný. Ale normální milenky ženatých mužů se tak musí občas cítit.“

„Já si spíš myslím, že to není opravdová láska, když se tak cítí. Prostě si vybraly bohatého muže a využívají jeho slabosti. Pak to jsou skutečně tak trochu děvky, jen nejsou placené hodinově. Tady mi to slovo nevadí. Ale v našem případě jde snad o skutečnou lásku, ne?“

„Z mojí strany určitě," přiznala Jana právě v momentě, kdy je dlouhý eskalátor vyvezl přes dvě patra až nahoru k restauracím.

„Teď doprava a támhle to je," ukázal jí restauraci, kde na dvou pásech mezi stoly obíhaly talířky s porcemi různých, chutně vypadajících jídel.

„To vypadá dobře. Snad tam budou mít volný stůl.“

„Většinou ho mívají, tak si pospěš, ať nám ho nezasednou jiní!" popoháněl ji lehkými štípanci do jejího krásného zadečku.

* * *

Mladá Japonka ve stejnokroji restaurace je posadila k jednomu ze dvou volných stolů. Připravila jim hůlky a porcelánovou misku. Jirka do ní nalil sójovou omáčku, rozlomil spoj mezi hůlkami a jednu z nich použil, aby do omáčky přidal wasabi přilepené na lžici. Jana ho pozorovala a snažila se dělat přesně to co on.

„To jsem teda zvědavá, zda se dneska najím. S hůlkama vůbec neumím jíst!“

„Je to jednoduché. Musíš jednu chytit mezi palec a ukazováček, až dozadu, takhle," ukazoval názorně Janě. „A pak druhou mezi tyhle dva prsty. Ta první musí být pevná, s tou nehýbeš. Tuhle druhou vlastně nabíráš jídlo jakoby do kleští. Uvidíš, že po pár kouscích sushi ti to půjde samo.“

* * *

„Cos mi chtěl tak důležitěho říct?“ zeptala se Jana, zatímco se snažila marně nabrat váleček z rýže s rybím masem uprostřed.

„No, mám jednu zprávu a vlastně ani nevím, jaký z ní mám pocit já sám, natož abych si troufl odhadnout, jak se bude líbit tobě. Může to být dobrá zpráva pro tebe, špatná pro mě. Nebo naopak. Taky může být špatná pro nás oba, anebo dobrá pro nás pro oba. Těch kombinací je prostě mraky,“ napíнал Janu.

„Tak už mi ji řekni, ty kombinatoriku, a já uvidím, co si z ní vezmu,“ nabádala ho.

„Tak jo. Tereza je v tom.“

„Uf, tak to je teda novina. A jsi otec?“

„Snad jo, ale nikdy nevíš. Třeba máme jen ochotného souseda,“ žertoval Jirka. „Ale řekl bych, že to asi bude moje. Už jsme se s Terezou snažili dva měsíce. Teda spíš Tereza se snažila a já jen dělal, co mi řekla. Já vlastně ani nevím, zda to dítě chci. Ještě před pár měsíci bych ho chtěl hrozně moc. Ale teď nevím. Fakt nevím,“ sdělil jí své rozpaky.

„Já myslím, že bys měl být šťastnej, ne? Počali jste s Terezou nový život. Jediný, kdo by tu měl být smutný, jsem přece já! Pro mě to znamená, že jsem o tebe asi definitivně přišla. Jestli byla doposavad nějaká jakás takás naděje tě získat jen pro sebe, pak teď definitivně padla. Budeš otec a já nechci rozbíjet tvoji rodinu. A navíc nevypadáš jako někdo, kdo by opustil matku svého dítěte!“

„Ještě není co rozbíjet. Je to za dlouho. A bůhví, jak to dopadne. Samozřejmě že si nepřeju nic zlého, ale minule nás také ten nahoře pěkně vypek. Do třetího měsíce to prostě stejně není jistý.“

„Hele, nebudeme to přivolávat. Jen nechápu, že jsi s tím souhlasil, když jsi to zas tak moc nechtěl?“

„A co jsem měl na to jako říct: *Ne, já nechci dítě. Tedy nechci dítě s tebou. Miluju Janu.* Tohle myslíš?“

Jana přemýšlela, co na to odpovědět. Byla ráda, že Jirka opět řekl, že ji miluje. Ale neuměla mu poradit. Všechno to byly

samé extrémní rady ve smyslu opustit ji nebo Terezu i s dítětem. Nic mezi nebylo.

„Nevím. To musíš vědět sám, co chceš, ne?“ řekla nakonec.

„Já vím, co chci, a vím, co nechci. Ale dělám přesný opak. Sám sebe nechápu. Kdybych nejezdil na ty Standovy narozky, tak by to bylo všechno jednoduchý. Ale takhle jsem se do tebe zamiloval a nevím, jak z toho všeho ven. S dítětem to bude úplně špatně.“

„Kdybych tam spíš nejezdila já! Měl mě šéf zdržet v práci ještě o hodinu déle. Pak bych už asi nepřijela. Tak pozdě by se mi tam nechtělo. Ale to je všechno kdyby! Teď už s tím nic nenaděláme. Musíme vyřešit současnost, ne minulost a samé kdyby. Tak co s tím teda uděláme?“ vyslovila Jana nahlas otázku, na kterou se oba snažili již několik minut najít odpověď.

„Co to zatím nechat tak, jak to je. Budeme se dál scházet a uvidíme, jak se to vyvrbí,“ navrhl po minutě ticha Jirka.

„No, ale nic se tím nevyřeší. Jen to rozhodnutí oddálíme.“

„Tak ať. Já se prostě teď nedokážu rozhodnout. Tebe miluju, Terezu mám minimálně rád. Navíc, teď ji opustit, tak z toho potratí. Kdyby se aspoň se mnou rozešla ona ze své vůle. Ale já nemůžu.“

„To já chápu, ale budeme se jen déle trápit. Jenže asi fakt není momentálně žádný jiný řešení. Tak to zatím nechme, jak to je. A uvidíme, co bude dál.“

Oba se s tímto názorem ztotožnili. Měli se moc rádi na to, aby se rozcházel. Na druhou stranu byl Jirka moc zodpovědný na to, aby opustil svoji těhotnou manželku. A tak odložili hůlky, nahnuli se přes stůl, jak nejvíce mohli, a začali se líbat.

„Tohle bychom jim mohli koupit,“ zvolala Katka nadšeně a už se natahovala k regálu, kde visely plastové kroužky s obarvenou vodou a se třemi opičkami na vnějším obvodu.

„K čemu to je, prosím tě?“ zeptal se Jaroslav s podivem, protože netušil, k jakému účely by taková věc mohla být.

„To je takový kousátko, když dítěti začnou růst zoubky.“

„Není to trochu předčasný? Vždyť malému Kubovi jsou teprve dva měsíce!“ prohlásil opět nechápavě.

„No to sice jo, ale nemysli si, za chvíli mu porostou první zoubky. Koupila bych k tomu nějaké body a máme to.“

„Jak myslíš. Hlavně ať k nim nepřijdeme s prázdnou.“

Katka na odpoledne domluvila návštěvu své bývalé spolužačky ze základní školy a zároveň stále své nejlepší kamarádky, které se před nedávnem narodil syn Jakub. Jaroslav nebyl z návštěvy nijak zvlášť nadšený, protože věděl, o čem bude po celou dobu řeč. V minulosti se také celé jejich rozhovory točily okolo spolužáků a spolužaček, což Jaroslava přivádělo k zoufalství. Tentokrát však bylo nad slunce jasné, že se budou bavit jen o malém Jakubovi. Kolikrát denně spí, zda pije nebo naopak nepije mateřské mléko, jak často čůrá, a asi i jak moc smrdí jeho pokakané plínky. Utěšoval se našťěstí myšlenkou, že tam bude tantokrát také její manžel, se kterým by se mohl bavit i o normálních věcech.

„Co bys řekl na tohle modrý s medvídkem Pú?“ vytrhla ho Katka z lamentování nad vlastní situací.

„Já nevím, není to moc dětinský?“ odpověděl stále ještě myšlenkami trochu mimo.

„Ale vždyť to je pro dítě, tak to může být dětinské, sakra! Na co myslíš, prosím tě. Kdybych tě neznala, myslela bych, že jsi zamilovanej nebo co? A to ne do mě. Ale to snad nejsi, ne?!“ řekla důrazně.

„To víš, že ne! Myslel jsem na mamku, že bych k ní měl zítra zajít. Mám pro ni pořád tu knížku, co jsem jí slíbil půjčit. A už dva

týdny jsem se k nim nedostal. To je hrůza, kolik já mám práce, že mi ani na vlastní rodiče nezbývá čas," zalhal.

„No, tak na to teď nemysli. Teď vybíráme dárky pro Jakuba. Musíme přinést něco hezkýho, pořádnýho a pokud možno i praktickýho.“

„Však ty už něco vybereš.“

Najednou si vzpomněl na Terezu. Za pár měsíců budou přesně takto shánět dárek pro její dítě, než k ní půjdou na návštěvu. Ta myšlenka ho zaujala, takže se začal rozhlízet kolem. V obchodě bylo mnoho krásných věcí, které by se Tereze jistě hodily.

Katka si všimla náhlé změny ve výraz jeho obličeje. Nebyl už znuděný, ale naopak zvědavý. Chodil kolem věcí a dotýkal se jich. Díval se na cenovky.

„Co je, že tě to nakupování najednou tak zajímá?“ zeptala se ho poté, kdy ho už minutu pozorovala, jak chodí kolem kočárků.

„Nic, jen jsem si uvědomil, jak moc jsem starej. Můj táta už měl v mém věku mě i máho bráchu. A já jsem ještě ani nezadělal těsto do díže," povzdechl si, když si to uvědomil. Začalo ho mrzet, že ještě nezplodil svého potomka. Brácha už měl alespoň dceru a on pořád nic. A to je o dva roky starší.

„To mě nenapadlo, že bys už uvažoval o dítěti," řekla potěšeně.

Jaroslav si ale mnohem víc, než mít dítě s Katkou, představoval, jaké by to bylo, kdyby teď čekal dítě spolu s Terezou. Určitě by už chodili po dětských obchodech a dívali se, jaké věci bude zapotřebí koupit nebo si alespoň půjčit po rodině, kamarádech a známých. Měl pocit, že by měl Tereze všechny potřebné věci koupit, aby jí dokázal velikost své lásky. A aby jí dokázal, že ji bude navždy milovat, a to i přesto, že právě čekala dítě s jiným mužem.

„Už jsi zase myšlenkami někde mimo. Neříkej, že pořád myslíš na dítě. Fakt by mě zajímalo, co s tebou poslední dobou je?" přerušila jeho snění.

„Ne, jen se rozhlížím a přemýšlím, co je potřeba koupit, když se ti narodí dítě. Myslíš, že bych vůbec zvládnul být otcem? Já se bojím, že ne. Dítě sice chci, mám na něj už jistě i věk, jak jsem

řekl, ale bojím se, že nebudu dobrý táta. Nemám v tom žádnou praxi, ani na žádném školení jsem dosud nebyl. Budu se muset podívat v práci na intranet, jestli se na moji pozici náhodou takové školení nenabízí," usmál se.

„Myslíš na pozici rostlináře? Na té určitě ne,“ parodovala Katka jejich oblíbený film.

„Ne, fakt myslíš, že zvládnou být tátou?“

„A proč ne. Já jsem taky ještě nikdy děti neměla a myslím, že to zvládnou. Máme to prostě zakódované někde uvnitř. A až se nám dítě narodí, budeme přesně vědět, co máme dělat. No, a na co nám nevystačí naše genetická výbava, tam pomůžou babičky. Takže žádný strachy,“ ubezpečovala ho Katka.

„No jo, ale abych byl vůbec ještě plodnej. V mém věku by to byl zázrak.“

Katka si uvědomila, do jak vážného rozhovoru se nakupování dárku zvrtno. Myslela, že obchod s dětským zbožím uprostřed obchodního centra není to pravé místo na tak závažné rozhodnutí.

„Hele, víš co, jestli vážně chceš, probereme to doma. Teď dokončíme naši misi v tomhle krámě a pojedeme se podívat na malého Kubu. Třeba po té návštěvě nebudeš chtít o dětech ani slyšet. Eva říkala, že je Kuba pěkný divoch a že každého utahá po deseti minutách. Takže se může stát, že po půlhodině v jeho přítomnosti nebudeš chtít vidět dítě ani v televizi, natož naživo,“ ukončila téma dítě.

„O.K. Máš asi pravdu. Tohle fakt není to pravé místo k tak zásadnímu kroku. Jak bychom to naší malé v osmnácti vysvětlovali, že ten nápad se zrodil uprostřed regálů s odsávačkami a nerozbitným plastovým nádobím, že jo?“

Podíval se na Katku a něžně ji políbil. Uvědomil si, že ji pořád miluje. Není to sice zamilovanost, kterou momentálně cítí k Tereze. Ale je to pořád láska. Tím si byl jist. Dokonce už i připustil, že by chtěl s Katkou počít dítě., i když možná navzdor Tereze.

* * *

„Tak co, nezměnil jsi názor, když Kuba prořval skoro celou hodinu?“ zeptala se ho Katka po návratu domů.

„Ne, Kuba je skvělejší. Jasně, že mě mrzí, že jsme si nemohli ještě zahrát fotbálek. Avšak alespoň krásně ležel. A jak se smál a mumlal. Prostě nádhera. Ale já chci stejně radši holku, tak si musím zvykat, že fotbálek nebude. Holky jsou ale lepší. Jen si budu muset opatřit nějakou basebalovou pálku na odhánění nápadníků. Nebo se budu tvářit jako Bruce Willis. To se každý hned lekne. A když rovnou neuteče, tak nám ji do půl sedmý vrátí neposkvřněnou. Do třiceti ji nepustím na diskotéku a pak už se jí tam, doufám, nebude chtít.“

„Ta se tě tak bude ptát. A vůbec, třeba umřeš v pětatřiceti na rakovinu prostaty a budu ji vychovávat sama. Udělám z ní pěknou mrchu. Všechny kluky využije a odhodí. Ne jako já, protože já jsem na vás na chlapy až moc hodná. Vychovám ji úplně opačně.“

„Nestraš s rakovinou prostaty. Tuhle mi říkal kamarád, že v mém věku by už bylo načase se nechat preventivně vyšetřit. Víš, jak je to hrozný. Já ještě ani nezačal pracovat na našem potomkovi, nepostavil dům a nezasadil strom a už mám umřít na rakovinu prostaty? Nikdy!“

„Jo hochu, tomu neporučíš.“

„Ale tvorbě dětí ano. Takže alou do sprchy a jde se na věc,“ řekl energicky a odstrkal Katku do koupelny.

31.

Jirka přišel již po několikáté domů hodně pozdě. Tereza se ho pokusila v předsíni políbit, ale Jirka jí dal jen letmý polibek na tvář. Pozorovala ho, jak se svléká z kabátu, jak si zouvá boty. Hledala sebemenší stopu, aby si dokázala, že s Jirkou není něco v pořádku. Že ji snad podvádí. Ale přes veškerou snahu nemohla najít žádný důkaz.

Ještě před pár týdny si skvěle rozuměli. Ale teď jí připadalo, že si naopak nerozumí vůbec. Zpočátku si namlouvala, že jeho

chování souvisí s jejím těhotenstvím. Myslela, že má obavy z očekávaného narození potomka. Na otázku, co se děje, odpovídal Jirka vždy, že je přepracovaný. Že se teď musí ohánět, když žijí v podstatě jen z jednoho platu, protože almužna, kterou dostává Tereza v rámci nemocenské, jim nezaplatí ani z poloviny výlohy okolo bydlení. Dřív spolu mluvili pokaždé, když přišli z práce. Teď po většinu času seděli mlčky u televize. Ani se k sobě netulili tak jako dřív, když spolu lehávali na pohovce a objímali se. Teď sedával Jirka v křesle a Tereza tak měla pohovku jen sama pro sebe. Říkal, že jí nechává prostor, aby měla pohodlí. Byla však přesvědčena, že to není až tak úplně pravda.

„Co je s tebou, Jirko?“ zeptala se, když se opět usadili po večeri u televize.

„Co by mělo být?“ odpověděl podrážděně.

„No, už několik týdnů se vracíš pozdě. Víím, říkáš, že se nás snažíš uživit a zajistit. Ale ty ani doma večer nemluvíš. Je mi to už trochu divný! Dřív jsme si spolu večer pokaždé povídali. Ale od té doby, co jsem těhotná, spolu mluvíme čím dál tím méně!“

„Jo, nezlob se. Ale jsem pořád hrozně unavený z práce. Teď navíc nemůžu povolit. Můj šéf půjde na vyšší pozici a na jeho místo se bude vybírat náhrada. Sám mi říkal, že mám velkou šanci se na jeho místo dostat. On mě, prý, každopádně doporučí generálnímu. Pokud by to vyšlo, máme vystaráno a budeme si moct třeba i postavit domek. Po tom jsme vždycky toužili, ne? Tak mi to teď budeš muset nějaký čas prominout. Když to dostanu, budu zase pozorný a milý manžel. A hlavně otec. Neboj, miláčku.“

Jirka věděl, že je to napůl lež. Naděje, že postoupí v práci o pozici výš, skutečně existovala. A nebyla malá. Ale už Tereze neřekl, že časté večerní *šichty* netráví v práci, nýbrž s Janou, s čímž souviselo i jeho mlčení po večerech. S Janou si hodně povídali, když se zrovna nemilovali. Byl pokaždé z celého večera tak upovídaný, že už neměl chuť se bavit s někým dalším. Navíc se bál, aby se doma neprořekl. Několikrát se mu to už málem povedlo, když chtěl říct „*Jana říkála...*“ nebo „*Když jsem dneska čekal na Janu...*“ Nemohl si dovolit, aby Tereza právě teď něco odhalila. Byla by to zkáza nejen pro jejich manželství, ale mohli

by přijít i o dosud nenarozené dítě. To si Jirka samozřejmě nepřál. Nedovedl si představit, co by to udělalo s její psychikou, kdyby znovu přišla o dítě. Ani to nechtěl raději domýšlet. Natolik ji znal, že dobře věděl, jak je Tereza pod slupkou sebevědomí strašně moc zranitelná a citlivá.

Musel tedy dál předstírat pracovní nasazení a doufat, že jeho poměr k Janě zůstane neodhalen. Zatím to vycházelo. Nebo lépe řečeno doposud měl pocit, že všechno vychází. Ale dnešní otázky, které mu Tereza kladla, ho značně znervóznily. Říkal si v duchu, že se musí před Terezou lépe ovládat. Také si musel dávat velký pozor, aby vždycky, než přijde domů, vymazal z mobilu všechny záznamy o jeho komunikaci s Janou. Bylo by to laciné prozrazení, kdyby zapomněl.

„Příští středu jdu ke Karlovi na ultrazvuk. Budeš moc jít se mnou? Má odpolední, tak by tě mohli z práce pustit trochu dřív, abychom u něj ve čtyři byli, ne?“ vytrhla ho Tereza z přemýšlení.

Zrovna středa se Jirkovi moc nehodila. Téměř každou středu tráví s Janou. A i tentokrát už byli domluveni, že se po práci sejdou. V této situaci však nemohl říct Tereze *ne*.

„Jasně, s tím bych snad neměl mít problém.“

„To bude fajn. Už by nám měl Karel říct, co to vlastně bude. Bojím se, aby bylo všechno v pořádku, takže budu moc ráda, když tam budeš se mnou.“

„To víš, že bude všechno v pořádku. Přece zatím nemáš žádný problémy. Minule jsi začala špinit, teď jsi první trimestr přečkala až nečekaně v pohodě. Až jsem si říkal, že bys mohla klidně chodit do práce. Máma mi říkala o pěkný brigádě,“ škádlil Terezu, ačkoli si uvědomoval, že je to velmi citlivé téma.

„To je tvójí mámě podobné. Promiň, ale občas si nevidí do pusy, slušně řečeno. Kdyby tenhle nápad s brigádou radši několi-krát zvážila, než ti o něm řekne. Ještěže jsem u toho nebyla! Asi bych se neudržela a něco bych jí řekla. A nejspíš by to nebylo vůbec hezký.“

„Tak se hned nečerti, říkal jsem jí sám, že je to pěkně blbej nápad. Já si dělám srandu, nikam bych tě nepustil. To bych si

neodpustil, kdyby se to mělo kvůli něčemu takovému pokazit!“ uklidňoval ji.

„Ani bych nikam nešla. Na to se moc bojím. Budeš nás muset prostě uživit. Tudíž mi nezbyvá, než ti držet palce, abys to místo skutečně dostal. I když to bude znamenat, že budeš zase o něco méně doma.“

„No, ale taky to neznamená, že budu víc v práci. To víš, takové místo spočívá mnohem víc v hraní golfu a vymetání večírků,“ usmál se. „Dělám si srandu. Budu doma stejně. A až bude to naše malé na světě, budu se snažit být doma co nejvíc,“ nalhával sám sobě, i když věděl, že by byl nejradši každou volnou chvíli s Janou.

„To jsem ráda, že to říkáš.“

Jirka se naklonil k Tereze a políbil ji. Samotného ho překvapilo, jak moc se mu líbilo Terezu opět po delší době vášnivě políbit. Pokračovali dál a od polibků přešli k opatrnému mazlení. Tereze chyběl sex, ač si to moc nepřipouštěla. Milovala mazlení s Jirkou. Přesto však každý den myslela i na to, jaké by to bylo pomazlit se s Jaroslavem. Mrzelo ji čím dál víc, že tenkrát na chalupě nedala prostor svému srdci. Teď už bylo pozdě. Minimálně na pár měsíců, spíše let.

„Miluješ mě vůbec?“ zeptala se Tereza, když se jejich rty na chvíli odlepily.

„Že váháš, miláčku!“ usmál se šibalsky Jirka.

„Že váhám?! No, občas trochu váhám, to je pravda. Ale asi je to spíš tím, že jsem teď pořád sama doma. Ani moc nechodím ven, i když bych mohla. Ale už se zaprvé do ničeho nevejdu a zadruhé se mi v tom počasí vůbec nikam nechce. A zatřetí nechci, aby mě někdo viděl, jak jsem hrozně přibrala!“

„To jsi teda fakt přibrala. Asi šest kilo, ne? To jiný holky přiberou mnohem víc. Až mi přijde, jestli to není pro naše maličké nebezpečné. Vůbec nemá z čeho růst! Měla by ses ve středu poradit s Karlem, zda by to nechtělo změnu životosprávy. Hlavně začít jíst něco jiného než jen ovoce, zeleninu a jogurty.“

„Určitě se ho zeptám, ale teď bychom mohli pokračovat

v tom, co jsme před chvílí začali. Co ty na to? Přišlo mi to docela příjemné. V televizi nic není, rádio neposlouchám a na háčkování jsem ještě trochu mladá.“

„Jo, ale nejdřív mi řekni, jestli mě taky ještě miluješ?“

Tereza se na Jirku podívala. Na vteřinu jí prolétla hlavou myšlenka na Jaroslava, ale pak zopakovala odhodlaně jeho slova:

„Že váháš, miláčku!“

32.

Jirka se podíval na telefon, aby zjistil, kdo mu poslal SMSku. Radost z toho, že je to zpráva od Jany, ho rychle opustila.

„Zavolej co nejdrive. Mame problem. Jana.“

Těch pár slov stačilo k tomu, aby se Jirka pořádně vystrašil. Snažil se proto najít co nejrychleji místo, ze kterého by mohl nerušeně Janě zavolat. Přemýšlel, co by to mohlo být za naléhavou zprávu. Nejhorší, která mu prolétla hlavou, by byla ta, že je Jana také těhotná. Nedovedl si představit, jak by se v takové situaci zachoval.

„Ale co jiného by to mohlo být,“ pomyslel.

* * *

„Ahoj, ta tvoje zpráva mě dost vyděsila. Nejsi těhotná, že ne?“ nečekal ani na pozdrav a vyštěkl ze sebe svou obavu ihned, jakmile Jana zvedla telefon.

„Ahoj, tak to tě trápí nejvíc? Jestli nejsem těhotná? To se podívejme!“ napíjala ho.

„No!“ zakoktal Jirka. „Není to zrovna ideální doba na levobočka!“

„Tak to tě můžu uklidnit, nejsem těhotná. Aspoň teda o tom momentálně nevím.“

„Uf, už jsem se viděl, jak to doma oznamuji, že čekám ještě jedno dítě. Dvě děti bych asi nezvládnul. A taky by to stálo majland! Jen si to představ, nemohly by po sobě vůbec nic podědit. Všechno by se muselo kupovat dvakrát!“ řekl už ve veselejší náladě.

„Nevím, jestli ti ta dobrá nálada vydrží, až ti řeknu, co se stalo!“

„Ježíš, tak už to řekni a nenapínej mě! Já se strachy snad počůráám!“

„Volala mi Tereza!“

„Cože! A co chtěla?“ vyzvídal.

„No, ptala se mě, jestli s tebou něco nemám. Že prý jsi poslední dobou nějaký divný, tak zjišťuje, co se stalo. Nevím, kde přišla zrovna na mě!“

„Jestli něco nevyžvanil Standa nebo Honza. A kde vůbec na tebe vzala číslo, když máš jiný, než jsi mívala?“

„Tereza, prý, volala Standovi i Honzovi, aby jí dali číslo. Ale neboj, nikdo z nich nic neřekl. Naopak! Oba se, prý, dušovali, že na chalupě mezi námi nic nebylo. Že jsi byl jak pytel!“

„To jsou hodní, ale číslo jí dávat nemuseli.“

„To by bylo podezřelý, nemyslíš?“

„To je fakt. O nás dvou nic netuší, takže se mě snaží chránit, abych nepřišel k úhoně, aniž bych si s tebou něco užil,“ pochválil je.

„Kdyby věděli, že něco bylo, a vlastně, že to dál pokračuje, možná by tě chránili ještě srdatěji. Třeba by se některý z nich nabídl jako moje případná oběť na chalupě!“

„Kdyby oni dva něco věděli, bylo by to stejně k ničemu. Určitě by se oba hrdě hlásili k tomu, že jsi byla celou noc u nich v posteli, čímž by nám moc nepomohli. V Tereze by podezření ještě víc narostlo. Zaplaťpánbůh, že jsme jim nic neřekli a že si snad ničeho nevšimli. Kdyby však nebyli tak vožralí, tak nevím, zda bychom to utajili. Co jsi jí vůbec řekla ty?“

„Skoro nic. Říkala jsem jí, že jsme se jen bavili, nic víc. A že od té doby jsem tě neviděla. Každopádně jsme ale na pokraji

prozrazení, když má Tereza podezření. Bude pátrat po sebemenší stopě. Já vím, co dokážou ženský v takovýhle situaci, to mi věř. Sebemenší chyba může být osudná," varovala ho.

„Jo, to máš asi pravdu. Budeme muset být hodně opatrní!“

„Musíš ale ocenit, jak jsem skvělá a jak jsem se změnila! Dřív bych toho využila jako super příležitost tě potopit a mít tě jen pro sebe. Ale dnes jsem dělala blbou. Mohl jsi už být jen můj a já bych byla šťastná. Místo toho chráním tvé manželství. Asi jsem blbá!“

„Ne, jsi strašně hodná a já tě za to taky miluju!“

„Ne, jsem blbá! Taková příležitost se mi už nenaskytne. Na druhé straně bych tě taky mohla ztratit nadobro, kdybych to práskla," uvědomovala si. „Ale co budeme teda dělat. Měli bychom se, aspoň na nějaký čas, přestat scházet. A nekomunikovat moc.“

„To ne, to bych nevydržel. Musíme si jen dávat větší pozor. Já tě prostě musím vidět nebo aspoň slyšet. Nemůžu bez tebe vydržet ani dva dni o víkendu. Kdyby to šlo, byl bych s tebou každou volnou chvíli, klidně každý den.“

Ačkoli Jirka už dávno věděl, že není dobré dávat lásku přehnaně najevo, nemohl si pomoci. Muselo to z něho ven. Chyběla mu ta zamilovanost, kterou teď prožíval. A nechtěl o ni přijít, ani za cenu velkého risku.

„No jo, to já taky. Ale nezapomeň, že jsi ženatý a že máš dítě na cestě!“ připomněla mu zásadní okolnosti, které bránily dlouhodobému pokračování jejich vztahu.

„Taky mi to nemusíš pořád připomínat!“ napomenul ji trochu nazlobeně.

„Tak promiň, ale jen na tvé straně jsou důvody, proč nemůžeme být pořád spolu. Já s tebou můžu být klidně hned.“

„To sice jo, ale pochop mě. Já už jsem si myslel, že se nikdy do nikoho nezamiluju. Tak jsem se oženil, abych měl své jistý a abych nezůstal na stará kolena sám!“

„Tomu říkám skvělejší důvod! To fakt myslíš vážně?“

„Jasně že ne. Dělán si srandu. Nemůžeš mě brát tak vážně. Nejsem tak vážnej, jak vypadám!“

„Hele, Tereza mě dost vystrašila. Nechci jí dávat záminku. Budeme to muset, aspoň pro tento týden, omezit. Radši to zítra zrušíme. Budeš hezky dělat hodného a pozorného manžela, aby tě Terka přestala podezřívát, jó? Tento týden to snad nějak vydržíme!“ navrhla.

„A to mám jako fakt bez tebe vydržet až do příštího týdne? To si děláš pro změnu srandu zase ty, ne? To se nedá vydržet!“

„A co mám jako říkat já. Ty máš doma aspoň Terezu! Ale co já? Jenom ty čtyři stěny mě každé večer vítají!“

„Asi ti budu muset koupit malýho, plyšovýho Jirku!“

„Toho už mám, ale je mi na nic. Nejsi to ty! Takže to zítra radši zrušíme a uvidíme se až příští týden, souhlasíš?“ naléhala Jana.

„Co mi zbejvá, souhlasím. Ale jen velmi, velmi nerad! Je to od tebe dost sadistický! Ale jestli to prospěje, budu tento týden dělat vzornýho manžela. Ale nesmím to zase moc přehnat, aby to Tereze nebylo nápadný.“

„To jo. A hlavně jí neříkej o tom, že jsem ti volala. Třeba ti to řekne sama.“

„Sice bych se jí rád zeptal, co to jako mělo znamenat. Ale když říkáš, tak to neudělám. Avšak jestli to vydržím, to fakt neslibuju. Jsem totiž hrozně zvědavěj, víc než všechny ženský dohromady.“

„Budeš muset, jinak si Tereza domyslí, že jsem ti volala a že teda nějaký kontakt udržujeme. A já jí tvrdila přesnej opak. Takže si dej bacha, co budeš doma říkat!“ varovala ho.

„Tak jo. Hele musím končit. Uvidíme se tedy až příští týden! Ale telefonovat v pracovní době a cestou domů je povolený, že jo?“

„To víš, že je. Ani já bych nevydržela tě aspoň neslyšet. Tak zavolej, až budeš mít první volnou chvilku! Ale nezapomeň taky v té chvilce zavolat nebo aspoň napsat SMSku Tereze, ať jí ukážeš, jaký jsi vzorný manžel!“

„Dobře, dobře.“

„Tak ahoj a budu se těšit na příští týden!“

„Já taky!“

Poslali si pár polibků a zavěsili. Jirka ještě na chvíli zapřemýšlel, zda si svatbou opravdu nezapackal život. Ale tehdy nevěděl, že by mohl ještě někdy v životě potkat lásku. A také byl v té době zamilován do Terezy stejně, jako je teď zamilován do Jany. Takže by tenkrát ani jiné rozhodnutí neudělal. Svatba byla logickým vyvrcholením jejich dlouholetého vztahu, který na chvíli přerušila právě Jana. A co čert nechtěl, hodil život Jirku znovu do stejné řeky, ve které se už jednou málem utopil. Tentokrát se v ní však skutečně topil a nebylo mu už zřejmě pomoci.

33.

Jirka pokynul na barmanku a jednoduchým posunkem objednal další kolo panáků.

Uběhlo už několik měsíců od Standovy oslavy narozenin, a tak Jirka pozval své přátele do hospody, aby jim při té příležitosti sdělil novinu, že Tereza je těhotná. Původně chtěla jít Tereza s nimi, ale Jirka ji od toho záměru odradil. Zprvė se ji snažil přesvědčit tím, že je to čistě *pánská jízda*, což nechtěla moc pochopit. Chtěla se také podělit se svými přáteli o radost, kterou prožívala. Přece jen to měla být ona, kdo bude v břiše nosit dlouhých devět měsíců výsledek jejich úsilí. Ale nakonec ustoupila Jirkově druhému argumentu, že se v té hospodě příliš kouří. Naléhala sice, aby to přesunuli do nějakého méně zakouřeného podniku. Ale Jirka se nenechal přemluvit s tím, že si to chtějí s kamarády pořádně užít a že nezakouřená hospoda není to správné místo na pařbu.

„Tak já teda zůstanu doma a budu se kousat nudou. To je tak nespravedlivý, že ty můžeš všechno a všude, a já musím trčet doma. Ani ten alkohol si nemůžu dát. Čím jsme si to my ženy zasloužily?! To nám nevynahradí ani MDŽ, který už dneska stejně skoro nikdo neslaví, ale ani svátek matek, na který snad budu mít za pár týdnů nárok. Máte ten život fakt lehčí! Příště chci být chlap!“ stěžovala si Tereza, když se Jirka v předsíni obouval.

„Abys příště nebyla myš za to tvoje rouhání. To si piš, že si tam nahoře všechno pamatují. A komu není za dost jeho stávající podoba, tomu se příště pomstí,“ strašil ji s úsměvem ve tváři.

„Hm, tak pozdravuj. A že se těším, až je zase jednou uvidím.“

„Budu.“

* * *

Servírka přinesla ták s objednaným alkoholem. Byla hezká, mladá a všichni tři si ji se zalíbením prohlíželi. Standa se nakonec odvážil ji oslovit jako první.

„Děkujeme, krásná vílo. Alkohol podávaný z vašich rukou nám nemůže ublížit, že ne?“ řekl nezvykle romanticky. Jindy byl spíše mužem jadrnějšího vyjadřování, ale ona se mu očividně líbila, tak ji nechtěl svým slovníkem zahnat pryč hned na začátku jejich konverzace.

„Nevím, ale jestli ještě vypijete takový čtyři rundy, ani mé ruce a čistá duše vás neochrání před pořádnou kocovinou!“ překvapila Standu svojí vtipnou odpovědí. Ještě chvíli zůstala stát u jejich stolu, i když už každému rozdělila jeho přiděl. Bylo to jasné znamení, že čeká na další Standovu reakci. Standa však znejistěl a nevěděl, co dál říct.

„Tady kamarád chtěl říct, že kocovinu sice mít můžeme, ale ani v ní se nám nemůže nic stát, protože nás před vším zlým jistě ochráníte!“ snažil se mu Jirka pomoci.

„Jo, přesně tak,“ souhlasil Standa a podíval se s děkovným pohledem na Jirku.

„No, to nevím pánové. A co vůbec slavíte, že jste tu tak sami?“

„Slavíme mé zatím nenarozené dítě. Ale ještě jsem to ani nestačil mým kamarádům oznámit. Takže pánové, pro vaši informaci, tímto panákem oslavujeme, že je Tereza těhotná!“ řekl a dal ruku s plným panákem do výše očí. Pak se podíval na slečnu servírku a smutně dodal: „Je tedy zcela zřejmé, že já jsem tímto oznámením tady u naší nádherné slečny servírky absolutně ode-

psanej, neb jsem, jak se říká u žen, pod čepcem. Ale to neznamená, že nemůžu. Jenže vy se moc líbíte tady mému kamarádovi a já ctím práva svých kamarádů!“

Slečna servírka byla evidentně potěšena jejich zájmem. Určitě byla z této práce zvyklá, že se jí dvoří u každého druhého stolu. Avšak i přesto se s nimi bavila dál.

„No, tak to ti děkuju, Jirko, že jsi tak veřejně ohlásil, na co poslední půlhodinku myslím. Totiž, že vás nemůžu spustit oči. Pořád vás pozoruji, jak stojíte za barem, jak roznášíte pití a jídlo. Když jdete k jinému stolu, žárlím, když jdete k nám, srdce se mi rozbuší v ďábelském rytmu. Jak mi s tímhle můžete pomoci? Nemáte tam někde za barem lékárníčku. I když ta jen těžko dokáže vyléčit mé bolavé srdce, jestli mi dáte košem!“

„Lékárnička tam sice je, ale jsou v ní věci na úplně jiné bolesti než ty na srdci. Jo, kdybyste se porvali, tak tam máme nůžky, náplasti, a dokonce i niť na šití. On byl totiž můj kolega na vojně felčarem. A druhý byl zase u paragánů. Takže tu máme docela slušnou sestavu k řešení všech konfliktních situací. A já navíc studuju psychologii. Tady si jen přivydělávám na studia. Takže bych možná dokázala vyléčit i ty bolesti na duši, kdyby někdo potřeboval!“ řekla jakoby nic a podívala se na Standu, který raději uhnul pohledem. Ještě víc znejistěl při pomyšlení, o kolik let je oproti ní starší. Už je to dávno, kdy všichni studovali. Sice se doteď často v hospodách chovali jako pubertáci, ale čas přesto nedokázali zastavit. Rozšiřující se kouty, řídké vlasy, vrásky a sem tam nějaké šediny pokaždé prozradily, kolik jim je doopravdy let. Leč jejich slečně servírce to zřejmě nevadilo.

„Tak vy studujete. Hm, to se asi nebudete chtít domluvit se starým, nemocným mužem na případné rande, co?“ řekl zase nejistě.

„Proč bych se nemohla domluvit. Můžu to třeba využít pro svoji diplomku – Problémy starší populace s navazováním známostí,“ rozesmála se, ale hned smutně dodala: „Musím jít zpátky na bar. Ale když vydržíte a nepřeženete to s pitím, tak tu končím o půlnoci. Takže můžete počkat, a pak buď můžeme zůstat tady, nebo se přemístit. Teda pokud budete mít, mládenci, ještě sílu, když zapíjíte to nenarozené dítě! Tyhle pánský jízdy s tak jedno-

duchou a průhlednou záminkou končí děsivě. I když ještě hůře končí pitky po narození dítěte. To se tady pak dějí věci! Už jsem jich pár zažila," prohlásila a ještě jednou se omluvila, že se musí vrátit zpátky na bar.

Všichni tři ji při odchodu pozorovali. Měla nádhernou postavu, byla štíhlá a vyšší. Pro někoho měla zadeček moc úzký, ale jim se líbil.

„No Stando, u ní bys mohl mít úspěch!“ řekl uznale Honza i se špetkou žárlivosti.

„Sice nevím, co na tobě vidí, ale řekl bych, že má Honza pravdu,“ přidal se Jirka.

„Hoši nevím. Vždyť tady s ní flirtuje skoro každý. Třeba to má v popisu práce, aby vylákala víc peněz z hostů. Jestli z toho má provize, tak to dělá fakt skvěle!“

„Co blbneš, dyť ji pozorujeme všichni. Přiznejme si to. U žádnýho stolu nevydržela tak dlouho jako u nás. Prostě se jí líbíš. Budeme ti ji závidět. Je tak mladá! A vypadá tak nevinně!“ usmál se Jirka.

„No právě, je tak mladá. Co jí můžu nabídnout? Leda svoji prostatu, močový kameny, cholesterol. Jsem minimálně o pár tříd starší než ona. Jí bude tak 20. Ach jo. Škoda, že nejsem mladší!“ postěžoval si Standa.

„Právě že jsi o pár tříd starší, spíš teda o celou základku a kus střední. Ale to je to, co ta holka hledá. Nezapomeň, studuje psychologii. Ta se učí ve škole, co je pro život dobrý. Když nemůže mít mě, protože už doma jednu ženu mám, pak ty jsi ta nejlepší možná volba,“ smál se Jirka na celé okolí.

„A co já, já jsem vosk?“ ozval se Honza.

„Ty pij a nekaž to kamarádovi!“ přikázal mu Jirka s úsměvem.

„Tak jo, nechám Standovi volné pole působnosti, aby měl vůbec nějakou šanci,“ slíbil Honza.

„Hele mládenci, já bych navrhoval další rundu, ať ji sem přilákáme! A tentokrát bychom měli zjistit, jak se jmenuje. Sice

nás to bude stát zase nějaké prašule, ale co bychom pro Standu neudělali, že!“ navrhl nakonec Jirka.

„No jo, ale cos to vlastně říkal o tom dítěti? Nějak mi to uniklo.“

„Říkals, že je Terka těhotná? Nebo jsi mluvil o nějaké jiné?“

„O jaké jiné bych tak asi mohl mluvit?“ ohradil se Jirka.

„Nevím, třeba o Janě. Bůhví, co mezi vámi tenkrát na chalupě ve skutečnosti vlastně bylo. Já sice spal, ale kdybych nespál, určitě bych slyšel věci!“ škádlil ho Standa.

„Já sice usnout nemohl, ale nic jsem neslyšel,“ řekl smutně Honza.

„Ty jsi nic slyšet nemohl. Zprvė jsi spal na druhém konci chodby. A zadruhý, ty když piješ, tak neslyšíš ani sám sebe, natož hekat Janu!“ smál se Standa.

„Nic byste stejně neslyšeli. Nic nebylo,“ bránil se Jirka. Skoro by už té lži i sám uvěřil, jak ji opakoval pořád dokola.

„Hele, tyhle báchorky si nech pro Terezu. Jana se tvářila náramně spokojeně. A druhý den na tom výletě se vám vůbec nechtělo jít s náma až nahoru. A kdybys viděl, co já viděl, když jsme se vraceli k tomu altánu a když jste nás nemohli za zatáčkou ještě vidět! To by ses fakt divil, holomku!“

Po této Standově větě Jirka zrudnul. Všichni tři věděli, co to znamená. Jirka tak vždycky reagoval, když někdo uhodil *hřebíček na hlavičku*. Nevěděl, co na to říct. Ale to, že se zatím nemohl o svém dobrodružství s nikým podělit, ho užíralo. Se Standou a Honzou neměli nikdy žádná tajemství. Jana bylo jeho první nepřiznané dobrodružství. Ale teď, když Standa naznačil, že mu něco málo přece jen neuniklo, a když by mohl o to víc zapojit do svých představ fantazii, bylo asi rozumnější se ke vztahu s Janou přiznat. Vzájemně si důvěřovali natolik, že věděli, že kdyby to postihlo kohokoliv z nich, nikdo by svého kamaráda nezradil.

„Tak jo, máš pravdu, Stando. Bylo hrozné to před váma tajit, ale nechtěl jsem, hlavně kvůli Janě.“

„Bingo! Zase Jana!“ vykřikl Honza. „Tys to věděl, Stando, a nic jsi mi neřekl, ani nenaznačil. To jsi teda kámoš!“

„Nebyl jsem si jistej, co jsem viděl. A hlavně by to dřív před náma Jirka nikdy netajil, tak jsem nechtěl vířit poplašné zprávy.“

„Fakt jsem to před váma tajil nerad. Však mě znáte, jakej jsem kecka. Ale chtěl jsem se aspoň jednou zachovat jako kavalír. A taky jsem se bál, abyste se některej neprokec před Terezou. Ona je teď poslední dobou hrozně žárlivá!“

„No, to teda je. To je fakt. Tuhle mi volala a vyzvíдалa, jestli s Janou něco nemáš. Ale kryl jsem tě ze všech sil! To, že jsi s ní spal v jednom pokoji, jsem jí neříkal. Doufám, že jsi měl dost rozumu a sám jsi jí nic neřekl!“ zvýšil hlas Honza.

„Ne, jasně, že jsem jí nic takovýho neřekl. To by byla voda na její mlýn. A to podezření bych už ze sebe nikdy nesmazal. Řekl jsem, že spala s holkama.“

„Tak to je super. Protože já jí řekl to samý. Spala s holkama. A navíc jsem jí řekl, že jsi byl nametenej jak dělo. Že tě hrozně vzaly ty její telefonáty. Že jsi byl úplně vyřízenej, jak na tebe žárlila. Jo, a že jsi pořád opakoval, jak ji miluješ. Dokonce jsem si taky vymýšlel, že jsi to pořád mlel i před Janou, která už se kvůli tomu tvářila dost našťavaně. To jsem kámoš, co? Přece si musíme kryt před těma našima, teda spíš vašima saněma záda navzájem!“ připomněl jim Standa.

„A to jsi řekl náramně hezky,“ rozesmál se Jirka při představě, jak si Standa pěkně vymýšlel, aby obelhal Terezu.

„Taky po mně chtěla číslo na Janu, tak jsem jí ho nakonec dal. Nemohl jsem zapírat, že ho nemám. Asi by mi jen těžko uvěřila, že jsem ho ztratil. Doufám, že z toho nebyl moc velkéj malér!“

„Ne, neboj, nebyl. Jen nás to trochu vylekalo! Tenhle týden jsme proto radši všechny schůzky zrušili. Proto jsem tu teď s váma. Jinak bych byl býval s Janou!“

„To je od tebe fakt milý, že jsme jen záskok! Ale teď pozor, naše krásná, zatím bezejmenná víla se k nám blíží!“

Akorát skončili, když k nim jejich mladá servírka přicházela

s dalšími třemi malými, po okraj plnými skleničkami. Vedle nich ještě nesla tři sodovky, které si sice neobjednali, ale o kterých dobře věděli, k čemu mají sloužit.

„Tady to máte, pánové. A tady jsem si ještě dovolila přinést tři vody, protože už vám vaše předchozí zásoby došly. Tak snad se nezlobíte,“ nečekala na odpověď a začala jim nalévat sodovku do větších sklenic.

„Vůbec ne, jste náš anděl strážný, slečno,“ udělal Jirka delší pauzu a čekal, až sama doplní své jméno.

„Pavla,“ řekla bez váhání.

„Těší nás, Pavlo. Já jsem Jirka, tohle je Honza a toto je ozdoba nejen naší společnosti, Standa!“ představil je na oplátku.

„Také mě těší,“ se všemi si podala ruku, jen se Standou si navíc vyměnila dlouhý pohled vzájemně do očí. Tak bylo alespoň všem jasné, kdo se jí z jejich společnosti zamlouval nejvíc. Jirkovi, ani Honzovi to však nevadilo. Standa byl z nich poslední nezadaný. Nějaký vážnější vztah už opravdu potřeboval. A oba doufali, že by mladá psycholožka mohla být dobrou volbou.

„Když máte o nás takovou starost, že nám nosíte i vodu, tak to asi chcete, abychom dlouho vydrželi při smyslech, ne? Alespoň do doby, než vám, nebo ti, padne, že?“

„Jasně, že *ti*. A za chvíli už mi skutečně padne. Ještě vám donesu tak maximálně dvě, tři rundy a končí mi směna. Takže vydržte. Jo?“

„Jasně. Počkáme,“ řekl šťastný Standa.

34.

„*Dlouho nenapsal, ani nezavola,*“ pomyslela si Tereza, když si dnes už poněkolkáté vzpomněla na Jaroslava. Myslela na něj každý den. A měla pocit, že každým dnem víc a víc. Čím víc se blížil termín porodu, tím víc to mezi ní a Jirkou skřípalo. Říkala si, jaké by to bylo, kdyby to dítě spíš čekala s Jaroslavem. Byl k ní

pozorný. Poslední měsíce jí volal každý týden minimálně dvakrát. A od té doby, co mu sdělila, že je těhotná, volal snad každý den. Měl pořád starost, zda jí nehrozí nějaké nebezpečí. Hlavně, zda nehrozí riziko, že by mohla znovu potratit. Nechtěl ji vidět utrápenou. Udělal by cokoli na světě, aby byla tou nejšťastnější ženou. Tereza to cítila a byla Jaroslavovi vděčná. Překvapilo ji, že hledá útěchu spíše u Jaroslava než u svého vlastního manžela. Nedokázala to pochopit. Nebo spíš nechtěla. Kdyby to komukoliv řekla, každý by její pocity nazval pravým jménem. Každý by věděl, že to není pouhé *přátelství*, co ji k Jaroslavovi váže. Jen ona pořád hovořila o *kamarádství*.

Bohužel Jaroslav nevěděl, co se jí honí hlavou. Po těch měsících už rezignoval. Velmi by se však divil, jak blízko byl úspěchu v případě, že by byla neotěhotněla. Netušil to, ani to tušit nemohl. Tereza totiž dělala přesně to, o čem byla přesvědčena, že se na správnou kamarádku sluší a patří. Divil by se, kdyby si byl vzpomněl na základní poučku o ženách, že nikdy neřeknou na rovinu, co cítí. Budou raději tisíckrát říkat *NE*, než nakonec řeknou jednou *ANO*. A bohužel pro něj se Tereza chovala přesně v jejím duchu.

„Tak už zavolej!“ přikázala Tereza Jaroslavovi na dálku a snažila se přitom hypnotizovat svůj mobilní telefon. Ten ale zazvonil až za čtyři hodiny zrovna, když si Tereza lehla na pohovku a telefon nechala v kuchyni. Zaklela v duchu, protože netušila, že melodie zvonění prozrazuje právě hovor, na který tak dlouho a netrpělivě čekala.

„Ahoj, zrovna jsem ten telefon proklínala, protože zazvonil, sotva jsem se uvelebila v obývací na pohovce.“

„Aha, tak já to zase položím, když jsem teď prokletý,“ odvětil jí Jaroslav jakoby našťavaně.

„Ne, to ne. Já to myslela tak, že bych proklela kohokoliv jiného. Ale tebe ne. Jsem naopak ráda, že voláš. Dlouho ses neozval. Už se mi trochu stýskalo!“

„Trochu?“

„No, tak trochu víc. Byla jsem zvyklá, že voláš poslední dobou každý den. A teď jsi nevolal celý týden. Stalo se něco?“ vyzvídala Tereza.

„Nic, jen mi přišlo, že bych neměl kamarádce volat tak často. Vůbec se divím, že se ti stýskalo po kamarádovi!“

„Jak jsem řekla trochu. Tedy trochu víc.“

„Tak proč jsi nezavolala sama. Nemusím přece volat pokaždé já!“

„Já se bála, abych ti nevolala nevhod.“

„Aha, tak to jo,“ řekl Jaroslav a dodal pořád trochu odměřeně: „A jak se máš? Něco nového po tom týdnu, kdy jsme se neslyšeli?“

„Asi ani moc ne. Všechno je v pořádku. Podle doktora je všechno tak, jak to má v tomto týdnu být.“

„V kolikátým vůbec jsi?“

„To se ptáš, ty? Jen neříkej, že to nepočítáš. Tak schválně, hádej!“

„No jo, tak vím. Asi ne úplně přesně, ale tipnul bych si, že to bude kolem třicátýho týdne.“

„Tak vidíš, ty *kamaráde*. Je to skoro přesně. Jsem na konci jednatřicátýho.“

„Aha. A ještě můžeš chodit s kamarádem ven, nebo už musíš sedět jenom doma?“

„Jasně, že můžu. Proč bych nemohla. Nejsem přece nemocná!“ řekla zvýšeným hlasem.

„Já vím, ale nechci, aby se ti něco stalo. Mám o tebe jen starost. To nemůžu?“

„To samozřejmě můžeš. Ale rozčiluje mě, jak se všichni tvářej, jako bych nic nemohla. Asi jim křivdím, asi mají taky jenom starost. To bude těma hormonama, že jsem taková popudlivá.“

„Jo, to bude asi tím. Takže ven jít můžeš. A nešla bys se mnou někdy? Dlouho jsme se neviděli, jen si telefonujeme. Ale to není ono. Přes telefon jsi hrozně chladná. Mám rád, když s tebou můžu být. To jsi veselá a já můžu pozorovat jiskru v tvých očích. Takhle můžu maximálně pozorovat smutek ve svých očích v zrcadle,“ postěžoval si.

„Já myslím, že v mých očích teď žádnou jiskru neuvidíš. Nevidí ji ani Jirka. Natož ty. Jsem nervózní. Zbývá už jen pár týdnů do porodu, ale stejně by to ještě nemuselo dobře dopadnout. Sice by už asi dokázali naše dítě zachránit, i kdybych porodila dřív. Ale jistota není nikdy. Když na to pomyslím, tak mi tečou slzy. Jako třeba teď. Ještěže mě nevidíš.“

„Ale no tak, neboj! Žádný problémy nenastanou a všechno bude úplně v pohodě,“ utěšoval ji, jak nejlépe dovedl.

„Už je to v pohodě,“ uklidnila ho, když si papírovým kapesníkem vysušila poslední slzu z tváře: „Tak kam půjdeme? Nezapomeň ale, že moc courat nemůžu. Bolí mě po chvíli nohy.“

„Škoda, chtěl jsem s tebou projít celou zoo.“

„Aha, tak to asi ne. Jedině, že bychom si to rozložili do více dnů, nebo bys mě musel vozit tím vozíkem pro děti. A víš ty co, teď mě napadlo, dostaneš se o víkendu z domova?“

„No, mohl bych se dostat. Proč?“

„Ale já nemyslím přes den. Mohl bys navečer?“

„Jo, snad jó, proč?“ řekl nedočkavě Jaroslav.

„No, Jirka odjíždí ve čtvrtek pryč na nějakou akci od práce. A vrací se až v neděli ráno. Napadlo mě, že by ses mohl stavít u mě doma. Nikdy jsi u nás nebyl, já bych něco uvařila. Nebo bychom si mohli objednat pizzu. Každopádně bych nemusela nikde courat. Co ty na to? Měli bychom na sebe hodně času. Ne jako při těch odpoledních tajných schůzkách!“

„No, budu si to muset nějak zařídit. Ale snad to vyjde. Musím vymyslet nějakou fakt dobrou a neprůhlednou výmluvu. A to bych měl u tebe jako i přespát? Nemůže se Jirka předčasně vrátit,“ zhrozil se při představě schovávání se ve skříni.

„Určitě se předčasně nevrátí, neboj! Ale spát tu nemusíš, když nebudeš chtít. Můžeme se v noci zase rozejít.“

„Fakt, rozejít se? To zní nadějně!“

„Rozejít se v noci jako kamarádi, každý do své postele u sebe doma. Ne se rozejít jako milenci! Takový rozchod být bohužel nemůže, když jsme jen *kamarádi!*“ řekla rázně Tereza.

„Hm, aha. Kamarádi. To mě nenapadlo,“ řekl rezignovaně.

„Tak si to promysli a dej mi včas vědět, abych odřekla všem ostatním kamarádům. A važ si toho, že jsi první, komu jsem to nabídla. Ale jestli budeš dlouho váhat, otevřu seznam a začnu volat dalším v pořadí!“ vyhrožovala mu z legrace.

„O.K., dám vědět zítra, jak jsem si to domluvil. A spíš se ti hodí pátek nebo sobota?“

„To je jedno. Vyber si. Já pak podle toho zavolám další volný termín kamarádovi číslo 2. Máš však právo první volby.“

„To je ale pocta. Tak pá, musím už jít pracovat. Ty se zatím doma neunud. Tedy pokud tam nemáš kamaráda číslo tři sta třicet tři. Pá.“

„Neboj, nikoho tu nemám. Pá a těším se zítra, až mi řekneš, cos vymyslel. Pá.“

Tereza byla šťastná, jak to krásně vymyslela. Mohla to být poslední příležitost, jak se s Jaroslavem sejít před blížícím se porodem.

* * *

„Ahoj Jano,“ pozdravil Jirka do telefonu.

„Ahoj Jirko, tak jak o víkendu? Už sis to doma nějak zařídil?“ zeptala se Jana hned na úvod.

„Jo, řekl jsem Tereze, že se vracíme až v neděli. Tak snad to nepraskne. Máme pro sebe celý víkend. V pátek skončíme se školením tak ve tři a pak se hned rozjedu za tebou. Tak mi připrav nějakou pořádnou večeři. Ale myslí při výběru jídla na to, že budu asi po pořádný opici. To víš, večer na firemním školení se vždycky zvrtné v pořádnou pitku!“

„Tak to nepřežeň, abys pak za mnou dojel v pořádku.“

„Neboj, za tebou dojedu i poslepu. Nějaké to promile mi nemůže zabránit, abych trefil za svojí láskou.“

„Hele, z toho si srandu nedělej! Na to jsem háklivá!“ vykřikla Jana.

„Ty mě snad neznáš, nebo co? Já přece nikdy neřídím, když jsem opilej. Neboj. Dorazím v pořádku, maximálně nadrženej na tebe!“

„Jen aby! Abys nebyl nadrženej už ve čtvrtek večer a nevrhnul se tam na nějakou kolegyni!“

„Nežárli. Žárlivých scén mám doma ažaž. Dyť přece víš, že tě miluju, tak proč bych chtěl nějakou jinou?“

„No, miluješ mě, a přesto sis udělal dítě s Terezou,“ řekla vážně, ale hned si uvědomila, že to přehnala. „Ne, dělám si srandu. Vždyť já to chápu. Jirko, musím jít zase dělat. Zavolej mi ze školení. Budu se těšit. A ještě víc se budu těšit, až přijedeš.“

„Jasně, zavolám ti večer.“

„Měj se krásně.“

„Ty taky.“

Vyměnili si tradiční pusy a položili.

35.

Jaroslav přišel k Tereze v pátek navečer. Katka mu nechtěně ulehčila jeho dilema, na co se doma vymluvit, když se rozhodla, že pojede o víkendu za babičkou na Vysočinu. Tentokrát nenuťtila Jaroslava, aby jel s ní. Oddychl si, protože se mu nechtělo vymlouvat na školení. Navíc si ani nemusel hledat nocleh mimo domov pro případ, že by nezůstal u Terezy přes noc.

* * *

Tereza se už od středy nemohla pátku dočkat. Když jí Jaroslav potvrdil, že přijde a že Katka navíc odjíždí na celý víkend pryč, představila si, jak by bylo krásné strávit s Jaroslavem zase celý víkend. Ve dne i v noci. Ale hned tuto hříšnou myšlenku z hlavy vyhnala, protože v jejím stavu nebylo radno na to ani pomyslet.

Raději se snažila vymyslet, čím Jaroslava pohostit. Nechtělo se jí nikam chodit, protože nechtěla riskovat náhodné setkání, ať už s někým z okruhu jejích, nebo Jirkových známých. Zavolala proto mámě o její nejlepší recept – svíčkovou na smetaně. Ta se sice ihned nabídla, že by jí s přípravou pomohla, ale Tereza chtěla připravit jídlo úplně sama, takže pomoc odmítla. Nakoupit potřebné ingredience mohla až ve čtvrtek poté, co Jirka odešel z domova. Bylo to tak akorát, aby stihla svíčkovou uvařit, a hlavně, aby stihla *dozrát*. Alespoň máma jí radila, že svíčková je dobrá až na druhý den.

Vše připravila podle návodu, jen na domácí knedlík si netroufla. S celkovým výsledkem byla nadmíru spokojena. Omáčka se jí zdála dobrá, maso jí přišlo dostatečně měkké, propečené a zároveň nevysušené. Knedlík byl sice koupený, leč osvědčený. Těšila se, jak Jaroslava pohostí. A když se s Jaroslavem domlouvali, v kolik v pátek přijde, nezapomněla ho upozornit, aby přes den moc nejedl, a přišel tak večer pořádně hladový.

Jaroslav vyplnil její přání a přišel opravdu *hladový jako vlk*. Porci svíčkové s pěti knedlíky snědl jako nic a musel si ještě přidat. Ani kapka omáčky nepřišla vniveč. Terezu potěšilo, že všechno pochválil.

Po večeři se přesunuli do obývacího pokoje na pohovku. Každý zabral jeden její konec. Tereza přepnula televizi na hudební stanici, aby stačilo jen poslouchat zvuk.

„Ty víš, že tě moc miluju, vid’?“ prohlásil Jaroslav znenadání, když se oba na chvíli zakoukali na právě vysílaný klip.

„Vím.“

„Ale stejně s tím nic neuděláš, co?“

„Neudělám!“ odpověděla Tereza bez váhání, ale přesto se na Jaroslava podívala láskyplným pohledem.

„Proč já ti tvé kamarádství nevěřím?“

„To nevím. Ale jsme jen kamarádi. Nic víc, ale taky nic míň. Aspoň já to tak cítím. Nevím, jak to cítíš ty. Teda, vlastně vím. Ale nic s tím teď vážně neuděláme. Já mám svého muže ráda a navíc s ním právě čekám dítě.“

„To chápu. Ale přesto jsem myslel, že bys mohla být moje milenka. *Milenka mi schází čím dál víc, víc než táta dá se říct,*“ upravil si Jaroslav známou písničku z 80. let.

„Hezký, ale musíš se obrátit na nějakou jinou potenciální oběť. Já už *nejsem volná, a ani ty nejsi sám!*“ zazpívala mu oplátkou jinou písničku z té doby.

„Taky hezký. Co na to zazpívat, nebo alespoň říct. Snad kdybych nebyl tak zamilovaný, pak bych se určitě rozhlížel po nějaké jiné. Ale takhle, takhle to fakt nejde. Myslím na tebe pořád.“

„Tak se rozhlížeš doma. A *vzpomeň si, že už jednu holku máš!*“

„No jo, pravda. I když ona se se mnou rozešla. *Vzpomeň si, mávali jsme jí na nádraží!*“

„Koukám, že *Samotáře* znáš dobře.“

„Jasně, vždyť je to jeden z mých nejoblíbenějších filmů!“

„Můj taky. Asi ti budu připadat vadná, ale pouštím si ho minimálně dvakrát až třikrát do roka. A to nepočítám, když ho ještě dávají v televizi. A od té doby, co jsem na mateřský, nebo vlastně na nemocenský, tak jsem ho už viděla taky nejmíň dvakrát. Jirka už se mi směje.“

„Vidíš, i vkus máme stejný. *To je znamení.* Ale ty to tak nevnímáš. Škoda! Přijde mi, že když jsem s tebou, tak je celej svět krásnej. A když jsem doma, koukám, kdy už zase půjdu pryč, nej-líp za tebou!“

„Hele, já myslím, že jsme tohle téma už dostatečně probrali. Dneska v telefonu i tenkrát na chalupě. Připadáš mi s tím jako kolovrátek. Nechceš raději změnit téma? My dva jsme a budeme *kamarádi*, nic víc. Proč v tom pořád vrtáš?“ řekla přísně, ačkoliv cítila přesný opak. Chtěla to s Jaroslavem rozebírat. Chtěla si být jistá, že jeho zájem o ni neupadá. Potřebovala být utvrzována, že ji pořád miluje.

„Hm, víš, já už se s tebou asi nedokážu bavit o ničem jiným. Promiň. Nemůžu to prostě pochopit. Ty se jako kamarádka nechováš. Zvala by kamarádka k sobě domů kamaráda, když je její manžel pryč? Jezdila by s ním na víkend na chalupu? Volala by

si s ním obden? Takhle přece kamarádství nevypadá a ty to víš! Nevím, proč se za něj pořád schováváš. Prostě tomu nerozumím. Nikdy jsem si nebyl tak jist, že mě má někdo rád. Nikdy! Ale tentokrát jsem si byl jist. Vlastně jsem si pořád jistej. A to mě děsí. Takhle se přece nemůžu splést!“

„Bohužel, co naplat. Pokud nechceš uvěřit tomu, že ses spletl a že náš vztah je z mé strany čistě kamarádský, pak tě asi nemůžu déle trápit. Zvaž sám, jestli ti naše přátelství stojí za to! Ale já *asi* nikdy nebudu tvou milenkou!“

„Takže mi chceš říct, že si mám vybrat, buď přijmu tvé kamarádství, nebo se nebudeme dál stýkat, ani jako kamarádi?“ zeptal se rozechvělým hlasem.

Takto si jejich večer vůbec nepředstavoval. Proklínal se, že toto téma znovu otevřel. Již pár týdnů se mu dařilo vyhýbat rozhovorům o jejich citech. Ale dnes to prostě nevydržel. Pozoroval Terezu celý večer a uvědomoval si čím dál víc, že ona je pro něho ta pravá. Litoval chvíle, kdy Tereze ublížil, a chtěl vymazat den jejich rozchodu a všechny následné roky, aby s ní mohl zůstat. Chtěl, aby dítě, které nosila ve svém lůně, bylo jeho dítě. Chtěl s ní chodit na všechna vyšetření, chtěl vidět každý den, jak jí roste břicho. Chtěl na něj přikládat svou dlaň a hlavu, aby cítil všechny pohyby. Chtěl vymýšlet jména pro dceru i pro syna. A chtěl být pak také u porodu.

„To záleží na tobě. Já nechci, abychom naše přátelství ukončili, když jsme se k němu vrátili po tolika letech. Jsi můj nejlepší kamarád. Aspoň to tak cítím. Ale jestli tebe naše přátelství ničí, pak mě nepřekvapí, pokud ho ukončíš.“

„Mám tedy jít?“ zeptal se smutně.

„Já chci, abys zůstal. Je mi s tebou hezky. Ale ty musíš vědět sám, co chceš!“

„Já vím, co chci!“ řekl rozhodně.

„Ale jestli jsem to já, co chceš, pak promiň, ale zklamal tě. Mě mít nemůžeš. Nejen proto, že už jsem vdaná a čekám dítě se svým manželem, ale také proto, že nechci!“

Jaroslav se podíval na televizi. Právě dávali klip, který měl

rád a který mu vždycky naháněl husí kůži, když se soustředil na melodii i na text. Odmlčel se. Využil pauzy k přemýšlení, jak uniknout z této ošemetné situace. Nechtěl jít, ale zároveň cítil, že když zůstane, jeho důstojnost klesne *pod bod mrazu*. Dobře věděl, že podlézáním ničeho nedosáhne. Tereza očividně nechtěla připustit, že ho také miluje. Ztrácel tedy jistotu a začal si uvědomovat, že se nejspíš v jejích citech skutečně mýlí. Nemohl uvěřit, že by Tereza dokázala hrát roli kamarádky tak přesvědčivě, kdyby to nebyla pravda.

„Tak jak ses rozhodl? Nechci tě tlačit, ale taky nechci pořád dokola rozebírat tvé city ke mně. Trochu mě to už unavuje, víš?“ ukončila jeho přemýšlení.

„Pokud tě unavuju, tak pak bude opravdu asi lepší jít!“

„Ježíš, neber mě tak doslova. Já to nemyslela, jako že mě unavuješ. Jen to téma mě unavuje!“

„Aha, ale já asi o ničem jiném fakt mluvit nedokážu, takže bude opravdu lepší jít. A možná bude opravdu lepší se přestat stýkat. Vrátime se k tomu, že mě nenávidíš, co ty na to?“ navrhl Jaroslav, ačkoli to bylo to poslední, co by si přál.

„Fakt bys tohle chtěl? Já tě ale nedokážu nenávidět. Odpus-tila jsem ti to už dávno a jsem ráda, že jsem tě znovu našla! Nechci zahazovat naše přátelství, to mi věř! Přátel není nikdy dost. A dobrých přátel, jako jsi ty, je jako šafránu!“ snažila se ho přesvědčit, aby se nerozhodoval pod vlivem tohoto okamžiku.

„To víš, že nechci jít. Když tě vidím, je mi krásně a jsem šťastný, ačkoli vlastně nemám být proč. Jen cítím, že si s tebou rozumím. Nechci to ukončit. Ale pro moje srdce asi nebude jiné východisko. Jinak by mi prasklo. Sice mi na životě nezáleží, když nejsi ty po mém boku. Ale končit s ním taky nechci. Chci ještě nějaký rok chodit po tomhle světě!“ odmlčel se na chvíli. „Opravdu nevím, jak z toho ven. Asi ale bude nejlepší, když dneska půjdu! Pro nás pro oba. Už je stejně dost pozdě. Tak abych chytnul ještě přímou tramvaj. Nechci se plahočit nočníma spojema.“

„Jak myslíš. Jen mi řekni, zda tvůj odchod znamená konec přátelství, nebo zda naše přátelství pokračuje.“

„Dobře, jsem dál tvůj *kamarád*. Ale fakt už radši půjdu. Večeře byla báječná. Večer byl nádherný! Tys byla nádherná. To bříško ti moc sluší! Jsi krásná a budeš i nádherná a skvělá máma. Škoda, že já nebudu otec toho malého. Ale asi bych ti to kazil. Taková krásná maminka, krásné dítě a takový ošklivý tatínek. To by si lidi klepali na čelo, s kým to máš. A drželi by ti palce, aby nebylo po mně!“ řekl zase vesele.

„Ale ty přece nejsi ošklivý. Proč se pořád tak podceňuješ?“ napomenula ho Tereza.

„Protože kdybych byl hezký, určitě bys už byla mojí milenkou.“

Tereza chtěla říct, že by byla ráda jeho milenkou. Že je pro ni atraktivní, ale že problém je v ní. V její nerozhodnosti a bojácnosti. Kdyby se nebála, že bude zase sama a že ublíží Jirkovi, pak by už tenkrát na chalupě jeho lásku opětovala. I když ona ji opětovala, jen Jaroslav o jejích pocitech nevěděl. Nechtěla, aby odešel, chtěla, aby zůstal, aby si k ní lehl a objal ji, držel ji za bříško. Aby ji líbal. To všechno si moc přála. Ale zároveň se bála, aby se něco nepokazilo, aby o to maličké nepřišla. Nechtěla popudit *toho nahoře*, jak říkala. Jaroslav to nebral vážně, myslel, že si Tereza dělá jen srandu. Ale ona to myslela vážně. Byl to jeden z dalších důvodů, proč o své lásce nechtěla říct nahlas.

„Nejsi ošklivý. Podívej na Katku, je to snad nějaká ošklivka?“

„Ne, je hezká, aspoň myslím.“

„Tak vidíš, je moc hezká. A navíc, když už jsem s tebou jednou chodila a moc tě milovala, tak se mi přece musí líbit. Jinak bych s tebou nechodila, ne?“

„Jenže už je to nějaký pátek zpátky. Trochu jsem se určitě od těch téměř dětských let změnil. A taky si člověk nemůže být u vás žen nikdy jistý. Přece pokaždé říkáte, že krása není rozhodující. Že rozhodující je, jaký je člověk uvnitř, ne?“

„To jsou jen takové žvásty, abychom vás konejšily. Samozřejmě že je důležité, jak muž vypadá. Tedy aspoň, pokud jde o skutečnou lásku. Pokud jsou v tom peníze, může být muž i ošklivý a starší. Ale vždycky tam musí být něco, čím nás přitahujete.“

Nejen ty peníze a postavení. Myslím postavení ve společnosti, ne to, na které teď myslíš ty!“ usmála se.

„Aha, já už chtěl dodat, že postavení mám zatím ještě dobré. Ale časem to bude horší. To postavení, které myslíš ty, je naopak většinou s přibývajícím věkem lepší a lepší. Asi jako kompenzace za to druhé postavení. To je teda pěkná spravedlnost!“ povzdechl si Jaroslav, ale bylo vidět, že se té představě směje.

„Tak vidíš, už máš lepší náladu. Takhle se mi líbíš. Opravdu chceš jít? Nechceš zůstat déle? Mám v lednici ještě Krtkův dort, kdybys měl hlad,“ snažila se ho Tereza ještě chvíli zdržet.

„Ne, vážně radši půjdu. Nechci se zase dostat do té melancholické nálady, kterou jsem měl před chvílí, a chci se také trochu vyspat. Jsem po tom celém týdnu kapánek unavenej. Zítra se proležím až do oběda. A třeba večer ještě přijdu. Tedy pokud budu moci.“

„To víš, že můžeš. Když se ti to bude hodit, ráda tě zase uvidím. Musíme dohnat, že jsme se těch pár týdnů neviděli. A také nevíš, jak dlouho se zase neuvidíme. Termín se neúprosně blíží a Jirka už asi nebude často odjíždět mimo domov. Začíná mít totiž o mě kupodivu strach.“

„To chápu. Já mám o tebe strach od začátku. Ani nevíš, jak ti držím palce. A jak moc ti přeju, abys už to maličké držela v náručí!“

„Děkuju, jsi hodný! Vlastně moc hodný. Mám tě fakt moc ráda!“ řekla a dala Jaroslavovi pusy na tvář. „Ale bohužel pro tebe jen jako *kamaráda*!“ nezapomněla dodat.

„Já vím. Já tebe taky a moc,“ vrátil jí polibek na tvář. „Tak já jdu. Zítra se domluvíme. Ale myslím, že bych určitě večer zaskočil, pokud ti to nebude vadit a pokud ti nebude zle.“

„Ne, mně to rozhodně vadit nebude. Takže zavolej nebo napiš v kolik. Ale tentokrát si asi budeme muset objednat pizzu nebo spořádat zbytek toho dortu. Už nic nezvládnou uvařit. Svíčkovou zítra dojedí naši, které jsem pozvala na oběd, takže na tebe nic nezbude.“

„Tak to je škoda. Je opravdu báječná!“

„Děkuju.“

Jaroslav se zvedl z pohovky, oblékl si mikinu a spolu s Terezou přešel do předsíně, kde se dooblékl. Ještě se na půl minuty zadíval na Terezu. Ta mu pohled vrátila. Opět si uvědomil, že v jejích očích vidí víc než jen kamarádství, ale nevěděl, jak Terezu donutit, aby o svých pocitech řekla pravdu.

„Kvůli tomuhle pohledu nemůžu naše kamarádství ukončit. Ten by mi chyběl. Celá bys mi chyběla,“ řekl nakonec.

„Tak už o tom hlavně nemluv a přijmi stav věcí tak, jak jsou. A nesnaž se do mě pořád šťourat. Nic nezměníš. Můj názor se nezmění. Teď rozhodně ne!“

„A v budoucnu?“

„V budoucnu nikdo neví, co bude!“

„Tak já budu čekat.“

„Klidně si čekej. Ale nic nezaručuju,“ Tereza se zalekla toho, co řekla. Nechtěla mu dávat ani naději, ale podvědomě to udělala: „Ale rozhodně si moc neslibuj. Já nejsem holka, která by podváděla svého manžela, kterého miluju.“

„O.K., hele, já radši pádím.“

Dali si ještě další dvě pusy na rozloučenou. Poté Jaroslav otevřel dveře a nechal Terezu, aby je za ním zavřela. Ještě chvíli poslouchala výtah, kterým Jaroslav odjel. Chtěla z celého srdce, aby zůstal. Ale nedokázala mu to říct, protože nechtěla pokoušet *toho nahoře*.

36.

Janě se zastavilo srdce, když se podívala na jméno volajícího na svém telefonu. Číslo si do seznamu uložila ihned poté, co jí Tereza prvně zavolala před několika týdny, když si chtěla ověřit, zda s ní Jirka opravdu nic nemá. Jana rychle ukázala telefon Jirkovi, který ležel v posteli vedle ní.

„Co může tvá žena chtít v sobotu ráno?“ zeptala se Jana nechápavě.

„To fakt nevím. Tak to neber a bude klid.“

„Jo a zavolá stejně pozdějc. Radši to vezmu. Nebo víš co, vezmi to rovnou ty, je to tvoje žena, ne moje!“

„Jak myslíš, ale pak už ti asi těžko uvěří, že spolu nic nemáme!“ usmál se Jirka a raději vstal a odešel do koupelny. Dveře však nechal pootevřené, aby slyšel, o čem si budou jeho dvě ženy povídat.

„Ahoj Terezko.“

„Ahoj Jani, promiň, že ruším takhle v sobotu dopoledne,“ řekla Tereza až překvapivě mile.

„Nevadí, jsem sice ještě v posteli, ale už se jen tak převaluji. Děje se něco?“

„Ne, vůbec nic. Jen jsem si říkala, že je možná na čase, abychom zakopaly válečnou sekyru. Přece jen je to už dávno za námi, co se stalo, ne?“

„Aha, já se lekla, že mě zase podezříváš, že mám něco s tvým Jirkou!“ ulevilo se Janě.

„Ne, to ne. To je vlastně další důvod, proč volám a proč chci zakopat tu sekyru.“

„Jo a jaký?“

„Nevím, zda ti to už náhodou Standa nebo Honza neřekli, ale my teď s Jirkou čekáme dítě. Takže si myslím, že se asi nemusím o Jirkovu lásku tolik bát. Kdyby měl opravdu nějakou jinou, tak by si to dítě se mnou nepožíval. Sice se poslední dobou choval dost divně. Ale nejspíš je to tím, že je nervózní z toho, jak to celé bude, než že by mi zahýbal s nějakou jinou. To mě spíš jenom znejistěly ty moje rozhozený hormony. Také se mi mění postava, jak to u těhulek bývá, takže jsem navíc ztratila i sebevědomí.“

„Tak to chápu. Nám ženským stačí málo a máme pocit, že o nás ten náš chlap ztrácí zájem!“

„Neměla bys teda chuť zajít někdy na kafe, abychom poklábosily? Já mám teď času, že nevím, co s ním. Do práce nechodím, můj gynekolog mě nechal doma na rizikovým, když už jsem jednou potratila. To asi taky víš, ne?“

„Jo, i tohle mi kluci říkali. Je mi to líto, Terko,“ řekla Jana upřímně.

„Díky. Bylo to těžký, ale teď už jsem zase šťastná a plná očekávání!“

„To je dobře. Jinak, já bych klidně někam zašla. Ale příští týden můžu jen ve středu,“ usmála se Jana a podívala se na nechápavý Jirkův obličej. Ten se snažil na Janu mávat, aby se ve středu s Terezou rozhodně nescházela, protože to byl jediný den v příštím týdnu, kdy se mohli sejít spolu. Navíc už doma oznámil, že se ten den zdrží déle v práci.

„Tak jó, ve středu by to šlo. Jirka mi stejně říkal, že bude v práci dlouho do noci, tak by mu ani nemuselo vadit, že nejsem doma.“

„Takže platí středa. Zavoláme si ještě v úterý, abychom si upřesnily čas a místo. Budu se těšit.“

„Já taky.“

Zavěsily. Jana se znovu podívala na Jirkův nechápavý výraz. Nemohl pochopit, že by si Jana kazila jediný den, kdy mohli být spolu, a ještě k tomu setkáním s jeho manželkou.

„Co je? Proč koukáš tak naštvaně, nebo spíš nešťastně?“ zeptala se Jirky, když se jeho výraz po několika desítkách sekund nezměnil a když nepromluvil ani slovo.

„Proč myslíš. Dyť víš, že jsme už byli domluvený spolu. A ty si domluvíš schůzku s mojí vlastní ženou. To nechápu. O čem se jako vy dvě budete bavit? O mně?“ řekl naštvaně.

„Určitě. O kom taky jiným. Jsi přece náš společný koníček. A protože se o tebe musíme dělit, tak se musíme občas potkat, abychom se na tebe domluvily,“ usmála se na něho. „Nebud' už naštvaný a pojď si ke mně lehnout. Probereme důležitější téma. A vůbec, kdybych řekla, že ve středu nemůžu, mohlo by to v Tereze vzbudit zase zbytečné podezření, když bychom oba

nemohli. Takhle budeš mít perfektní alibi. Tvá žena pochopí, že z mé strany jí nehrozí vůbec žádné nebezpečí, a budeme mít od ní navěky pokoj.“

„To chci vidět.“

„Neboj, já tě vyličím v těch nejhorších barvách. Řeknu jí, jak hrozně ses ke mně u Standy choval, že se sám Standa divil, proč jsi na mě takhle hnusný.“

„Hm, to jsem teda zvědav, zda tomu uvěří. Ale hlavně mi řekni, co budu ve středu dělat. Já snad zůstanu fakt v práci a budu makat, abych si udělal fóra na další týden.“

„No vidíš, ty můj pracante. A další týden si to užijeme dvojnásob! Takže už se nemrač,“ přikázala mu. „A vlastně, díky mně, budeš přesně vědět, co si Terezka myslí, a proč měla podezření. Takže se budeš moct chovat tak, aby už neměla nikdy důvod k nějakému žárlení. Takže pohov, teda spíš pozor a pojď se zase mazlit!“

„Ale stejně mě to mrzí. Víš, jak mi to vždycky dá zabrat, abych Tereze zalhal. Nebudeš tomu věřit, ale já jsem hrozně pravdomluvný. Vždycky zčervenám, když lžu. A zrovna ve středu chtěla Tereza chodit po nákupech pro to malé. Takže bylo obzvlášť těžké se z toho vykroutit! Už je celá nedočkavá!“

„A ty?“ zeptala se náhle vážně.

„Já vlastně pořád nevím. Nejradši bych vrátil čas a začal svůj život žít jinak. Mám pocit, že to malé mi naruší celý můj dosavadní stereotyp!“ postěžoval si.

„Tak já jsem stereotyp, jo?“

„Ne, myslel jsem takový ten životní stereotyp. Prostě najednou to bude jiné. Není to jako mít psa, kdy ho musíš sice venčit, krmit a chodit s ním k veterináři. Ale taky ho můžeš nechat doma, když jdeš ven a on se o sebe postará. Nebudí tě v noci brekem. Maximálně když má průjem a musíš ho venčit každou hodinu. Nemusíš se starat, jak se učí, nebo s kým se kamarádí. Nebojíš se tolik, aby mu někdo neublížil. Prostě je toho moc, co to děcko změní. Aspoň teda myslím.“

„Já chápu tvé obavy. Máš pravdu, skutečně to není jako mít

psa. Ale to přece nemůžeš vůbec srovnávat. Bude to tvoje dítě. Tedy říkal jsi aspoň, že Tereza povídala, že je tvoje!“ pošťouchla ho.

„No, já myslím, že bude souseda, ale Terka to nechce přiznat,“ zasmál se. Měl už o něco lepší náladu. Už mu nevadilo setkání jeho manželky s jeho milenkou. Dokonce v tom cítil i trochu uspokojení, jak dobře hraje svoji dvojí hru. Připadal si jak agent tajné služby.

„Ale buď jak buď, už to nikdy nebude jako dřív. Budeme se muset ohlížet, co dělat, aby to naše dítě bavilo, a aby se při tom nenastydlo,“ dodal.

„Máš jistě pravdu, ve všem. Ale zvládli to ostatní, zvládneš to ty taky. Kdyby takhle uvažovali tvoji rodiče, tak tu dneska třeba ležím v lesbickém objetí s tvou ženou.“

„A víš, že by to nebylo špatné, kdyby se z vás staly milenky. Nemusel bych doma lhát, kam jdu. Prostě bys přišla k nám, nebo my k tobě a bylo by!“

„Ty padouchu. Takhle jednoduché bys to chtěl mít. A co kdyby třeba chtěla Tereška, aby ses důvěrně kamarádil s jejím milencem?“ rozesmála se nahlas.

„Ty máš teda představy. Brr. To nikdy. Tereza je moje. Jestli mi chce zahýbat, tak ať se o tom nedozvím.“

„Co bych taky čekala. Všichni muži jsou stejní. Nic nám ženám nedopřejete!“

„Já ti nic nedopřávám. Počkej, já ti ukážu, jak ti dopřávám,“ vykřikl a obkročil její tělo a začal ji líbat.

„Já myslím, že dopřáváš především sám sobě!“

„I ty feministko. To jsem nevěděl, že chodím s takovou odpůrkyní mužů!“

„Nejsem feministka. Dopřávám si samozřejmě taky. A to co teď děláš, to přímo miluju. Takže nepřestávej a pokračuj. Na moje řeči nedej. Jen tě škádlím. Miluju tě! A nejen kvůli tomuhle.“

„Já tebe taky!“ řekl a něžně kousl Janu do lalůčku na uchu.

„Bylo to krásný. Fakt tě miluju a lituju, že jsem tě tenkrát Tereze nepřebírala,“ řekla Jana, když skončili své milování.

„To jsi teda měla. Ale asi bychom se už dávno rozešli. Můžu být upřímný?“

„Buď.“

„Tenkrát jsem si myslel, že jsi povrchní a že ti jde skutečně jen o jedno. A to ani ne tak o sex, ale že jsi jako vodník, kterému jde jen o počet duší v hrníčku. Prostě, aby ses mohla vytahovat, že jich máš nejvíc po celém toku našeho potoka. Aby ti ostatní vodnice záviděly a aby sis prostě dokázala, že jsi nejlepší, nejkrásnější, nejuhrančivější,“ řekl upřímně, jak Janu dříve vnímal. „Ale to už teď neplatí. Teď jsi fakt skvělá holka. Nejen, že jsi krásná z vnějšku, to jsi byla vždycky, na to jsi nepotřebovala ty hrníčky. Ale teď jsi krásná i uvnitř. Prostě, kdyby jsi taková byla už tenkrát, neváhal bych ani vteřinu a skočil bych po tobě. Jen ta tvoje povaha *mrchy* většinu kluků odrazovala od trvalejšího vztahu. Oni tak nějak počítali s tím, že je to z tvé strany jen hra. I když na druhou stranu, u nás taky šlo o zářezy na pažbě, přiznávám. Kdo by se tenkrát s tebou nechtěl vyspat, že? Snad jedině slepej. Promiň, že to říkám tak bez obalu.“

„To je v pohodě. Vždyť jsem asi taková skutečně byla. I když slyšet to takhle naplno, je docela drsný. Zvlášť po takovém krásném sexu!“

„No, ale neber si to zle. *Čo bolo, to bolo, terazky jsi fakt skvělá žena*, jak by řekl major Terazky. Nechápu, jak ses mohla takhle změnit. Tvoje krása je snad ještě větší. Tenkrát jsi byla mladé pískle, ale teď jsi mladá žena nejkrásnějších tvarů.“

„Hm, to se hezky poslouchá. Ale už ti asi budu muset vzít dušičku do dalšího hrníčku a dát ji vedle těch ostatních. Už to s tebou táhnu na můj vkus nějak dlouho!“ rozesmála se.

„Já se tak snadno nedám!“ Jirka znovu povalil Janu a začal ji lochtat. Vzájemně se škádli, a kdyby si Jana nevšimla, že už je skoro poledne, asi by skončili u některé z dalších krkolomných milostných poloh.

„Pust' mě, dostala jsem strašný hlad. S tebou ten čas tak strašně letí. Ještěže máme před sebou celou sobotu a kus neděle!“

„A hlavně dnešní noc! Noci mám nejradši. Tedy po tvém boku. Naposled to bylo u Standy. A bylo to nádherný. Že bychom někam vytáhli večer Standu s Honzou, než se vrhneme zase na sex? Ať nám pořádně *vyhládne!*“ navrhl.

„Asi by se divili, kdybychom přišli spolu a odešli spolu!“

„Asi ani ne.“

„Jak to?“

„Já už jim to přiznal. Ona je Tereza trochu vyvedla z míry, takže jsem musel přiznat barvu. Ale neboj, oni nic neřeknou. Jsou to moji nejlepší kamarádi!“

„Jen aby. Mně by to bylo jedno. Já bych tě chtěla celého i se splátkou alimentů. Ale ty bys to asi těžce nesl. Takže, když jim věříš, tak je to tvoje věc. Ale každý se může prokecnout.“

„Já myslím, že ti dva ne. Sdílené tajemství nám mužům pomáhá utužovat přátelství, protože víme, že kdyby byli oni ve stejné situaci, tak je taky podržím! To mi připomíná jeden pravdivý vtíp:

Žena přijde ráno domů. Muž se jí zeptá, kde byla, a ona, že byla u své nejlepší kamarádky. Muž obvolá deset jejích nejlepších kamarádek a ona ani u jedné nespala!

Zatímco muž přijde ráno domů a žena se ho také zeptá, kde byl. I on odpoví, že u svého nejlepšího kamaráda. Žena tedy obvolá deset jeho nejlepších kamarádů a dozví se, že u osmi z nich spal a u dvou ještě pořád spí.

To je rozdíl mezi muži a ženami. My si vzájemně kryjeme záda. Zatímco vy se za zády vzájemně pomlouváte.“

„No, něco na tom bude.“

„Tak co, mám tedy zavolat klukům, že bychom domluvili nějakou společnou akci na dnešní večer?“

„Jak chceš. Já je ráda uvidím. Ale nesmíme to přehnat, aby-

chom pak mohli skončit u mě v postýlce. Tedy myslím jen my dva, ne všichni čtyři.“

„Tak jo. Jdu jim zavolat.“

„Já zatím něco uvařím, když mě pustíš? Mám fakt hlad.“

Jana si oblékla provokativně lehký, průsvitný župánek a odešla do kuchyně.

37.

„Už chápu, proč jsi vybral tenhle podnik. Chtěl jsi mi ukázat, že už jsi konečně muž,“ provokovala Jana Standu, když jí představil Pavlu, se kterou to vypadalo skutečně na vážnou známost. Doposud neměl na dívky štěstí. Když měli všichni jeho kamarádi za sebou i víceletý vztah, Standa nemohl překonat hranici několika dnů, maximálně týdnů.

„Líbí se ti?“ zeptal se Standa na její ženský názor.

„Jo, líbí. Sice je o dost mladší než ty. Ale je vidět, že ve tvém *stáří* vidí spíš moudrost, zkušenost a sociální jistoty než nemoci, nespavost, impotenci, prostatu a tak podobně!“ smála se na něj.

„Tak takhle nás jako vnímáš?“ zeptal se jí Honza.

„Jasně. Hlavně teda ve vás vidím ty živitele. Až pak vidím ty nemocnice a tuny prášků, které musíte polykat, abyste vůbec mohli začít fungovat. Jak v práci, tak hlavně v posteli.“

„To je teda pěkný! Já věděl, že na pánských jízdách něco je. Nekazí nám je nikdo svýma rozumama a my se můžeme plně soustředit na svádění sotva zletilých dívek, které ještě nemají zkušenost s naším prvním infarktem a které pořád věří, že postavit dům se dá i bez cihel, cementu, písku a vody. Prostě si ho nějak postaví, myslím ten dům, aby nedošlo k mýlce. A je jim jedno, jestli zase brzo spadne.“

Všichni se smáli tak nahlas, že se Pavla nejistě otočila k jejich

stolu, aby se pokusila vyčíst z jejich pohledů, zda se nesmějí jí. Standa využil jejího pohledu a poslal jí polibek.

„Ne, je fakt hezká. Určitě je dobrá i v posteli. Kouká jí to z očí,“ prohlásila Jana zkušeně. „Být kluk, tak taky neodolám.“

„Tak se k nám přidej,“ lákal ji Standa.

„Zrovna jsem chtěla dodat, že nevím, co vidí ona na tobě. Jo, kdyby chodila s támhle tím krasavcem u toho stolu v rohu, pak bych si to s nimi klidně rozdala. Ale s tebou, promiň, to bych musela vypít alespoň dvě láhve whisky!“ zamítla kategoricky jeho nabídku, ale všichni věděli, že to nemyslí ve zlém.

„Dvě láhve whisky a jednu skleničku!“ zavolal Standa na Pavlu. Ta ho ale nemohla slyšet.

Nálada byla veselá. Přispělo k tomu i to, že Standa s Honzou věděli o vztahu Jany s Jirkou, takže ti se před nimi nemuseli přetvařovat, a mohli se bez rozpaků držet za ruce a občas se i políbit.

„V kolik Pavla končí?“ zeptala se Jana.

„Asi o půlnoci. Pak jedeme ke mně.“

„Jako všichni?“ zeptal se nadšeně Honza.

„No, nevím. Pokud byste chtěli. Aspoň bych nemusel do sebe rvát celé plato Viagry, podle Janiny teorie o mužích po třicítce. Taky budu moci klidně odcházet na záchod se svými prostatickými problémy.“

„Ty neužíváš Prostenal, nebo jak se to jmenuje? Z té reklamy, však víš, jak hrajou ty karty.“

„Ne, ten nemůžu užívat, protože ho nelze brát najednou s mými léky proti zácpě!“

„Aha. Tak to chápu. Radši chodit každých pět minut na malou, než prosedět celé hodiny na míse bez sebemenšího užitku, co?“ prohlásila Jana.

„Hele, ty si nás teda představuješ jako úplný trosky. To ti vážně v posteli přijdu tak nemožnej. Vždyť na malou nejdou dřív než po deseti minutách. A můj domek je postavený už za pár desítek minut a trvá dobré tři minuty, než se zřítí!“ bránil se Jirka.

„Ty jsi ale výjimka. Ty máš totiž trénink, když máš dvě ženy. Ale Standa s Honzou, to jsou amatérští sportovci. Takoví, kteří si sice koupí super výbavu, ale nakonec ji vytáhnou ven jen dvakrát do roka. Kolo mají za třicet tisíc, ale jezdí s ním jen kilometr do hospody a zpátky. Nebo ho spíš zpátky jen tlačí,“ provokovala dál Jana. „Ne, kluci, dělám si srandu. Vždyť víte, že vás mám moc ráda. To jen, aby to dneska večer neskončilo zle. Raději zabrzdím. Sice mě baví vás popichovat, ale vím, že mužský smysl pro humor má své meze, a pak nastupuje ješitnost,“ řekla na usmíření.

„My víme. Neboj, Jani. Už tě známe nějaký ten pátek. A hlavně při tvé kráse se ti dá ledacos odpustit,“ pošeptal Standa Janě do ucha, aby to neslyšela Pavla, která právě přicházela doplnit jejich zásobu pití na stole.

„Kde jsou ty dvě láhve whisky?“ zeptal se Honza.

„Jaké?“ odpověděla překvapeně Pavla.

„Ale, ty chtěl přinést Standa, protože Jana prohlásila, že by s vámi dvěma skončila v posteli jen po vypití dvou láhví whisky. Teda s tebou, si myslím, by skončila i střízlivá. Ale se Standou až po překročení určitého množství promile alkoholu v krvi.“

Pavla se stydlivě začervenala. Ale hned se zapojila do jejich hry: „Tak já pro ně dojdu, ať si taky něco večer užiju. Standa odpadne jako vždycky potom, co víc pije.“

„Teda, ty jsi ale. Tak já se pokaždé tolik snažím, abys za minutu byla, a ty to takhle otočíš proti mně!“ řekl jakoby uraženě Standa. „Tak víš co, dneska nic nebude. Schovám si dnešní příděl Viagry na chvíli, až budu s jinou!“

„Hlavně aby sis pak vzpomněl, kam sis je schoval!“ dodala Jana.

„Teda holky, vy jste se fakt hledaly, až jste se našly!“

„Vid', Stando? V kolik tady končíš?“ zeptala se Jana a mrkla na Pavlu.

„Až o půlnoci.“

„Počkám. Nebo bychom mohly skočit hned teď na záchod.“

Samozřejmě na pánskej!“ navrhla a vyzývavě si přejela prstem po rtu.

Kluci se smáli. Ta představa se jim do jednoho líbila.

„Dobře, tak my sbalíme nějakýho tvýho kolegu a užijeme si s ním na dámském záchodě, jo?“ navrhl Standa.

„Tak se mnou nepočítej!“ ohradil se Honza. „Já radši sbalím támhleto kurvičku a užiju si s ní radši za peníze venku v zimě než s jejím kolegou zadarmo v teple dívčího záchodu.“

„Neblázni, víš, co se přece říká: Který jednou pozná, nechce jinak,“ připomněla mu Jana.

„Já to znám teda jinak: *Která* jednou pozná, nechce jinak!“ opravil jí Honza.

„No dobře, nechytej mě za slovíčka. Zkusils? Nezkusil. Tak viš prd!“ trumfla ho Jana.

„Tak tohle zkoušet fakt nebudu. Líběj se mi holky a basta!“ řekl rozhodně Honza.

„To jsme zabředli do tématu. Ale co bude s těma flaškama. Já chci dneska večer dvě holky do postýlky,“ připomněl Standa původní téma rozhovoru.

„Hele, nech toho, nebo tě Pavla nechá. Já dneska budu spát tady s Jirkou, takže zbytečně svojí krásnou partnerku neprovokuj!“ řekla přísně Jana.

„Tak jo. Vždyť já bych ji za nic na světě nevyměnil. Jsem zamilovanej jako zajíc do mrkve!“

Pavla se na něho usmála a políbila ho, ačkoli by se v pracovní době s hosty líbat neměla. Standa se rozplýval štěstím a na dvě láhve whisky dočista zapomněl.

* * *

„Tak my už pomalu půjdeme do hajan. Ještě si máme s Janou hodně co říct,“ prohlásil Jirka se šibalským úsměvem ostatním u jejich stolu. Bylo už půl jedné a byl nejvyšší čas zapad-

nout s Janou do postele, aby mohli pokračovat tam, kde dneska ráno skončili.

„No počkej, myslím, že půjdeš dneska večer domů sám. Jana jde přece s náma. Že jo, Jani? Já chci vidět dvě holčiny v akci!“ provokoval opět Standa.

„Ne, ne. Já jdu s Jirkou. Musím mu poskytnout azyl, když teď domů nemůže, že jo! Nech si to na jindy a na jinou. Třeba má Pavla nějakou pěknou kamarádku.“

„To je fakt! Nemáš, Pavlo, nějakou kámošku, která by s náma šla? Nejlepší jednovaječnou ségru. To by bylo něco! Vlastně by to ani nebyla nevěra, protože bych vůbec nevěděl, že to nejsi ty,“ rozzářil se Standa nad představou dvojčat ve své posteli.

„Naštěstí nemám. A vůbec, když ti nestačím já, tak abys nebyl nakonec úplně na suchu. Jak se říká: *Kdo chce moc, nemá nic!*“ bránila se Pavla.

„Jo, to je svatá pravda. A Standa by se tím měl konečně začít řídit. Vždycky přebíral, až nic neměl. Ale teď to vypadá, že mu padl do náruče jackpot. Takže až tě, Pavlo, Standa omrzí, máš u mě dveře otevřené,“ nabídl se Honza.

„Pavla je moje a nikomu ji nedám!“ prohlásil Standa rezolutně a na důkaz, že myslí svá slova vážně, si Pavlu přitáhl a vášnivě ji políbil. Choval se jak puberták, ale všichni kamarádi byli šťastní, že ho vidí takto zamilovaného, a všichni mu to ze srdce přáli.

„Tak jo, nikdo ti jí nebere. Ale my se teď už fakt rozloučíme. Musíme si to zase někdy zopakovat, až bude šance. Ráda jsem tě poznala, Pavlo. Starej se nám o Standu dobře, aby nezvlčil. Potřebuje se už usadit jako sůl. Snad tvé mládí zapřičiní, že mu jeho vztah vydrží na dlouho, ne-li do konce života.“

„Nepřeháněj Jani!“ smál se Honza. „Do konce života? To by si snad Standa ani nepřál. Přece nebude s nějakou starou bábou, až mu bude sto. Bude si muset najít zase nějakou mladší. A co, stejně všechny svoje budoucí družky utrápí!“

„Neutrápím! Pavlu budu střežit jako oko v hlavě. Je jako moje dcera,“ pohlídl Pavlu otcovsky po vlasech.

„Aby to nakonec fakt nebyla tvoje dcera! Ověřoval sis to už vůbec. Viděl jsi mámu, neznáš se s ní náhodou?“ žertoval dál Honza.

„No, to bych ale asi vážně měl. To by byl fór!“

„Tak jo, v neděli přijdeš k našim na oběd, aby ses mohl přesvědčit, že nejsem tvá dcera. Určitě by mi máma někdy o takovém individuu něco řekla! To by si nenechala pro sebe, že chodila s takovým exotem!“

„Dobře, přijdu, ale bude to stejně divný. Tvůj táta je jen o pár let starší a máma jakbysmet!“

„To jo. Budeš si s našima báječně rozumět. Snad se nebudete bavit pořád jen o dechovce a o nemocech! Ale co, hlavně aby se vám podařilo udržet myšlenku vašeho rozhovoru.“

„Neboj, vezmu si lecitin. Ale sváteční kroj nechám doma, nevádí?“

„Hele, my fakt jdeme, nebo usnu hned při prvním pokusu. A to bych vážně nerad. Rád bych získal zlatou aspoň na třetí pokus jako na olympiádě,“ přerušil jejich rozhovor Jirka.

„Ty spíš na paralympiádě. Tak pá a množte se,“ rozloučil se Honza. „I když nevím, zda u vás dvou je to zrovna žádoucí.“

Všichni vstali a pozdravili se na rozloučenou. Jirka využil situace, aby mohl prvně políbit Pavlu, i když jen na tvář.

38.

Jaroslav celý večer pozoroval Terezu. Prohlížel si ji, jako by ji viděl prvně. Díval se na její tvář, její ruce, ňadra a již značně vystouplé břicho. Pozoroval ji a jejího obrazu se nemohl nabažít. Závídel Jirkovi, že má doma takový poklad. Připadal si najednou jako pirát, který chtěl ukrást svému sokovi tu nejcenější věc přímo z jeho lodi. Chtěl ji získat stůj co stůj, aby ji pak mohl schovat na pustém ostrově a mít ji jen sám pro sebe. Ale nebylo to v jeho

silách, protože se musel brzy vrátit do svého domovského přístavu a tuto nádhernou kořist ponechat *nepříteli*.

„Nad čím dumáš?“ přerušila jeho snění Tereza.

„Přemýšlím nad mořeplavbou.“

„Proč zrovna mořeplavbou?“ řekla překvapeně Tereza.

„No, připadám si jako námořník. Mám svůj domovský přístav, ze kterého každý den ráno vyplouvám, abych se do něj večer zase vrátil. Zde platím přístavní poplatky, za něž dostanu příslušné služby. Pokaždé doplním jídlo a pití, naberu posádku a zahojím si všechny šrámy. Ať už na lodi, na těle nebo na duši. Ale protože jsem mořem ošlehaný vlk, pořád hledám nějaký jiný přístav, kam bych mohl přijet jenom občas, a kde bych si mohl trochu vyrazit z kopýtka!“

„A ten přístav na povyražení bych měla být jako já?“

„To nevím. Před pár měsíci bych řekl, že ano. Ale teď si sám nejsem jistý. Tvůj přístav je totiž uzavřený kvůli rekonstrukci. Všechny lodě se proto musí poohlídnout jinde,“ zažertoval Jaroslav.

„Aha, uzavřený přístav. Pěkné přirovnání!“ Tereza povytáhla obočí, aby dala svému překvapenému výrazu na větším důrazu.

„No jo, do tvého mola naboural nešikovný kapitán s velkou lodí a poničil ho. Naštěstí to nejsou neopravitelné škody, ale pár měsíců ta oprava zabere. Raději bych tam už příště toho nekompetentního kapitána nenechával zajet, tedy lépe řečeno kotvit!“ pokračoval v žertování.

„Takže Jirka je kapitán velké lodi? Zajímavý! Ale co když to nebyla chyba kapitána. Co když to byl pojistný podvod, majitelka přístavu se dobře pojistila, a tudíž chtěla, aby její přístav nějaká loď poničila a aby jí tak pojišťovna vyplatila tučnou pojistku. Prostě kapitána navigovala tak, aby do mola v mlze naboural, co? Hm?“

„To mě nenapadlo. Ale každopádně to nijak nemění situaci. Přístav je zavřený, buď jak buď!“

„To je. Stejně jako byl zavřený před nehodou a bude i po ní.“

Prostě v mém přístavu nechci žádný piráty. Jasný? Můj přístav chrání stále stejná loď. A piráty vydávám nemilosrdně spravedlnosti nebo je rovnou kapitán té lodi bez milosti rozstřílí napadrť!“ varovala ho.

„Tak to abych se poohlédl někde jinde, co?“ řekl smutně, když pomyslel na to, že mu u Terezy *pšenka nepokvete*.

„No, to bude nejlepší. Nebo ještě lepší se bude držet svého domovského přístavu. Vody kolem něho znáš, takže by se ti nemělo stát, že se tvá loď roztříští o okolní skaliska.“

„Jenže to taky není žádný vzrušení. Už znám poslepu všechny cesty, které mě dovedou k přístavnímu molu. Víím, jak se k němu bezpečně dostat, ať už fouká z kterékoliv strany. Víím o nebezpečích, která číhají na neopatrné námořníky, pokud se jen o pár metrů odchýlí z kurzu. Zním všechny přístavní úředníky, strážce, hospodské, a dokonce i každou přístavní děvku! Prostě znám ten přístav jako svoje boty. A i dobrý kapitán potřebuje občas změnu, aby se udržoval v dobrý formě, a mohl tak bezpečně plout i neznámými vodami.“

„Takže ze mě bys chtěl mít barometr svého umění? Hezký! Ale já tvůj barometr nemůžu být. Už si to konečně uvědom!“

Ve svém rozhovoru se opět dostali tam, kde většinou končili. Mlčky se dívali každý jinam. Nevěděli, jak od tohoto tématu utéct. Oběma bylo jasné, že dřív nebo později se k němu znovu vrátí.

„Já mám hlad. Co kdybychom si objednali pizzu?“ navrhla Tereza, aby přerušila už trochu dlouhé ticho. Přišlo jí, že by myšlenka na jídlo mohla nenásilně změnit téma jejich rozhovoru.

„No, to já mám celkem taky.“

„Jakou si dáš? Já žampionovou.“

„Já nějakou sýrovou se šunkou.“

„Dobře, tak já jdu najít telefon do pizzerky a objednám je.“

Tereza šla do kuchyně, kde předtím nechala telefon. Podívala se na displej, kde bylo upozornění na přijatou SMS zprávu:

Ahoj Terko, preju tobe i tomu nasemu malickemu hezkou dobrou noc. Tesim se moc na tebe a libam te. Tvuj Jirka.

Přečtení zprávy ji alespoň na chvíli vrátilo zpět do reality. Do té reality, kde byl jejím manželem Jirka a kde Jaroslav byl pouhý kamarád. Podívala se znovu na zprávu, ještě jednou ji v rychlosti přečetla a napsala odpověď:

Ahoj Jirko, myslim porad na tebe, skoda, ze tu nejsi. Lehla bych si ti do klina a divala se s tebou na tu blbost v televizi. Taky te libam, Terezka.

Jakmile dopsala a odeslala zprávu, podívala se na sebe do zrcadla.

„Tak taková já už jsem lhářka?!“ pomyslela si, když viděla ten klid, s jakým dokázala napsat zcela nepravdivou zprávu. Pomyslela, že kdyby ji měla napsat podle pravdy, bylo by tam nejspíš:

Ahoj Jirko, nemusis spechat domu. Kdyby sis to protahl jeste o jeden den, nic se nedeje, mam bajecnou společnost – Jaroslav me skvele bavi! Tereza

Nebo ještě lépe:

Ahoj Jirko, nejradsi bych te s Jaroslavem podvedla. Nebyt tehotna a nebat se pomsty toho nahore, jdu do Jardy hned. Tak se nezlob, ale musim si taky uzit zivota! Tvoje Terezka

Ta představa se jí líbila. Z přetvářky, kterou hrála před Jaroslavem, ji pokaždé bolelo břicho. Někde se dočetla, že zadržované emoce jsou pro naše zdraví největší hrozbou. Prý se člověk nemá vůbec ohlížet na nějaké mravy. Když se chce někomu křičet, má křičet. Když chce brečet, má brečet, když se mu chce smát, může se smát sebehlasitěji, hlavně že nechá volný průchod emocím.

„To by to vypadalo, kdyby každý nechával své emoce volně vyplout na povrch,“ pomyslela si.

Vrátila se do pokoje, kde se Jaroslav právě díval na mobil a přemýšlel, zda nenapsat Katce SMS zprávu na dobrou noc.

„Klidně jí napiš, udělá jí to určitě radost. Ale nepiš jí,

kde a s kým jsi! To by asi nepochopila. Vůbec by to asi nikdo nepochopil.“

„To je fakt. Nikdo by nepochopil, že si voláme obden. Jsme pořád v kontaktu, a přesto přese všechno si máme stále co říct, když se vidíme. A nic spolu navíc nemáme. Teda ty se mnou nic nemáš!“

„Už zase začínáš!“ pohrozila mu ještě výše povytaženým obočím než před chvílí.

„Ne, to ne. Jen hodnotím situaci. Hlavně jsem si při tom uvědomil, jak neosobní je telefonování. Teda ještě horší jsou SMSky, u těch nemáš vůbec žádnou zpětnou vazbu v projevu emocí. Proto asi vznikly ty smajlíci při psaní. Mají nahradit řeč těla. A je fakt, že já je používám téměř v každé zprávě, někdy v každé větě. Třeba teď bych udělal smajlíka, kdybych ti to psal.“

„Já vím, ty jsi člověk, který má ve zprávách nejvyšší poměr smajlíků na počet slov na světě. Ale dobré je, že jsou většinou pozitivní.“

„Hm, ale nebude trvat dlouho a propadnu z tebe do depresí. Ale abych navázal na svojí teorii. U telefonování sice taky nevidím obličej a pohyby těla, ale alespoň vnímám hlas. Samozřejmě že není těžké zalhat, ale riziko odhalení je větší než při psaných zprávách. Třeba teď můžu napsat Katce: *Ahoj Katko, ležím v posteli a dívám se na nějaký přiblblý program v televizi. Spíš ho teda ani nevnímám a jen tak se koukám do zdi. Je mi tu bez tebe smutno. Těším se, až přijedeš. Miluju tě a líbám tě všude, kam jen chceš. Tvůj Jaroslav.* A místo toho bych měl popravdě napsat: *Ahoj Katko, jsem u Terezy, moc ji miluju a s tebou jsem v podstatě jenom proto, že mě Tereza nechce. Promiň, mám tě rád, ale Terezu miluju. Jaroslav.*“

„Hezký. A chceš říct, že kdyby ti zavolala, bylo by těžší jí říct, že jsi v posteli a díváš se na televizi?“

„To ne, teda pokud bych byl na takovou otázku připravený. Kdybych nebyl, tak by to byl pěkný průšvih. Protože muset nečekaně vymyslet dobrou výmluvu je těžší, než si ji dopředu důkladně promyslet. Zprávu můžu měnit, kolikrát chci. A můžu při tom v klidu přemýšlet nad dalším tahem *protihráče* jako v šachu.“

Když zjistím, že by mi mohl dát snadno mat nebo přinejmenším šach, tak text jednoduše vymažu a vymyslím jiný, který nemůže hrozit předčasným ukončením rozehrané partie.“

„Ty teda dneska filozofuješ, to ti řeknu!“ usmála se Tereza.

„Ale není to snad pravda?“

„No, asi jó.“

„Tak vidíš. Když totiž třeba v telefonu řekneš výmluvu, a pak ti dojde, že to není úplně dobrý, tak nemáš šanci to vzít zpět. V této hře tě navíc *protistrana* poslouchá a vnímá intonaci tvého hlasu. Lež se prozradí mnohem snáz. No a nejtěžší je lhát do očí. To se do hry zapojuje i řeč těla. Ať chceš nebo ne, tvé tělo vyjadřuje mnohem víc, než si člověk připustí. Naštěstí všichni této řeči nerozumí. Každý se učí angličtinu, němčinu, francouzštinu nebo ruštinu, ale jen málokdo se věnuje taky studii této neverbální řeči. To je fakt zvláštní. A přitom je to řeč mezinárodní, kde nepotřebuješ znát gramatiku a větnou skladbu. Stačí číst výraz těla!“

„Hele, my jsme úplně zakecali tu pizzu. Jakou že si to dáš?“ uvědomila si náhle Tereza.

„Dám si nějakou tu šunkovou se sýrem.“

„No jo, to jsi vlastně říkal.“

Tereza opsala číslo blízke pizzerie z letáčku a objednala jim dvě pizzy.

„Za dvacet minut jsou s nima tady. Vydržíš to ještě o hladu? Nebo se mám jít podívat, co bychom ještě mohli v lednici a špajzce vyjíst?“

„Vydržím, v pohodě. Radši budu hladovět v tvé přítomnosti, než ztratit pár minut tím, že budeš běhat po kuchyni a hledat něco k snědku. Počkám si raději na tu pizzu. Doufám, že dělají velkou a dobrou.“

„Velkou určitě. Nikdy ji nedojím, takže ji musí pokaždé dojídat Jirka za mě. Potom mu praská břicho. A to doslova. Alespoň podle těch zvuků, které vydává!“ smála se Tereza při vzpomínce na jejich nedávnou večeři, kdy si také objednali pizzu. Nechtělo

se jí ten večer vařit, což se jí poslední dobou stávalo čím dál víc. S tím, jak jí rostlo břicho, byla víc a víc unavená. Už jí i začaly otékat nohy, takže delší stání u plotny jí nedělalo dobře. I mytí nádobí ji zmáhalo víc než kdykoli předtím. Jirka si toho před nedávnem všiml, a proto se jí od té doby snažil co nejvíc pomáhat.

* * *

Náhle zazvonil domovní zvonek. Ačkoli čekali, že poslíček přijede každou chvíli, s oběma ten zvuk trhl.

„Dojdu tam, ať se nenamáháš.“

„To budeš hodný. Tady máš peníze.“

„Ty mě chceš naštvat, vid’? Já to samozřejmě zaplatím!“ řekl pohoršeně.

„Já nevím, proč nemůžu jednou zaplatit já?“ odpověděla mu ve stejném tónu.

„Protože jsi holka. A holky v restauraci neplatí, pokud jsou v doprovodu muže. Aspoň já jsem tak vychovanej, tak mi to nekaž, jó?“

„Dobře, ale věř, že mi je to dost nepříjemný.“

„To může, ale nic s tím stejně nenaděláš. A vlastně jsi včera platila tu svíčkovou,“ připomněl jí a zabouchl za sebou dveře.

* * *

„Neříkal něco poslíček?“ zeptala se Tereza, jen co se Jaroslav vrátil.

„Ne, nic neříkal. Proč?“

„No, došlo mi, že to nebyl zrovna dobrý nápad, že jsi pro ně šel ty. Co kdyby ten kluk znal Jirku. Asi by se divil, kdo jde u nás vyzvednout pizzu, když není Jirka doma. Příště musím jít já!“

„Pokud nějaké příště bude,“ dodal Jaroslav tak, aby to Tereza neslyšela.

„Tak jak se ti Pavla líbila?“ zeptal se Jirka, když vyšli z klubu do nočního města.

„Jó, zamlouvala se mi. Je sice oproti Standovi dost mladá, ale jinak je hezká, chytrá a myslím, že má Standu opravdu ráda.“

„Hezká a mladá je. Taky bych si dal říct. Ale po mně žádný pubertáčky nejedou, takže se musím holt spokojit jen s tím, co mám. To je teda život!“ škádlil Janu, ale hned ji raději chytl kolem pasu a políbil jí na tvář.

„Mohl jsi mít mladou a hezkou! To když mi bylo dvacet. Ale ty ses zakoukal do jiné, tak máš teď doma starou a ošklivou. Takhle jsi to myslel, že?“ vrátila mu škádlení.

„Jo, přesně tak jsem to myslel. Na tebe to totiž vůbec nepasuje, jsi stále mladá a krásná. Alespoň v mých očích, ve kterých budeš navždy ta mladá holka, která mě dvakrát svedla na scestí!“

„Tak já že tě svedla! To jsou mi ale věci. Já nevinná oběť tvých chlípných myšlenek. Dyť já do té doby ani nevěděla, co slovo sex znamená.“

„Nepřipadalo mi to tak,“ usmál se Jirka a přidal další dva polibky.

„Bude lepší změnit téma,“ navrhla Jana, protože se bála, aby jejich škádlení nakonec neskončilo špatně.

„Tak jo. A o čem si tedy budeme povídat?“

„Třeba o tom, kdo zavolá taxík. Taky jsme ho mohli zavolat ještě od stolu. Teď tu na něj budeme muset čekat a mrznout. Ach jo.“

„Tak já raději mávnu na támhle toho, ať nemusíme nikam volat a čekat, než přijede. Snad si mě všimne.“

Jirka mávnul na taxík, který je zavezl k Janě domů.

* * *

„Počkej, napustím vanu. Jsme z toho baru hrozně zakouření,“ přerušila Jana jejich líbání na prahu dveří.

„Jasně. Taky nesnáším tenhle smrad. Nechápu, jak v něm může Pavla dělat. To musí po každý směně prát všechny věci. Už by mohli zakázat kouření v hospodách. Nebo to povolit jenom v těch dobře větraných.“

„To víš, když si musí nějak slušně vydělat na studia, tak si nemůže moc vybírat. Ale třeba ji Standa založí, aby nemusela chodit po nocích pracovat. Peněz má celkem dost, tak proč by jí něco nepustil. A pokud jim to vydrží, tak se k němu za nějakou dobu nastěhuje, což jí také sníží náklady,“ mrkla na Jirku na znamení toho, že takhle to holky normálně dělají.

„No, to je hezký, jsou spolu chvíli a už se k němu nastěhuje. Hezky to máte holky vymyšlený. Budu si muset se Standou promluvit. Ale jak ho znám, tak má teď přes oči růžovou pásku, takže na varování asi stejně nedá. Bude mě prosit o radu a o pomoc teprve, až se bude snažit Pavlu vystěhovat,“ smál se Jirka.

„Tak to raději nechme na nich. Však oni si poradí.“

„Taky si myslím. Pavla vypadá, že je moc hodná. A Standa je zase hrozně šťastnej. Dlouho jsem ho takového neviděl. Už se těším, jestli jim to vydrží, jak pojedeme oslavit jeho příští narozeniny. Doufám, že Tereza s malým ještě nepojede, takže kromě pohledu na šťastného Standu s Pavlou se těším, jak si zase užijeme my dva spolu. Teda pokud mě do té doby neodkopneš.“

„Neboj, já tě určitě neodkopnu,“ ujišťovala ho Jana. „Teď už ale dost řečí a šup do vany. Už je napuštěná. Dlouho jsem se ve vaně s nikým nemilovala. Už si ani nepamatuju, jestli je to pohodlné nebo ne. Ale něco mi říká, že moc ne.“

„Na mě se nedívej. Já si to neumím ani představit, jak jsem slušně vychovanej!“ zatvářil se jako nevinátko.

„Hm, tak to si příště radši domů vezmu Standu. Ten teď bude nabíjet vědomostma, protože se bude muset snažit uspokojit Pavlu. Bude dělat psí kusy, aby se mu to podařilo! Neříkal už něco?“ vyzvíдалa Jana.

„Ne, zatím nic neříkal. Ale až něco řekne, ty se to stejně nedozvíš. Nechci se cítit méněcenný!“

„Neboj, Standa není můj typ. Zato ty jo,“ Jana pohladila Jirku po vlasech a přitáhla si ho k dalšímu políbení. Zároveň ho dovlekla do koupelny, kde shodila poslední zbytky oblečení a vlezla si do vany. Jirka se díval, jak se v ní uvelebila. Položila si hlavu na hranu vany a vystrčila ven z vody pokrčená kolena.

„Tak půjdeš ke mně, nebo budeš celou dobu stát venku?“

Jirka se rychle vysvlékl a vlezl si Janě k nohám. Vana nebyla největší, takže jim bylo docela těсно. Ale nevadilo jim to.

* * *

„Teda jsem úplně utahanej. Ale stejně jsem smutnej, že musím zítra zpátky domů. Kdybych tady tak mohl zůstat!“ řekl Jirka smutně, když skončili s milováním.

„Vždyť můžeš.“

„A co řeknu doma? Zavolám Tereze: *Hele Ter, já teď nějaký čas zůstanu u Jany*. To by mi asi neprošlo.“

„Tak to zkus, třeba je Terka v těhle věcech liberál,“ nabádala ho Jana.

„Jani, ty víš, že to nejde. Už jsme to řešili. Já bych s tebou zůstal fakt rád. Ale mám v sobě velký kus odpovědnosti. Teď když Tereza čeká dítě, ji vážně nemůžu opustit.“

„Já vím. Ale to mi řekni, co bys dělal, kdybych ti řekla, že jsem taky těhotná. To mi teda prozrad.“

„Jo, tak to nevím. Ale snad to nenastane. To bych si snad hodil mašli, abych to dál nemusel řešit.“

„No, to by nebylo od tebe hezký. Ale pokud máš vysokou životní pojistku, tak proč ne?“

„Ty jsi teda. O peníze ti jde, jo?“ dělal Jirka dotčeného. „Ty jste celý vy ženský. Zabezpečit rodinu a ostatní vem čert. Tak to já budu teď taky čert a vezmu tě do pekla ještě jednou, ať tu

vyplacenou pojistku nemáš zadarmo. Ale ještě tě musím nahlásit v pojišťovně jako další oprávněnou osobu k čerpání pojistky.“

„To udělej hned zítra. Znáš to z Cimrmana: *Podepíšeme to až po čaji. A vidíte, už to nestihl.*“

„Pošlu tam Terezu, ať to připraví,“ smál se Jirka.

„Jo, to je dobrej nápad. A mohla bych tam jít s ní, ať máš zase jednou všechny své ženy pohromadě.“

„Tak to byste museli jet autobusem, aby vás tam všechny najednou odvezl.“

„Ty jeden chlípáku. To ti jako nestačím já. Já ti ukážu. Zničím tě, že se na ženu příštích dvacet let nepodíváš, a pak už budeš neškodnej!“ vyhrožovala mu a zároveň ho přetočila na záda, zvedla mu obě ruce nad hlavu a sedla si mu obkročmo na břicho.

40.

„Teda, já jsem úplně plná,“ prohlásila Tereza, když dojedla svoji žampionovou pizzu. „Tohle bych fakt dřív nesnědla. Ale teď, když jím za dva, tak ji spořádám raz dva. Taky už jsem z toho pěkně přibrala. Hruža. Do ničeho se nevejdu. Doufám, že to všechno po porodu zase shodím!“

„Ale, mně připadáš pořád stejná. Podle mě jsi ani moc nepřibrala. Spíš málo na to, že musíš živit i ten váš přírůstek do rodiny,“ nesouhlasil Jaroslav a významně si ji prohlédl od hlavy až k patě.

Tereza přešla do předsíně k velkému zrcadlu a prohlížela si v něm svoji těhotnou postavu ze všech stran. Nakonec si přejela rukou po svém kulatém bříšku.

„To se ti zdá. Já to na sobě vidím, jak přibírám! Už se nemůžu nikomu líbit, když se nelíbím ani sama sobě!“

Jaroslav se zvedl z pohovky a přišel za ní k zrcadlu. Chtěl ji zezadu obejmout kolem pasu. Dotknout se dlaní jejího vystoupělého bříška. Ale místo toho se jen opřel o rám dveří.

„Mně se líbíš. Ale můj názor pro tebe není nijak důležitý. Jsem jen *kamarád*. Takže tě bude muset přesvědčit o tvém omylu manžel a s ním zástup tvých milenců.“

„Nemám milence. A připadá mi, že i Jirka o mě úplně ztratil zájem. Asi už mu nepřipadám dostatečně sexy. Myslela jsem, že má milenkou. Dokonce jsem se snížila k tomu, že jsem sháněla po našich kamarádech číslo na Janu, se kterou mě Jirka kdysi podvedl. Na ni jsem tenkrát u tebe na chalupě tak hrozně žárlila, vzpomínáš? Dokonce jsem jí nedávno zavolala, abych se jí na Jirku zeptala, zda mě s ní nepodvedl nebo nepodvádí. Tak hluboko jsem klesla!“

„A co ona na to?“ zeptal se nevěřičně Jaroslav.

„No, že ne. Že spala úplně v jiném pokoji a že byl na ni Jirka docela hnusnej. A navíc pěkně ožralej. Neřekla to, ale přišlo mi, že už o Jirku fakt nemá zájem.“

„To je teda gól! A ty jí to věříš?“

„Věřím, protože, kdybys ji znal, tak bys věděl, že ona si nikdy nenechala ujít příležitost, když mohla zničit někomu vztah. Všem se tím navíc vždycky chlubila. Taký mi to tenkrát oznámila hned druhý den, co se s Jirkou vyspala.“

„A nemohla se od té doby změnit? Přece jen už není žádná pubertáčka.“

„Ne, já si fakt myslím, že s ní Jirka nic nemá. Dokonce s ní jdu v týdně na kafe. Třeba se z nás zase stanou kamarádky jako dřív. Staré ostré hrany čas už dávno otupil, tak proč se nedat znovu dohromady. Fakt byla do telefonu velmi příjemná“

„No, když myslíš, že je to dobrý nápad. A máš pořád na Jirku podezření?“

„Podezření mám pořád. Mohla by to být nějaká kolegyně z práce. Ale fakt nevím, jak to zjistit. Špehovat ho nechci. Do telefonu mu taky moc neležu.“

„Počkej, ty mu lezeš do telefonu?“ zarazil se Jaroslav.

„Normálně ne, ale teď, když mám obavy o jeho lásku, tak už jsem se do něj několikrát podívala,“ přiznala Tereza. „Vím, že

to není správný, ale nemůžu si pomoci. Maximálně zjistím, že nějakou milenkou skutečně má. Ale co s tím potom v tomhle stavu nadělám. Čekám s ním dítě a nechci, aby to maličké vyrůstalo bez otce. Takže, pokud to bude jen trochu možné, budu muset s Jirkou prostě zůstat a vycházet s ním. Neumím si představit, že bych se s ním teď rozcházela. To jistě chápeš, ne?”

„To sice chápu. Ale nechápu, že můžeš zkoumat jeho mobil. Budu si muset dávat pořádný pozor, aby mi do něj Katka taky nelezla.“

„Jo hochu, když si holka není něčím jistá, využije všech prostředků, jak se dopátrat pravdy. Ale je to vaše chyba. Kdybyste nám říkali pravdu, nemusely bychom se snižovat k takovým ponižujícím věcem.“

„Kdybyste nám nedávaly příčinu k hledání uspokojení jinde, nemuseli bychom vás podvádět,“ kontroval Jaroslav.

„Jenže to, že nevydržíte devět měsíců bez sexu, tak za to nemůžeme. Co máme říkat my? Myslíš, že jsme bez sexu rády? Taky si chceme užívat. Sex pro nás není jen nutné zlo.“

„Jak pro kterou. Některé předstírají těhotenství, jen aby nemusely mít sex se svým druhem nebo manželem.“

„Jenže mezi ně já rozhodně nepatřím! Sex mám ráda. Ale teď se prostě bojím, takže by se Jirka mohl bát spolu se mnou a ne se zahazovat s nějakou flundrou!“ řekla Tereza důrazně.

„No, na mě nekoukej tak našťavaně. Já s ním nic nemám!“ zasmál se Jaroslav.

„Jen neříkej. A i kdybys měl, tak bys mi to stejně neřekl. Vy chlapi prostě držíte pohromadě. Jste hrozná sebranka,“ řekla vážným hlasem, ale oči už jí zase zářily při představě, že by si její manžel začal s Jaroslavem. „Ale byli byste pěkná dvojka. Jakou bys hrál roli?“

„Asi ženskou. Jsem takový hodný a neprůbojný typ. Však to sama moc dobře víš. Jiný by se na tebe už dávno vrhl, pupek, nepupek, kamarád, nekamarád. A já, ačkoli tě chci z celého srdce obejmout a líbat tě, tak stojím opřený o futro a tlachám s tebou o tvém manželovi. Nejsem já bába?“ řekl smutně.

„Nejsi. Jsi můj nejlepší kamarád, kterého mám ze všech kamarádů nejradši,“ řekla skoro popravdě. Aby to byla úplná pravda, musela by jen zaměnit slovo *kamarád*. A ještě by musela dodat, že kdyby to okolnosti dovolily, byla by s ním nejradši pořád, protože ho milovala stejně, jako miloval on ji. Nic z toho mu však neřekla. Místo toho kolem něho prošla zpátky do obývacího pokoje. Cestou si představovala, že by mu mezi dveřmi dala letmý polibek. Ale zůstalo jen u snění.

„Už mě bolí nohy,“ řekla místo polibku, když ho mījela ve dveřích.

Jaroslav by ji nejradši zadržel. Ale na rozdíl od Terezy on to mohl otevřeně přiznat, protože své city jí *hodil k nohám* už tenkrát na chalupě. Ale co mu bylo platné, že mohl říkat nahlas úplně všechno, co měl na srdci, když se to neodvážil udělat. Nechtěl pokazit přátelství.

„Tak si pojd' už taky sednout a nepozoruj se pořád v tom zrcadle,“ vyzvala ho Tereza, když se už celou minutu dívala na jeho záda.

„Hned. A víš, že tě naprosto chápu. Když se tak na sebe dívám do toho zrcadla, je mi jasné, že mě milovat prostě nemůžeš. Nejsem nijak hezkej. Škoda. Mohli jsme být jako Kráska a Zvíře.“

„Jo, to jo. Já to Zvíře a ty ta Kráska,“ smála se Tereza.

„To ne! Zvíře mi nevezmeš. To jsem já. Ale zkus mě políbit a uvidíš, co se stane! Bude ze mě krásný a mladý princ.“

„To ať radši zkusí Katka. Ale ta už to udělala. A proto jsi její nejkrásnější princ na celém světě,“ řekla Tereza. „A vůbec, teď mi díky tobě došlo, o čem ta pohádka vlastně je.“

„Jó, a o čem?“

„No přece, když dívka políbí nějakého hochu, v ten moment se v jejích očích promění v toho nejkrásnějšího muže. A vůbec nevádí, že v očích někoho jiného může být ošklivý. Prostě, když ho miluje, je on ten nejkrásnější. Alespoň pro ni.“

„No a víš, že máš asi pravdu. Ale u chlapů to takhle neplatí. My se můžeme líbat jen proto, abychom dostali dotýčnou

princeznu do postele. Prostě taková účelová lež. Ale v mém případě spíš platí dívčí pohled na věc, líbám se jen v případě, že se mi dotyčná líbí. Vidíš i v tomhle jsem taky jako baba. Ach jo, já snad začnu věřit, že jsem na kluky. Takže kdybych ti přebíral Jirku, je to tak trochu i tvoje vina, protože jsi dostala moji skutečnou sexuální orientaci z mého nitra na povrch. Jsi úplná psycholožka.“

„Ale musíš uznat, že na mém vysvětlení něco bude. Je to jako se zvířaty a obzvláště pak s dětmi. Prostě ty naše děti, psi a kočky jsou nejkrásnější ze všech. A vůbec nevadí, že okolí to vidí jinak.“

„Jo, jo, uznávám, že máš pravdu.“

Jaroslav se podíval na hodiny, pak smutně na Terezu.

„No, vypadá to, že čas vyhrazený pro dnešní návštěvu se naplnil. S tebou ten čas zase tak utekl. Takže, pokud tu nechci přespát, jako že bych fakt chtěl, tak už radši půjdu domů. Ale ta představa, že vedle tebe ležím, držím tě kolem pasu a občas tě jemně políbím na krk nebo na tvář, ta je fakt úžasná. Škoda, že si na to budu muset počkat nejspíš do příštího života.“

„Hele, ty pesimisto, a co to takhle nechat osudu! Proč pořád něco uzavírat a utíkat před tím. Prostě nech to tak, jak to je, a počkej, co bude. Třeba tě budoucnost zklame, ale třeba tě taky potěší!“

„To se mi snad zdá. Po tolika měsících mi dáváš takovýhle naděje?“ řekl překvapeně.

„Ne, nedávám ti naděje. Jen tě chci předělat z toho věčného pesimisty!“

„Aha, takže je to spíš dobročinný skutek. Tak to raději zůstaň u zásadního odmítání. Jakákoliv naděje trápí mé srdce ještě víc než vytrvalé odmítání. Když mi dáváš naděje, tak to moje srdce poutá k tobě pevněji a na delší dobu. A to nechci. Já chci buď zvítězit, nebo vzdát závod uprostřed běhu.“

„Nic nevzdávej! Cíl je ještě daleko a ty už musíš být za ty roky vytrénovaný, ne?“ smála se Tereza.

„Hm, to asi jo. Hele, já fakt půjdu. Jsem hrozně unavenej.“

Dneska jsem nemohl dospat, jak jsem se k tobě těšil. Tak ať to mám ještě šanci o víkendu dohnat.“

Jaroslav vstal, oblékl si svetr a šel se doobléknout do před-síně. Tereza ho smutně následovala. Tentokrát ani nečekal políbení na rozloučenou, ale k jeho překvapení ho Tereza políbila na ústa. Sice krátce, ale přesto Jaroslav ucítil nepatrný záchvěv touhy. Odcházel od Terezy s ještě většími otazníky ve svém srdci i v hlavě než kdykoliv předtím.

41.

Tereza se probudila později než původně zamýšlela. Měla tak méně času na úklid a na vaření oběda. Protože jí Jirka slíbil, že se vrátí před obědem, chtěla ho přivítat plným talířem. Měl to být víceméně odpustek za to, že oba večery strávila v přítomnosti Jaroslava.

* * *

„Ahoj Terezko, jak ses tu měla? A co naše malá, nezlobí?“ zeptal se Jirka hned ode dveří. Nesl kytku, kterou koupil u čerpací stanice. Měl to být pro změnu jeho způsob omluvy.

Tereza ho přiběhla přivítat a jen, co spatřila kytku, na chvíli se rozzářila. Pak ale začala předstírat zamyšlení: „Copak mám dnes svátek nebo narozeniny? Nebo máme nějaké výročí?“

„Ne, přinesl jsem ti tu kytku jenom tak,“ odpověděl podle očekávání.

„Jenom tak, jó? Maminko, on má určitě milenkou!“ zakřičela tiše a předstírala pláč. Oba se rozesmáli, jak krásně zahráli scénku z jejich oblíbeného seriálu.

„Neboj, já vím, že kytku jenom tak nemám nosit. Ale přišlo mi, že by tě mohla potěšit. Byla jsi tu tak sama. Tedy s naší malou dcerkou, která se už brzo začne tlačit na svět. Kolik nám to vlastně ještě zbývá?“

„Ještě osm týdnů a bude tu s náma. Už se nemůžu dočkat. To čekání s tímhle pupíkem je nekonečný. Dokud jsem neměla skoro žádné břicho, bylo to super, celý den doma a skoro žádné problémy. Tedy zdravotní. Ale teď, teď se s tím břichem sotva dokulím ven a zpátky. Ach jo, kdyby to mohlo být kratší!“ postěžovala si na krutý úděl těhotné ženy.

„Však moc nespěchej. Všichni, co už si to prošli před námi, říkali, že tohle je na celém mateřství to nejlepší. Dítě nemusíš hlídat, ani krmít. A v noci se vyspíme. Ale pak to bude o hodně horší!“

„Ale taky ji už budu mít na očích. Já se tak hrozně těším. Pokaždý, když vidím venku nějakou maminku s děckem, tak jí závidím, že už to má za sebou. Těch devět měsíců je hrozně dlouhých. A ten porod asi taky nebude procházka růžovým sadem.“

„Jen si počkej. Porod určitě přežiješ. A když tě bude rodit Karel, tak to bude v pohodě.“

„Doufám,“ řekla unaveně. Už stála dlouho v předsíni, takže jí pod tíhou kil navíc rozbolely nohy. Šla si proto sednout do kuchyně ke stolu.

„Hned ti nandám, jen si chvilinku odpočinu. Promiň.“

„Ne, jen odpočívej. Dneska tě obsloužím já. Dost na tom, že jsi udělala oběd. Jen se převlíknu a všechno připravím a nandám. Ty zatím sed.“

Jirka si odnesl tašku do ložnice, převlékl se z džínů do domácích kalhot a vyměnil si triko. Zašel se ještě umýt do koupelny, aby smyl pocit viny.

„Jaké bylo školení?“ zeptala se Tereza zvýšeným hlasem, aby ji Jirka v koupelně slyšel.

„Docela v pohodě. Jen se nějak moc chlastalo. Nic neobvyklého. Prostě večer to bylo náročné a přes den vlastně taky, aby se člověk s tím vším alkoholem v hlavě dokázal aspoň trochu soustředit,“ lhal přesvědčivě cestou z koupelny.

„Ale včera už jsem se držel zkrátka, když jsem měl dneska jet domů. Víš, jak jsem zásadový, co se alkoholu za volantem týče, že jo?“ dodal.

„To já vím. V tomhle jsi zodpovědněj. To ti chválím. Škoda, že takoví nejsou všichni na silnici. Nejhorší je, když pak takový opilec zavíní nehodu, a samozřejmě se mu nic nestane, nebo nic tak vážného, zatímco toho druhého zabijou. Za to bych fakt vraždila!“ čertila se při pomýšlení, že by nějaký opilý řidič ublížil jí nebo někomu blízkému.

„Tak to nikomu nepřeju tě naštvat! To by fakt nepřežil.“

Jirka objal Terezu kolem ramen a políbil ji na tvář. Ta ho chytla kolem krku a políbení mu oplatila. Oba pocítili lásku jako dřív.

„No a jak ses měla ty? Neukousala ses nudou u těch seriálů?“ zeptal se, zatímco si položil ruku na její břicho, aby se pokusil zachytit sebemenší pohyb jejích dítěte.

„Nějak jsem to přežila. Skoro pořád jsem ležela.“

„A co malá? Nezlobila? Nerozbila zase nějakou hračku?“

„Hračku zatím žádnou. Ale jak ubližuje mámě! To už hraničí s mučením! Ale ať si mě nepřeje, já jí to vrátím, až se narodí. Budu ji tyranizovat. Už se na to těším!“ smála se Tereza.

„To si povíme, až se narodí, jó? Uvidíme, kdo s koho. Já si myslím, že pro ni uděláš první poslední!“

„To asi jo, ale zatím si můžu dělat iluze o tom, že bude mít tvrdou výchovu!“

„Hm, bude rozmazlená až hrůza.“

„Jediný, kdo ji bude rozmazlovat budeš ty a tvoje máma, jak vás znám. Budete mi kazit moji skvělou výchovu.“

„Uvidíme. Až se na tebe prvně podívá a usměje, roztaješ jak ledovec na poušti,“ oponoval jí.

„Já vím. Taky už se toho nemůžu dočkat. Ale to kopání a obracení by si fakt mohla odpustit.“

„Jo, ona si to odpustí a ty pak budeš lítat každý den za Karlem, aby se podíval, jestli není něco špatně. Takhle aspoň víš, že je vše v pořádku.“

„Nevím, jestli vše, ale je fakt, že vím, že žije. Ještěže tě

mám! Určitě budeš výbornej otec," připustila Tereza a přitulila se k němu.

42.

Tereza se podívala na hodinky. Do srazu s Janou měla ještě něco málo přes čtvrt hodiny času. Nechtělo se jí čekat celou dobu v kavárně, proto zašla do nedaleké prodejny obuvi. Pár minut si vydržela prohlížet vystavené dětské boty, ale po chvíli ji rozbolely nohy. Rozhodla se tedy, že přece jen počká na Janu v kavárně, než aby dál namáhala svá oteklá chodidla.

* * *

„Ahoj Terezko, promiň mi to zpoždění," omlouvala se Jana, zatímco si svlékala kabátek, který si pak přehodila přes opěradlo.

„Ahoj Jani, nevadí. Sama jsem přišla před chvílí. Zdržela jsem se prohlížením dětských botiček.“

„Není to brzo?“ usmála se Jana.

„Jasně že je, ale když já už se tak těším na to naše malé.“

„To chápu, těch devět měsíců musí být k nevydržení. Ale stejně bych už asi taky chtěla děťátko.“

„Tak si pořiď. To čekání není tak hrozný. Teda, když je všechno v pořádku. V opačném případě je to peklo.“

„Když já jsem pořád nepotkala toho pravého. To jsou pořád jen samí milenci. V lepším případě svobodní, v horším ženatí," řekla Jana opravdě.

„Ženatí, jó? A jací jsou? To musí být dost smutný, když od tebe odcházejí za manželkou, ne?“

„To je. Oni si klidně odejdou a doma je čeká milující manželka. A to i přesto, že všichni do jednoho říkají, jak jim jejich žena nerozumí. Nebo že už po těch letech manželství láska vyprchala.“

Ale stejně, oni mají s kým trávit večery a víkendy. Zatímco já jsem celou dobu sama doma," odpověděla a myslela přitom na Jirku, jak on od ní pokaždé večer odchází za Terezou. „*Kdybys jen tušila, s jakým zrádce se teď bavíš, Terezko,*“ pomyslela si.

„Ale svobodní se zase hrozně fixují. V tomhle jsou ženatí lepší. Svobodnej mi je schopnej pořád volat. Pořád chce být se mnou. A na to mě taky žádněj neužije. Asi se nenechám jen tak někým svázat. Bude to muset být fakt veliká láska, až mě nějaký dostane pod čepce. Ale to u těch ženatých nehrozí, ti se jen tak lehce nerozvádí. A u těch svobodných to zase nehrozí u mě, protože mi jejich přehnaná láska vždycky nakonec zavře srdce, místo aby mi ho otevřela, jak je to u ostatních ženských normální. Jsem asi divná.“

„Nejsi, to je normální. Já se nevdát za Jirku, tak mám nejspíš stejné potíže.“

„Prostě člověk je už v mém věku zvyklej na svůj denní režim a nechce ho kvůli někomu druhému měnit. Škoda, že ti ženatí nejsou k mání. Ti už jsou zvyklí na podobný režim jako já. Hlavně žádné přehnané pohyby, řekla bych.“

„To jo. Jirka ten nikdy žádný přehnaný pohyby nedělá,“ usmála se Tereza při myšlence na svého muže. Jana si naopak představila, jaké pohyby dělá, když je s ní a také se v duchu usmála.

„Avšak chvíli jsem si myslela, že má nějakou milenkou. Dokonce jsem si myslela, že jsi to ty. Ten víkend, kdy jste slavili narozeniny u Standy na chalupě, jsem tam nejela jenom kvůli tobě,“ řekla Tereza část pravdy.

„Já vím, Jirka mi to říkal.“

„Taky jsem mu pořád volala, abych se přesvědčila, jestli není s tebou. Asi jsem ho tím pěkně štvála.“

„To teda jo. Byl vytočenej až hrůza,“ potvrdila jí Jana.

„Fakt se mi to nikdy před tím nestalo. Vždycky jsem si byla Jirkou jistá. Jen ty jsi mou důvěru v něj poněkud nalomila. Tak se mi nemůžeš divit, že jsem nervózní, když má strávit celý víkend s tebou v jedné chalupě. A když vidím tvou současnou podobu, a když se teď podívám na sebe v zrcadle, tak bych se mu ani nedí-

vila. Moje štěstí bylo, že jsem tenkrát nebyla ještě těhotná. Jinak by se asi neudržel.“

„To sice možná jo, ale nezapomeň, že bych s tím taky musela souhlasit. Už jednou jsem udělala blbost. Takže podruhé bych do toho nešla. Znáš to, dvakrát nevstoupíš do stejné řeky. A já nechci rozbíjet manželství svým kamarádkám. Jsem ráda, že jsi zavolala a že se zase vidíme.“

„Já taky. Ale o tom víkendu jsi pro mě byla nepřítel číslo jedna. Kolik let jsme spolu vlastně nemluvily? To už se ani nedá spočítat, ne?“

„Jo, už to bude pěkná řádka let. Naštěstí se o tom víkendu nic nestalo, takže se z nás zase můžou stát kamarádky jako dřív. Jo, a abys byla klidná, Jirka se na mě na chalupě netvářil moc příjemně. Asi mi to pořád ještě neodpustil. Nebo se mě bojí, nevím.“

Obě se té představě usmály. Jana sice lhala, jako když tiskne, ale zdálo se, že jí to Tereza věří.

„Možná se taky s tebou nechtěl družit kvůli mým žárlivým scénám,“ přiznala Tereza.

„No, byl z nich pěkně vytočený. Ale pořád tě omlouval.“

„Já vím, je hodnej. A proto ho miluju.“

Jana se podívala Tereze do očí a pohledem vyjádřila pochopení. Nemohla Tereze říct, že chápe její lásku k Jirkovi, neboť ona k němu cítí to samé.

„Jaké to vůbec je být těhotná? V kolikátým že už jsi měsíci?“ zeptala se, aby změnila téma jejich rozhovoru. Nechtěla dál rozebírat vztah Terezy ke svému manželovi, protože čím víc o něm Tereza hezky mluvila, tím víc se cítila provinile. I když na jejích citech k Jirkovi to nemohlo nic změnit.

„Jsem teď v osmém měsíci. Je to krásný, ale už fakt trochu dlouhý.“

„A je všechno v pořádku?“

„Zatím snad žádné komplikace nejsou. Zaplať pánbůh, další komplikace bych asi nevydržela. Stačilo to minule.“

„Jo, říkal mi to Jirka na oslavě. To mi je líto. Ale teď už to snad bude dobrý, když už chybí takovej malej kousek do porodu, ne? A co to bude, víte? To víš, jsem hrozně zvědavá ženská. A taky abych nevybrala nevhodnou barvu dárku.“

„Víme. Sice se o tom moc nešíříme. Ale když už se ptáš, tak ti to prozradím. Bude to holka.“

Jana dělala překvapenou, ačkoli už dávno pohlaví jejich dítěte věděla od Jirky. Řekl jí to hned den poté, co se to s Terezou od Karla dozvěděli.

„Tak to jsi určitě šťastná, ne?“

„To jo, jsem hrozně šťastná. Je mi sice jasné, že Jirka by raději kluka. Znáš ty jejich touhy – hrát fotbal, jezdit na kole, rybařit a lumpačit. Jako by se tohle všechno nedalo dělat i s holkou. Já jsem taky jako malá hrála s tátou fotbal. To přece můžou hrát i holky.“

Jana se málem prořekla, když už měla na jazyku poznámku, že je Jirkovi jedno, zda je to holka nebo kluk. Ale naštěstí ta slova na poslední chvíli zadržela.

„Jenže kluci tohle nechápou. Prostě mají ty svoje škatulky – kluci fotbal a autíčka, holky panenky a tlačení těch malejch kočárků. Vůbec si neumí představit, že my taky kopem do míče, lezem po stromech, a když nám na kole spadne řetěz, tak ho prostě nandáme, ačkoli se od toho hrozně zmažem.“

„To máš pravdu. Je to hrozná společnost, plná předsudků,“ usmála se Tereza. „Ale co bychom si bez těch našich chlapů počaly, že jo?“

„Asi bychom si ochočily jiné zvířátko, jak kluci s oblibou říkaj.“

„Nebo bychom dopadly jak v *Sexmisi*. Fuj, to by nebyl život, mít kolem sebe jen samý ženský!“

„Zase bychom si ale nemohly přebírat kluky. A třeba by se nám zalíbila lesbická láska.“

Obě se usmály. Tereza byla překvapená, jak je jí s Janou dobře. Dlouho si tak krásně nepopovídala. Litovala, že Jana ten-

krát Jirku svedla. Nebýt toho, nebo aspoň nebýt toho přiznání, byly by zůstaly určitě po celou dobu kamarádkami.

* * *

„Tak jaký to bylo s Janou?“ zeptal se Jirka, zatímco si Tereza v předsíni obtížně zouvala boty.

„Bylo to skvělý. Jana je dobrá holka. Myslím, že už není taková jako dřív. Fakt se hodně změnila. A to nejen vizuálně. To teda taky, je z ní krásná ženská, asi o sebe dost pečuje. Ale i vnitřně dospěla, nebo jak bych to řekla. Není to ta nafoukaná holka, která chtěla všechny hezký kluky pro sebe, o čemž ses sám přesvědčil na vlastní kůži. Ale je celkem fajn. Jen kdyby se jí už podařilo najít nějakýho pořádnýho chlapa. Říkala, že se jí bohužel do cesty pletou jen samí dobří ženatí, zatímco ti svobodní jsou k ničemu.“

Jirka sebou škubl, když zaslechl poznámku o ženatých milencích.

„Jsem rád, že jste si tak skvěle pokecaly. A co říkala o mně?“

„O tobě jsme se moc nebavily. Jen říkala, že ses u Standy tvářil tak, jako by ses jí bál. To se divím. Ty, takový nebojsa!“ provokovala ho.

„Fakt jsem jí tak připadal? To se divím. Myslím, že jsem se choval naprosto normálně. Jen ty tvoje neustálý telefonáty mě trochu rozhazovaly. Ale jinak jsem se s ní bavil úplně v pohodě.“

„Asi trochu přeháněla.“

Jirka si pomyslel, že Janě musí hned zítra zavolat a dostat z ní také nějaké informace o jejich dnešní schůzce.

Jaroslav se vůbec nemohl soustředit na práci. Pořád se mu v hlavě honily myšlenky na Terezu. Přemýšlel o tom, že od té doby, co je těhotná, začal jejich vztah chladnout. Hlavně poslední dobou, když už byla v pokročilejším stadiu těhotenství. Neviděli se tak často, netelefonovali si tak často. Přišlo mu, že si byli blíž, když Tereza chodila normálně do práce než teď, když byla celý den doma. Čím víc času na něho mohla mít, tím menší byl jejich vzájemný kontakt. Dokonce se mu zdálo, že i jeho láska k Tereze začala chladnout.

Bylo mu líto, že propásl množství příležitostí, které se mu naskytly v průběhu posledních měsíců. Přemýšlel o víkendu u něho na chalupě, o jejich tajných schůzkách po kavárnách a restauracích, i o dvou večerech u Terezy doma. Říkal si pokaždé, když si na ta setkání vzpomněl, že měl být odvážnější. Třeba by jen bývalo stačilo ji obejmout a políbit, aby si Tereza přiznala, že její vztah není čistě kamarádský. Alespoň on tomu odmítal uvěřit. Avšak teď už bylo pozdě litovat toho, co neudělal, a sbírat odvahu pro příští setkání.

Z jeho rozjímání ho vytrhlo krátké pípnutí oznamující nový mail. Podíval se na monitor, rychle ho přečetl a automaticky odpověděl. Ihned poté se však opět vrátil myšlenkami k Tereze a jejich podivnému vztahu. Byl si jist, že jakmile se jí dcerka narodí, bude to s jeho šancemi ještě horší. Nebude mít na něho vůbec čas. Bude se pořád točit kolem miminka a bude pořád unavená. Na nějaké zálety nebude mít ani náladu, ani pomýšlení. Minimálně první dva roky se nebude moct od malé hnout skoro ani na krok. Ani babička jí ze začátku nepomůže při hlídání. A aby říkala Jirkovi, zda by večer nepohlídal jejich dcerku, zatímco ona by si také ráda vyhodila z kopýtko, to by těžko vysvětlovala. Když si to celé představil, došlo mu, že u Terezy nemá vůbec žádnou šanci. *„Okamžikem, kdy se Tereza rozhodla mít dítě s Jirkou, definitivně uzavřela jakoukoliv naději, že bychom se spolu dali dohromady,“* pomyslel si.

Napadl ho nakonec jediný způsob, jak se z této situace dostat a nezbláznit se. Došlo mu, že musí odjet někam hodně daleko, aby nebyla prakticky žádná možnost Terezu navštěvo-

vat, ani jí obden volat. Toho mohl dosáhnout jedině tak, že by si našel práci v zahraničí, nejlépe tak dvě hodiny letadlem od domova. To bylo dostatečně daleko od Terezy, a zároveň to ještě nebylo tak daleko, aby nemohl létat každý druhý víkend zpět za rodiči a za kamarády. Ameriku i všechny asijské státy mohl z úvah vyřadit rovnou, protože by to znamenalo mnohem víc hodin strávených v letadle. Stejně tak mohl vyřadit okolní státy, ty byly pro změnu zase moc blízko. Do úvahy připadaly tedy jen vzdálenější evropské státy. Na západě Francie s Anglií, na jihu Španělsko nebo Itálie, na východě Rusko a Ukrajina, nebo na Balkáně Rumunsko, Bulharsko a Řecko. Kdyby si mohl vybrat, nejradši by šel pracovat do Anglie či Ruska. Tam už pár jeho kamarádů a kolegů za prací odešlo, takže by se necítil tak sám uprostřed cizí země.

Plán na odchod do zahraničí se mu začal velmi líbit. Říkal si, že všechno zlé je k něčemu dobré, že by se aspoň mohl konečně naučit cizí jazyk. Otázkou ale zůstávalo, zda se Katce bude chtít stěhovat jen proto, že on chce utéct pryč. A také řešil ještě jeden zásadní problém, kde takovou práci vůbec najít.

Nejjednodušší by bylo najít si práci v některé zahraniční pobočce jeho stávajícího zaměstnavatele. Na intranetových stránkách se občas nějaká taková nabídka objevila, a proto se rozhodl, že se rovnou podívá. Ze všech uveřejněných nabídek se mu zamlouvaly celkem tři – v Moskvě, v Barceloně a v Bukurešti. Ještě na chvíli se zarazil, zda dělá dobře, že kvůli vyřešení svého problému s Terezou hodlá změnit práci, odstěhovat se do cizí země a změnit celkově život nejen sobě, ale i Katce. Protože však opravdu neviděl jiný způsob, jak z té pasti uniknout, rychle přeložil svůj životopis do angličtiny a vyplnil přihlášky do všech tří výběrových řízení. Nechtěl déle otálet, neboť se obával, že by si to ještě mohl nakonec rozmyslet.

„Možná Tereza zjistí, jak moc jí chybím, takže by ji to nakonec mohlo přesvědčit o tom, že nejsme jen kamarádi,“ řekl si Jaroslav v duchu sám pro sebe.

* * *

Jaroslav dlouho váhal, než Katce oznámil své dnešní rozhod-

nutí. Báł se, jak bude reagovat. Nevěděl, kde začít a jak svůj krok vysvětlit. Teprve u večere našel odvalu, aby jí oznámil možnou změnu v jejich blízké budoucnosti.

„To je fakt skvělý nápad!“ řekla Katka nadšeně.

„Opravdu? Já si nebyl jistej, zda mi to schválíš a zda se mnou budeš chtít jet.“

„Vždyť víš, jak ráda cestuju. A tohle je super příležitost důkladně poznat cizí zemi.“

„No, zatím se moc netěš, nic není jistý. Je to spíš jenom takový pokus. Asi jako když naši podávali každý rok žádost o devizový příslib, ale nečekali, že by ho někdy mohli skutečně dostat. Prostě takový pokus: *co kdyby náhodou*.“

„Jo, to naši taky zkoušeli, ale neúspěšně. A vaši ho dostali?“

„Dostali. Ale až rok před revolucí. To už klidně mohly příslušné orgány vydržet a nedat jim ho,“ zavtipkoval Jaroslav.

„No, mohly. Ale kdo to mohl tušit, že to za rok skončí, že jo? A jaké jsou vůbec možnosti výběru, kam bys mohl jít pracovat?“ zeptala se Katka.

„Rusko, Rumunsko nebo Španělsko.“

„Tak to bych asi nejvíc brala Španělsko. Miluju teplo, znáš mě? Ale obávám se, že tam bych asi práci nesehnala. Umím anglicky, německy, částečně rusky, ale španělština, italština a francouzština mě minuly.“

„A rumunsky umíš?“

„Ne, to bohužel taky ne. Takže zbývá Rusko. To by taky nemuselo být špatný. Tam má naše firma pobočku, tak bych se mohla poptat na nějakou práci, ne?“

„To zkus. Ale třeba to nebude potřeba,“ řekl tajemně.

„Proč jako? Chceš se se mnou rozejít nebo co? To jsi mi pak vůbec nemusel o té cizině říkat, když si tam chceš vzít nějakou jinou!“ řekla pro změnu naštvaně.

„Ale tak jsem to vůbec nemyslel. Ty jsi teda hysterka. Já myslel...“ zarazil se.

„Cos myslel?“ popoháněla ho Katka k odpovědi.

„No, já myslel, že bys třeba byla těhotná. Teda se mnou, aby nedošlo k mýlce.“

Jaroslavovi přišlo najednou úplně samozřejmé, že by bylo načase si s Katkou pořídit dítě. Skoro všichni jeho kamarádi a kamarádky už dítě měli nebo čekali. Navíc i Tereza čekala. Prolétla mu proto hlavou myšlenka, zda to nemyslí jen jako pomstu Tereze. Jako ukázka toho, co mohla mít doma za geniální a krásné dítě, kdyby bývala otěhotněla s ním. Ale nakonec tento pomstychtivý důvod rychle zavrhl. Spíš už si připadal zralý na to stát se milujícím otcem.

„Teda, to jsi mi vyrazil dech!“ přerušila další tok jeho myšlenek.

„A to je dobře nebo špatně? Na dlouho vyražený dech se může i umřít.“

„No, samozřejmě že dobře. Dlouho jsme se o tom nebavili, naposledy tehdy v obchodě, když jsme vybírali dárek pro malého Kubu. Ale myslela jsem, že si po té návštěvě změnil názor na děti. Tak jsem se neodvážila ani zeptat, ačkoli jsem to téma chtěla hodněkrát nakousnout. Taky jsem si říkala, že spolu chodíme ještě krátce. Rok a půl není žádná dlouhá doba!“

„Rok a půl už je dlouhá doba! Tak dlouho jsem s žádnou nevydržel, kromě Terezy. Tak si toho važ!“ pomyslel si, že kdyby ho Tereza chtěla, dávno by už s Katkou nebyl. Ale takhle s ní zůstal. Navíc od doby, co se s Terezou stýkal méně, začínal mít opět pocit, že je Katka ta pravá. Tedy samozřejmě až po *zidealizované* Tereze.

„Fakt jsi mě ohromně překvapil. To víš, ženská v mém věku už myslí na založení rodiny. Už není tolik času na dlouhé pokusy. V dnešní době, kdy se vaše spermie hýbou z posledních sil, je jistější začít dřív, dokud se jich mrská alespoň pár posledních kousků. Za pár let by už mohlo být po ptákách. A to doslova.“

„Já vím. Třeba už taky nejsem plodnej!“ varoval ji.

„Tak to pojďme hned vyzkoušet. Zrovna jsou na to příhodné dny.“

Jirka se usmál, políbil ji a odnesl do ložnice. Na stole zůstaly

zpola dojedené dvě porce večeře, na které si dala Katka záležet. Ale tentokrát jí to nevadilo. Místo jídla začali pracovat na dítěti. Jaroslav se kupodivu tvářil šťastně, ačkoli ještě před pár hodinami by dal kdoví co, aby mohl mít dítě s Terezou.

44.

Janě to už z dálky slušelo. Byla oblečená do lehkého letního oblečku, který si mohla obléct díky teplému počasí, které i začátkem září dokázalo vyhnat teploty ke třiceti stupňům. Jirka byl rád, že ještě nenastal čas, kdy něžná část populace vytáhne své zimní kabáty a bundy ze skříní, aby zahalila své vnady. Bylo stále ještě na co koukat, než na dlouhé měsíce všechno nemilosrdně schovalí vrstvy oblečení.

„Tereza si také ráda oblékala něco lehce provokujícího, ještě než otěhotněla,” pomyslel si, zatímco pozoroval Janu, jak se prodírá davem lidí. Téměř všichni muži se za ní ohlédlí. A ti, kteří se neohlédli, si jí k jejich smůle buď nevšimli, nebo se ohlédnout neodvážili.

Dnes měl Jirka s Janou sraz na stanici metra nedaleko parku ve Stromovce. Chtěli nejprve využít posledních teplých dní k procházce parkem a pak si najít příjemné posezení v některé blízké restauraci nebo kavárně. Měli na to téměř čtyři hodiny, takže počítali, že v pohodě stihnou obojí.

„Ahoj Jani, ty nestydo jedna. Budíš tady okolo pěkné pohoršení,” přivítal ji Jirka s napomenutím.

„Když mě to hrozně baví,” odpověděla mu nevinně poté, co mu dala další vášnivý polibek. Na zlost všem právě okolo procházejícím mužům, kteří jejich počínání závistivě pozorovali.

„To víš, jsem mrcha, která si s chlapy ráda hraje a provokuje je,” dodala a schválně si přejela rukou zezadu po stehně, aby si mohla jakoby omylem povytáhnout svoji minisukni o pár centimetrů výš. Jirka si všiml, kolik pohledů onen krátký pohyb ruky zaujal.

„Pojď už raději odsud, ať se na nás nevrhne nějaký nevybouřený kolemjdoucí,“ řekl důrazně.

„A to si myslíš, že ve Stromovce nebude čekat ve křoví nějaký úchyl?“

„Leda tak nějaký kačer Donald. Sedneme si totiž raději k rybníku co nejdál od všech křoví.“

„Tak to jo. Hlavně si teď ale pospěš, jede tramvaj.“

Oba přidali do kroku, aby stihli příjíždějící tramvaj. Naštěstí na ně řidič chvíli počkal. Popojeli jednu stanici. Slunce stále svítilo, ale na obzoru už se blížily černé mraky, které nevěstily nic dobrého.

„Ráno říkali, že by se mohly odpoledne objevit dokonce i bouřky. Tak snad to stihneme. Nebo Stromovku vynecháme a raději se schováme rovnou v restauraci?“ navrhl Jirka při pohledu na tmavá oblaka, která se jim při stávajícím směru větru nemohla vyhnout.

„Ne, na chvíli se tam určitě podíváme. Já už jsem hrozně dlouho nebyla ve Stromovce. Snad naposledy ještě se základkou v Planetáriu,“ nechtěla se vzdát procházky parkem.

„Tak jo, ale je to na tvoji zodpovědnost. Jestli zmokneme a já následně dostanu zápal plic a umřu, tak za tebou pošlu Terezu pro alimenty.“

„Copak já jsem zodpovědná za toho tvého prcka?“

„Kterého myslíš?“ zasmál se Jirka.

„No, kterého asi. Toho tvého ne, toho nekomentuju. S tím se musíš vyrovnat sám. Myslím to děcko, které máte s Terezou na cestě.“

„To asi nejsi. Ale budeš odpovědná za smrt jejího táty. Nebo aspoň si myslím, že jsem její táta.“

„Uvidíme, až se narodí, zda ti bude podobná. Když to bude malá černoška, tak bych se odvážila pochybovat, zda jsi její otec. Ale kdo ví!“

„Já myslím, že by mi i tohle dokázala Tereza vysvětlit a přesvědčit mě, že jsem otec.“

„To věřím, ty si takovej náš moula moulovatej,“ podívala se na něho mile, chytla ho za ruku a přitáhla si ho pro další polibek.

* * *

„Asi se na nás žene pěkná buřina. Radši bych se šel schovat do restaurace, nebo fakt pěkně zmokneme,“ varoval Janu, když už po několikáté vzhledl k obloze. I ona se obávala tmavých mraků, ale bylo jí příjemně, protože seděla uvelebená na Jirkově klíně

„Mně se vůbec vstávat nechce!“ řekla důrazně a chytla se pevně kolem Jirkových ramen. „Ale když se bojíš trochu zmoknout, tak holt půjdem. Budeš asi z cukru, když máš strach z deště, ne?“ provokovala ho dál.

„Hele, mně je to jedno. Ale jestli ti tyhle šatičky zmoknou, tak se tamhle ten úchyl neudrží, skočí na tebe a všechno ti strhne,“ strašil ji Jirka seriózně vypadajícím mužem v obleku, který právě spěchal okolo jejich lavičky, aby se také schoval před proudem vody, který se měl za pár minut spustit z nebe.

„Ten tak. Jedinej ouchyl široko daleko sedí na téhle lavičce. No, příznej, co bys dělal, kdybych měla všechno úplně mokry?“

„Všechno?“ zeptal se dvojsmyslně.

„Všechno!“

„Hm. Tak to bych rychle běžel do nejbližší lékárny pro Acylpyrin a někam pro suché oblečení a suchej ručník.“

„Ty jseš teda. Já myslela, jak by ses na mě vrhnul. Jak by se naše mokrá těla proplétala v bahně na břehu rybníka v kuriózních polohách lásky. Ale ty mě asi vůbec nemiluješ!“ řekla smutně a otřela si dlaněmi neviditelné slzy.

„Právě že tě miluju. K čemu by mi bylo jedno milování v dešti, když bych tě pak nemohl mít několik dní, ba i týdnů, než by ses vykurýrovala. A já jakbysmet.“

„Teda, tak to je ale od tebe hezký. To bych asi vážně nevydržela. Jen si to představ, několik dní bez tebe!“

„Však ty by sis nějak poradila,“ usmál se a rukou přejel přes její klín.

„Tak víš co, radši půjdeme. Představa, že by mě mělo bolet v krku, z nosu mi téct a ještě k tomu proležet ty hezký dny v posteli, ta mě fakt děsí.“

Vstali a co nejrychleji zamířili k východu z parku, zatímco se za jejich zády ozývalo čím dál častěji zlověstné hromobití. Avšak ani přes opravdu rychlé tempo nestihli přijít do restaurace včas. Jen pár desítek metrů před vchodem je prudký déšť dostihl. Podívali se na sebe a rozeběhli se, jak jen to nejrychleji umožňovaly Janiny lodičky a Jirkovy plíce.

Jejich kvapný příchod do restaurace vyvolal pozornost všech přítomných hostů. Hlavně mezi návštěvníky mužského pohlaví, protože Janě stačily šaty zcela promoknout. Jirka se povýšenecky rozhlédl, aby dal všem najevo, že to *on* přišel s touto krásnou dívkou. Jana si jejich oční přestřelky všimla a potěšilo ji, že se o ni mlčky všichni přítomní muži perou. Ale také ji potěšilo, že Jirka všechny útoky odrazil.

„Kam si sednem?“ zeptala se Jana.

„Raději někam co nejvíc do kouta, aby na tebe všichni nečuměli. Aspoň dokud ti neuschnou šaty. Kdybys poslechla, mohli jsme to stihnout. Ale ty a ta tvoje romantika,“ usmíval se. Vůbec mu nevadilo, že je déšť dostihl. Spíš naopak, když se podíval na její mokré šaty, které přesně kopírovaly tvary jejích ňader a které svojí částečnou průhledností aktivovaly představivost všech přítomných. Musel si však do Jany rýpnout.

Sedli si ke stolu co nejdále od všech slídivých pohledů. Jirka si oddychl, ale Jana by možná byla radši, kdyby mohla více provokovat. Přece jen v ní zůstalo něco z té dospívající dívky, která ráda počítala utopené dušičky. A i když už nešla přes mrtvoly jako dřív, pořád měla ráda oči všech mužů ve své blízkosti upřené na její krásnou tvář a krásné tělo.

Objednali si jen kafe a moučník. Na Jirku čekala večeře doma a Jana navečer nikdy nejedla teplá jídla.

* * *

„Vůbec jsi mi ještě neřekla, jaké to bylo s Terezou,“ postěžoval si Jirka, když dojedl moučník. Ta otázka ho trápila celé dny, kdy se s Janou neviděli. Ale rozhodl se zeptat až nyní, když se Jana očividně netvářila, že by se o jejich schůzce chtěla sama rozprávět.

„Teda, vydržel jsi to dlouho, než ses zeptal,“ usmívala se. „Už jsem myslela, že nejsi vůbec zvědavý.“

„Zvědavý jsem, ale už mi něco poreferovala Tereza. A teď jsem čekal, že spustíš sama. A ono nic. To je hrozný, jaký jste vy ženský tajnůstkářky.“

„Někdy dokážeme držet při sobě. Ale mnohem častěji si podráždíme nohy.“

„Tereza říkala, že to bylo dobrý. Že jste si skvěle popovídaly a zavzpomínaly. To jsou mi věci. Kdo by to byl býval řekl. Kdyby Tereza tušila, že se s tebou za jejími zády scházím, asi by pěkně koukala!“

„A kdyby ještě věděla, že spolu i spíme!“ dodala Jana.

„Hm, to by asi nepřežila. S kteroukoliv jinou jo, ale s tebou ne. To by s ní fakt šlehlo.“

„To jo. Jsem pořádná mrcha, co? Možná ještě větší, než jsem bývala! Klidně si s ní jdu sednout a přitom spím s jejím mužem.“

„Vždyť já to ale chci taky. Takže nejsi taková mrcha. Já mám na tom minimálně poloviční podíl viny,“ ulehčoval jejímu svědomí.

„Stejně budu muset do kostela, abych se vyzpovídala.“

„Jestli chceš, jsem farář amatér. Takže bych ti mohl dát odpustek.“

„Jo? A co by to bylo?“

„Tvůj hřích je zralý na takových deset otčenášů! Ale můžeš ulehčit svému svědomí, když zase někdy zajdeme k tobě.“

„To budu jediné ráda,“ řekla s jiskrou v očích, která však záhy zmizela. „Víš, až Tereza porodí, a že to bude za chvíli, určitě se přestaneme stýkat. Budeš mít plné srdce své dcerky. Docela se

toho bojím, i když vím, že to musí přijít. Nemáš mi jako ženáč co dát. A já vlastně ani nic moc nečekám. Zažila jsem už hodně ženatých mužů, takže vím, jak to pokaždé končí. Ale ty jsi první, který při svém záletu čeká navíc potomka. To je fakt prvně. Ostatní už nějaké děti měli nebo žádné zrovna nečekali. A když jsem viděla Terezu, bylo mi jí hodně líto. Chudák holka. Nosí ti devět měsíců dítě, sexuálně nežije, zatímco ty si užíváš plnými doušky!“

„Ty si taky užíváš, ne?“

„To je ale něco jiného,“ řekla ještě smutněji. Bylo vidět, že nad něčím velmi usilovně přemýšlí.

„Co se ti honí v té tvojí krásné hlavičce?“ zeptal se nejistě Jirka.

„Přemýšlím, jak by ses zachoval, kdybys čekal dítě se mnou. Zda bys opustil Terezu.“

Na takovou otázku nebyl Jirka připraven. Ani na takový scénář raději nemyslel. Dávali si vždycky pozor, i když Jana užívala antikoncepci.

„Nevím. Kdyby Tereza nečekala dítě a ty ano, asi bych se rozhodl pro tebe. Přece jen dítě potřebuje otce. Ale kdyby čekala ona i ty, tak to fakt nevím. Už jsem se jednou vyděsil, že se to stalo. Vzpomínáš?“ řekl popravdě.

„Vzpomínám.“

„Já tě fakt miluju. Hrozně moc. Neměl bych to říkat, ale je to tak. Kdybych s Terezou nečekal dítě, tak bych se asi nakonec rozhoupal a rozhodl se pro tebe. Nějak si s Terezou poslední měsíce moc nerozumíme. Kdyby aspoň někoho měla, to bych od ní odešel mnohem snáz. Ale takhle to fakt nejde, když mě miluje. Já ji mám taky pořád rád, to nepopírám. Ale tebe miluju.“

„To je jen zamilovanost. Ta tě dřív nebo později opustí. Ale fakt bys ji opustil, kdyby měla taky někoho jiného?“

„Jo, asi jo. Ale ona - bohužel pro nás - nikoho nemá. Ani teď nemá vůbec čas někoho shánět. Asi je to fyzicky i duševně náročný nosit naší malou ve svém bříšku. A taky, kdo by chtěl těhulku?“

„Však on by se někdo našel. Třeba ten, kdo nemůže mít vlastní děti. A takových je. Nemysli si, jak jsem Terezu viděla, hrozně jí to těhotenství sluší!“

„To jo, je fakt, že je hezká těhule. Ale nikoho nemá, tak je to bezpředmětný.“

„Jseš si tak jistej?“ snažila se ho znejistět.

„Jsem. Nebo ty snad máš nějaký jiný zprávy?“ vyzvídal.

„Ne, nemám. Jen nepodceňuj ženy. Umíme se pěkně přetvářovat. Slyšel jsi snad někdy o předstírání orgasmu, ne? A to je jen špička ledovce. Kdybyste nás ženský prokoukli, asi byste se *hodně* divili!“ na slovo *hodně* dala velký důraz.

„Ne, fakt nikoho nemá. Miluje jenom mě,“ ubezpečoval Jirka sám sebe.

„Uvidíme.“

45.

Jaroslav se vrátil domů ve skvělé náladě. Před hodinou přiletěl z Bukurešti. Vše bylo na nejlepší cestě, aby za měsíc nastoupil v jejich rumunské pobočce na vyšší post, než který zastával momentálně v Praze. Sice by raději zakotvil v Barceloně nebo v Moskvě, ale Bukurešť na něho udělala velmi dobrý dojem. Kanceláře jejich společnosti byly v centru města na hlavní třídě. Z okna bude mít krásný výhled. Navíc budoucí kolegové se zdáli být příjemní.

Trápilo ho jedině, zda ho Katka bude skutečně ochotná do rumunské metropole následovat. Raději by se stěhovala do ruského hlavního města, kdyby si mohla bývala sama vybrat ze zemí bývalého východního bloku. Pár jejích přátel už tam odešlo za prací. Ale v Rumunsku neznala vůbec nikoho. Snad jen hraběte Drákulu. Proto se Jaroslav pořád obával, že Katka řekne na poslední chvíli *NE*. Sice o tom před jeho odletem diskutovali a vyříkali si všechna pro a proti, ale přece jen bylo na Katce vidět, že není úplně nadšená. Jediné, co jí lálalo, byla změna prostředí.

„Ahoj lásko, tak vyprávěj,“ přiběhla Katka do předsíně, jen co uslyšela cvaknout zámek u vchodových dveří.

„Počkej, jenom ze sebe shodím oblek. Už ho mám na sobě několik hodin, takže se těším, až se konečně převlíknu.“

Jaroslav se odešel převléknout do pohodlnějších kalhot a trička. Ještě se stavil v koupelně, aby se po dlouhém dni trochu opláchl. Ale pak už ihned spěchal do kuchyně, kde mezitím Katka chystala slavnostní večeři. Netrpělivě očekávala zprávy o jejich možném novém domovu.

„Asi tě moc nepotěším,“ řekl, když si otočil Katku čelem k sobě, objal ji kolem pasu a přidal polibek na krk.

„Tak ven s tím,“ nabádala ho a snažila se vytrhnout z jeho objetí, aby si nemyslel, že je snadná kořist.

„No, pokud budu souhlasit, můžu od příštího měsíce nastoupit. Teda pokud budeme oba souhlasit. Bez tebe nikam nejedu!“

„Takže Rumunsko?“

„Jo.“

„Z těch tří zemí se mi tam chtělo nejméně. Ale asi holt platí: *odříkaného chleba největší krajíc*. Nemám tedy na vybranou. Do ciziny se mi chtělo, ale budu muset vymyslet, co tam budu dělat. Zkusím něco zjistit u nás v práci. Nebo by ses mohl ty zkusit zeptat u vás v práci. Třeba by mě přijali aspoň jako uklízečku,“ culila se prosebně na Jaroslava.

„U nás asi těžko. Ale já myslím, že bych nás měl zvládnout uživit. Viděl bych podstatně lepší varianty. Buď můžeš začít studovat dálkově doktorandské studium, jak pořád otravuješ. Nebo, a to je možná ještě lepší, si pořídíme toho našeho potomka. Stejně tě každej doktor v tvém věku už radši nechá doma celý těhotenství,“ vzpomněl si Jaroslav na Terezu. Také její gynekolog ji nechal doma celých devět měsíců, aby nepodcenili žádné riziko.

„To asi jo. Zvlášť v cizině. Ale co když se to hned tak nepodaří? Co pak?“

„Pak ti nezbude nic než to studium. Vždycky ses chtěla ještě vrátit na školu. Tak tohle je báječná příležitost, jak jsem říkal. Budeš na to mít dva roky, co budeme v Bukurešti, a pak už to nějak tady v Praze doklepeš. Teda pokud se vrátíme. Třeba se mi tak zalíbí v cizině, že buď zůstaneme tam, nebo půjdeme někam

dál. Musím si konečně začít budovat kariéru, abych uživil nás dva a k tomu ještě kupu dětí.“

„Nápad to není špatnej. Škoda, že není víc času.“

„Jako na děti? Na ty přece nepotřebuješ moc času. Stačí i minuta. To může být rychlejš, než uvaříš vejce natvrdo nebo naměkko. Teď nevím, co trvá míň,“ vtipkoval Jaroslav.

„Ne na děti, na školu přece,“ nepochopila Katka, že si ji Jaroslav opět dobírá. „Semestr právě začíná a další začne až v září. Co tam budu těch několik měsíců dělat?“

„Budeš se pilně připravovat do školy. Koupíme ti novou aktovku, nový penál a nové psací potřeby. Ne, že budeš chtít psát hned propiskou. Hezky začneme s plnicím perem, aby sis nezkažila rukopis hned v první třídě!“

Teď už Katka poznala, že si z ní před chvílí dělal legraci.

„Jo a ještě mi kup nějakou pěknou kostičkovanou sukýnku, já si udělám dva culíky a to by v tom byl čert, abych nenarazila na nějakýho dědulu s bonbony u nás před školou.“

„Vždyť už jednoho dědulu máš. Vzpomeň si!“ šťouchnul ji prstem do břicha.

„To je fakt. Jednoho už mám. Ale proč bych nezvládla ve svém mladém věku dva nebo tři starší pány? Když mi zbyde čas, až napíšu domácí úkoly, proč bych nezašla s některým z nich na pískoviště!“

„To jsme teda zaběhli daleko od tématu. Vraťme se raději k realitě,“ navrhl.

„Já myslím, že jsme se už dohodli, ne? Pokud se mi podaří dostat na to dálkové studium, bude to skvělé. Nebo pokud se *nám* podaří otěhotnět, bude to ještě lepší. A když ne, tak si holt budu užívat života paničky v domácnosti.“

„Ale k tomu ti ještě něco schází, ne?“ zarazil ji Jaroslav.

„A co jako? Aspoň naznač,“ usmála se na něj, i když tušila, jaká bude nejspíš odpověď.

„Přece svatba.“

Jaroslav se podivil, jak lehce dokázal vyslovit slovo *svatba*. Ještě před týdnem by na ni vůbec nepomyslel, ale zřejmě ta možnost jít pracovat do ciziny změnila jeho názor. Na Katku si už za ty dva roky zvykl natolik, že by ji za jinou, kromě Terezy, ani nechtěl vyměnit. Avšak tato ta jediná možná potenciální kandidátka na pozici jeho manželky byla už roky vdaná a kromě toho ještě právě čekala dítě. Přišlo mu líto, že také nemá takové zázemí. Představa, že by se měl z práce vracet do prázdného bytu, ho děsila. A protože už nebyl nejmladší, děsila ho i představa budování nového vztahu. Nechtěl si zvykat na jinou, ani nechtěl, aby si jiná zvykala na něj. Tedy kromě Terezy, pro kterou by udělal cokoli, a kvůli které zároveň utíkal tak daleko.

„Svatba. Tak na tu jsem vůbec nepomyslela. Nejsme na to tak trochu mladí?“ žertovala Katka o vážné věci, o které Jaroslav moc žertovat nechtěl.

„Nebo tak trochu staří?“ odpověděl otázkou Jaroslav.

„Dělala jsem si srandu. Promiň,“ snažila se zmírnit houstnoucí atmosféru. „Já jen, že mi nepřišlo, že by ses chtěl ženit. Tak jsem trochu zaskočená. Příjemně zaskočená.“

„A, co bys mi odpověděla, kdybych tě teď požádal o ruku?“

„Kdybys mě teď požádal o ruku, řekla bych...“ napínala ho krátkou pauzou mezi slovy. „Pak bych řekla ano. Jasně že ano.“

„Tak to je skvělý. Tak tě tímto žádám o ruku,“ Jaroslav na důkaz toho, že myslí svoji nabídku opravdu vážně, poklekl před Katkou na studené dlaždice v kuchyni.

„Proč ty mi připadáš i v takovéhle vážné chvíli jako komik, který to jen hraje.“

„Ale já to myslím smrtelně vážně!“ řekl trochu popuzeně.

„Ale já vím, že to myslíš vážně. Promiň. Jen se tváříš tak šibalsky. A ten úsměv. Prostě ty bys byl ideálním nositelem špatných zpráv, protože by ti je stejně nikdo nevěřil. Kdybys mi třeba tímhle stylem řekl, že máš milenku, jen bych se zasmála.“

„Dobrá tedy, miluji jinou ženu.“

„Aha, a to vážně nebo to říkáš jen v legraci?“ znejistěla Katka.

„To snad poznáš sama, ne?“

„Já nevím. Nějak jsi najednou zvažněl. Asi jsem neměla začínat. Asi jsem to celé pokazila, co?“ řekla provinile.

„Ne, neboj. Já to napravím,“ utěšoval jí. „Katko, miluju tě. Chci s tebou prožít zbytek života. Vezmeš si mě za manžela, se kterým budeš sdílet dobré i zlé?“ zeptal se vážně.

„Ano, chci tě za manžela!“

Katka si přiklekla k Jaroslavovi a něžně ho políbila.

„Tak teď přeskočíme oběd s hosty, večírek s přáteli a půjdeme rovnou na novomanželskou noc, co říkáš?“

„To jako nemůžu předtím ani dovařit?“ zeptala se naoko smutně.

„Ne!“ řekl rázně a chytil ji do náruče. Katka ještě stihla vypnout všechny zapnuté plotýnky na sporáku, aby se nic nepřípálilo. A pak už se nechala odnést do ložnice.

46.

„Mám pro tebe potěšující zprávu,“ řekl Jaroslav Tereze, když mu otevřela dveře a dala mu polibky na přivítanou, tentokrát ale opět jen na tvář. Ne jako posledně, když se s ní loučil. Od té doby u ní doma nebyl. Protože však čekala porod každým dnem, nechtěl ji tahat do restaurace jako obvykle, aby nemusel řešit případné předporodní problémy. Navíc každá vycházka byla pro ni hodně namáhavá.

Na dnešek si vzal Jaroslav volno, aby si zařídil všechny potřebné formality, než odletí za prací do svého nového domova v Rumunsku. Domluvili se s Katkou, že nejdříve odletí sám, aby se zabydlel, a teprve pak za ním Katka přiletí.

„To jsem teda celá nedočkavá. Ale dej si pozor. Jsem teď hrozně precitlivělá. To víš, těhule v pozdním stadiu!“ varovala ho s úsměvem Tereza.

„No, snad to přežiješ. Navíc je to pro tebe fakt pozitivní informace. Už mi nebudeš muset pořád dokola vysvětlovat, že ke mně necítíš nic víc než kamarádství.“

„To jako, že zase chceš, abychom se dál neviděli? To tu už bylo stokrát. A skutek utek!“ snažila se zasmát, ale viděla, že se Jaroslav tváří mnohem vážněji, než se obvykle tvářil. Raději proto dodala: „*Naštěstí* skutek utek. Nechci tě ztratit. Jsi fakt můj nejlepší *kamarád*. A nejlepší kamarádi by neměli člověka opouštět!“

„No, to ne. Ale je to složitější, než si myslíš.“

„Katka je snad taky těhotná a nechce tě nikam pouštět?“ snažila se Tereza odlehčit napjatou situaci.

„To taky ne. Pojd' si radši sednout. Nebudeme to probírat tady na chodbě ve stoje. Určitě ti to nesvědčí.“

„Je mi jasný, že se spíš bojíš, aby to se mnou nepraštilo, co? Tak to není zas tak pozitivní zpráva, že jo?“

Přešli do obývacího pokoje. Tereza přinesla vodu s citronovou šťávou, aby mohla případně zapít špatnou zprávu. Pak si sedla a snažila se vydýchat. I krátká námaha ji značně vyčerpávala.

„Dostal jsem nabídku jít pracovat do ciziny,“ řekl, když se mu zdálo, že se dostatečně zklidnila.

„A?“

„No, přijal jsem ji a budu pryč minimálně dva roky. Jedu do Bukurešti. Je to nabídka, která se nedá odmítnout. Navíc se nám tam s Katkou docela chce. Katka sice ještě neví, co bude dělat, ale plánuje, že by si mohla zkusit dodělat dálkově doktoranda. Nebo bychom se taky mohli pokusit o dítě, aby si pak tvoje dcerka měla s kým hrát, až se vrátíme,“ usmál se.

„Tak to je fakt pěkný. A teď mi řekni, co je na tom pro mě pozitivního? Nic pozitivního na tom fakt nevidím. Ty jo? Já jen přicházím o výborného kamaráda, kterého mám opravdu ráda!“ řekla smutně.

„Ta pozitivní zpráva je, že mi nebudeš muset pořád dokola vysvětlovat, proč nemůžeme být milenci, že je k tomu potřeba

láska z obou stran. Že moje láska v žádném případě nestačí. Sejdu ti z očí. Stanou se z nás zase ti staří známí, kteří se vidí jednou za uherský rok. Když se náhodou potkáme, prohodíme jen pár vět, ukážeme si fotky dětí a maximálně si zanedáváme na tchyni. Prostě se vrátíme do doby, než jsme se loni po dlouhé době znovu potkali. Kdyby se to nestalo, asi by to bylo všechno jednodušší.“

„Takže ti to vadí, že se z nás zase stali *kamarádi*? Mně ne. Já tě ráda vidím. A mrzí mě, že bys to chtěl všechno vrátit zpátky.“

„Já jsem taky rád, že se zase scházíme. Jen jsem si myslel, že se stane ještě něco víc. Kdybych se nezamiloval, asi by mi to stačilo. Ale takhle bohužel ne.“

„To mi řekni, jak si můžeš být jistý, že je to pořád láska, co ke mně cítíš? Vždyť tě odmítám už takovou dobu. To není možný. To by nikdo nevydržel.“

„Já ano. Prostě vím, jak jsi báječná ženská, a velmi mě mrzí, že jsem to nevěděl před těmi lety, když jsem tě podvedl,“ podíval se Tereze do očí. Byly vlhké od toho, jak se jí chtělo brečet.

„Nebreč!“ odvážil se jí sáhnout na tvář a utřít jí neviditelnou slzu.

„Já nebrečím. I když, upřímně, se mi docela chce. Nemyslela jsem, že to takto skončí.“

Tereza nevěděla, jak se zachovat. Byl to nápor na její už tak dosti pocuchané nervy. Chtěla mu říct, aby nikam nejezdil, že ho taky miluje, ale nedokázala to. Cítila odpovědnost k nenarozenému dítěti. Byla ale přesvědčena, že kdyby mu řekla o svých skutečných citech k němu, tak by zůstal.

„A řekni mi jedno, kdybych ti řekla, že tě miluju, jel bys tam?“

„A je to hypotetická otázka, nebo mi to oznamuješ?“

„Hypotetická otázka, samozřejmě.“

„Tak to bych ti odpověděl, ať počkáš. Nebo ať jedeš se mnou, pokud by to bylo jen trochu možný. Já už teď nemůžu couvnout. Mám podepsanou smlouvu a tady už mají za mě náhradu. V každém případě by to bylo velmi těžké loučení.“

„Hm, stejně je to svým způsobem útěk, co?“

„To je, ale jinou cestu nevidím. Ty ano? Mě nejspíš láska k tobě nikdy v životě neopustí. Obzvlášť když mě pořád vytrvale odmítáš. Dřív nebo později bys to sama ukončila, protože by tě ten můj kolovrátek přestal bavit. Takže je to asi nejlepší řešení pro všechny – pro mě, pro tebe, pro Jirku, pro Katku. Všichni čtyři na tom budeme lépe.“

„Když myslíš.“

Tereza se podívala na Jaroslava tak, že by nejradši svou cestu do Rumunska zrušil, rozešel se s Katkou, Jirku odstranil a nastěhoval se k Tereze. Raději uhnul pohledem.

„Kdy se to má narodit?“ změnil téma.

„Za čtyři týdny.“

„A je jistý, že je to holka?“

„To není nikdy jistý. Ale na žádném ultrazvuku nebyl vidět ani náznak pindíka. Tak snad jo. Máme všechny věci připravený pro holku! Všechno růžové.“

„Třeba by se to synáčkovi naopak líbilo. Co ty víš. A nic by si s tím nenadělala. Tomu neporučíš.“

„To ne. Ale snad to bude přece jen Natálka,“ usmála se štěstím, když si vzpomněla, že její první dítě bude za pár dní na světě.

„Takže už máte vybrané jméno. To je hezký. A když to bude kluk, tak se bude jmenovat jak?“

„Pro kluka nemáme jméno. Prostě to musí být holka a basta.“

„Ale měli byste mít něco připraveného. Co třeba Jaroslav?“ řekl nadšeně.

„Tak to by rozhodně neprošlo. Ale máš asi pravdu, že bychom si měli nějaké klučičí jméno pro jistotu vymyslet. Budu to muset večer s Jirkou probrat. Hlavně aby nechtěl dát jméno po sobě: Jiří mladší! To bych nechtěla. Třeba takový Jakub nebo Michal, to se mi líbí. Ale uvidíme, co vymyslíme.“

Tereza by samozřejmě nejradši vybrala jméno Jaroslav, ale

asi by se na tom s Jirkou neshodli. Nejspíš by se velmi divil, proč chce dát synovi jméno po svém bývalém. Jemu by také neprošlo jméno Jana.

„A kdy odlítáš? Uvidíme se ještě do porodu nebo po porodu?“ zeptala se.

„Začínám od prvního. Ale odlítám tam o týden dřív. Chci se ještě podívat po městě, abych se naučil cestu do práce, podíval se po restauracích a po obchodních centrech pro Katku. To víš, bude asi hodně času trávit po obchodech. Naštěstí to snad utáhnu, když se úplně nespustí. Podmínky budu mít fakt mnohem lepší než tady. Jen jsem zvědavěj, jak se domluví. Snad tam umí všichni anglicky. Já se asi rumunsky hned tak nenaučím.“

„Ale je to tý angličtině docela blízko, ne?“

„No nevím, uvidíme. Ale třeba opráším něco z ruštiny. Tam ji museli mít na škole povinnou stejně jako my tady.“

„Ale jestli se ji učili stejně jako my, tak ji *tóže* moc ovládat nebudou. Tak maximálně *Sasíska*.“

„Jo, to bych věděl, co je. A pak ještě *Maroženoje*.“

Oba se zasmáli svojí znalostí ruštiny. Ale při pohledu na sebe navzájem jim bylo jasné, jakou tíseň na srdci cítí. Nechtěli se takto rozcházet. Chtěli se vídat, chtěli si volat, chtěli mít dál tajné schůzky. Jaroslav chtěl snít o jejich společném životě, Tereza o tom, že by byl otcem jejího dítěte právě Jaroslav. Ale nemohla to nikdy říct nahlas.

„No a co svatba? Bude?“ zeptala se Tereza.

„Už jsme o ní mluvili, ale zatím nemáme domluvený žádný termín. Teď nás čeká velké stěhování, tak na svatbu nebude čas. Ale určitě se budeme chtít vzít, co nejdříve to půjde. Kdybys viděla Katku, jak byla překvapená, když jsem ji žádal o ruku. Bude z ní krásná nevěsta.“

„To určitě bude,“ řekla Tereza rádobý klidně, ale v koutku duše na Katku žálila.

„Doufám, že mě pozveš! Teda nás,“ řekla rozhodně. „Taky

jsem tě pozvala, ale tys tenkrát nepřišel. A víš, že mě to moc mrzelo?“

„Chtěl jsem přijít, ale bál jsem se, že bych se do tebe určitě znova zamiloval. Přesně tak, jak se mi to pak stejně stalo. A nechtěl jsem vidět, jak si bereš někoho jiného. Víš, že jsem tě asi miloval celou tu dobu, jen jsem si to prostě nepřipustil?“

„Fakt? To je hezký. Škoda, že jsi to neřekl, než jsem se vdala,“ řekla smutně.

„Jo, to je škoda. Ale teď bych tě tak rád chytil kolem pasu, přitáhl a políbil,“ zkusil ještě jednou, zda Tereza nezareaguje jinak než obvykle.

„Ale to kamarádi nedělají,“ bránila se Tereza, ačkoliv si moc přála, aby to udělal.

47.

Tereza zapnula televizi, aby si zkrátila čas, než se Jirka vrátí z práce. Přemýšlela o tom, jak se jí bude po Jaroslavovi stýskat. Byla zvyklá, že si často volali nebo že se vídali za zády svých partnerů. Kdyby o jejich vztahu řekla kterékoli kamarádce, určitě by jí na to odpověděla, že to žádné kamarádství není. Ale Tereza nemohla nahlas připustit byt' jen kousek lásky, kterou k Jaroslavovi cítila. Věděla, že by pak nebylo cesty zpět.

Uslyšela otevřít v předsíni dveře, ale nechtělo se jí vstávat. Počkala raději, až Jirka přijde. Ještě si stihla přejet rukou po vybouleném bříšku. Přísahala by, že cítí obličej jejich Natálky.

„Ahoj miláčku,“ přivítala ho se široce otevřenou náručí, aby se mohli políbit. Jirka se k ní naklonil a dal jí velký polibek.

„Jak bylo v práci?“

„Docela to ušlo, ale jsem úplně vyřízenej.“

„To chápu, celý den koukat do monitoru, to dá zabrat,“ dobírala si ho Tereza.

„Hele, jen si vzpomeň na sebe, jak jsi byla vždycky utahaná,

když jsi ještě chodila do práce. Teď si to už možná nepamatuješ, když jsi celý den doma. Ale počkej, jednou se taky vrátíš do práce," varoval ji. „A cos dělala ty?“

„Byla jsem celý den doma, nic nedělala, jen se flákala," řekla trochu podrážděně.

„Ne, vážně, cos dělala? Já vím, že to není s tím velkým břichem žádná zábava. Jen jsem si z tebe dělal srandu. Tak se hned nečerti. Promiň," omlouval se Jirka.

„No jo, já vím. Ale to dělají ty hormony, že se teďka hned rozčiluju.“

„Aha.“

„A víš, že vlastně ani nevím, co jsem dělala," zalhala. „Jo, už vím. Volal Jarda. Představ si, říkal, že odjíždí pracovat někam do ciziny. Počkej, kam to jenom říkal. Myslím, že do Rumunska.“

„Do Rumunska?! Na jak dlouho, prosím tě?“

„Tuším, že na dva roky. Ale nejsem si jistá.“

„No, tak to se má.“

„Říkal, že už se moc těší. Že chtěl stejně na nějakou dobu vypadnout.“

„A jede tam s Katkou, nebo s nějakou jinou?“

„Říkal s Katkou, ale znáš ho, bůhví, koho si tam najde. Jede tam nejdřív sám, Katka až po něm. Takže uvidíme.“

Tereza se tvářila, jako by jí byl Jaroslavův odjezd úplně lhostejný. Ale popravdě byla tou informací pořád zaskočena. Nemyslela, že by se někdy skutečně rozhodl omezit jejich kontakty. Mluvil o tom sice skoro pokaždé, když se viděli, ale Tereza byla přesvědčena, že svoje výhrůžky nikdy nevyplní.

„A co to, že se rozhodl odjet?“ zeptal se Jirka.

„Nevím, asi chtěl zkusit, jak se žije jinde.“

„To chápu, ale čekal bych, že půjde spíš někam na západ.“

„Fakt nevím. Říkal, že měl celkem tři nabídky z jejich poboček v Evropě, ale že tato byla snad nejzajímavější.“

„A které byly ty další dvě?“

„Ježíš, počkej, tuším někam do Španělska a taky do Moskvy. Říkal, že by nejradši do Moskvy, ale když se tam byl podívat, nelíbilo se mu nějak to prostředí. A jak si tak zjišťoval, nálada tam taky není nejlepší. A ve Španělsku mu nenabídli to, co chtěl.“

„Aha. Taky bych šel někam do ciziny. Ale teď to s tím prckem moc nepůjde.“

„Proč myslíš?“ chytla se Tereza této myšlenky. Také by nejradši utekla a změna prostředí by se jí líbila. „Vždyť určitě není nemožný se i s dítětem přestěhovat. Jo a Jaroslav říkal, že se s Katkou v Rumunsku také pokusí o dítě.“

„Jako adoptovat nebo ukrást?“ rozesmál se Jirka.

„Ne, to ne. Prý na něm začnou pracovat. A taky zmiňoval svatbu, představ si!“

„Teda. To jsou mi věci. Já snad radši půjdu něco sníst. Jsem z toho úplně hladovej,“ ukončil jejich rozhovor. Byl opravdu hladový, protože nestihl u Jany nic sníst. Říkal si, že příště spolu musí zajít na večeři do restaurace. Nebo alespoň koupit cestou k Janě nějaký hamburgery.

„Vem si tam rohlík s nějakým salámem nebo sejrem. Já nic nestihla udělat, to víš, mateřství je náročný.“

„Jo, to chápu. Celý den doma, to dá zabrat,“ řekl našťavaně, protože se těšil na teplou večeři. „To jsi měla zavolat, já bych se stavil cestou v restauraci. Když tak mi dej zítra včas vědět, dva dni na rohlíku se salámem nevydržím.“

„Tak promiň, že ti tady devět měsíců nosím dítě. Myslíš, že to není námaha. Víš vůbec, jak mě bolí záda.“

To, že strávila celé odpoledne s Jaroslavem, si raději nechala pro sebe.

Jirka odešel našťavaně do kuchyně, aby našel v lednici něco, co by si mohl vzít k večeři. Tereza se za ním dívala a přemýšlela, zda by se stejně zachoval i Jaroslav, kdyby byl na jeho místě. Začala litovat, že její volba padla tenkrát na Jirku. Vybastily se jí situace, které nebyly sice vyhrčené, ale měly náznak součas-

ného Jirkova chování. Dřív tomu nevěnovala vůbec pozornost, ale dnes začala o jeho občasném bezohledném chování víc přemýšlet.

Jirka se vrátil s talířem naplněným rohlíky, šunkou a sýrem. „Ty rohlíky jsou pěkně tvrdý. Musel jsem si je rozpéct, aby se vůbec daly jíst. To jsi nemohla aspoň skočit na nákup nebo co?“

„Ne, nemohla. A víš co, máš taky nohy a ruce, tak sis je mohl koupit, když jsi šel domů, ne? Tak se nerozčiluj. Fakt nemám náladu někam chodit, protože to může přijít každým dnem.“

„Máš přece ještě aspoň tři týdny čas!“

„To je ale podle výpočtu. Co si malá zamane, to neodhadne žádný výpočet. Tak se uklidni, jo!“

„Hele, já jdu jíst radši do kuchyně. Nechci se při jídle dohadovat,“ řekl a odešel. Bylo mu jasné, že to přehnal. Měl by být milý a ohleduplný. Ale byl nešťastný, že musel být s Terezou, ačkoliv by daleko radši odešel za Janou. Už mu nestačila krátká setkání u ní doma po práci nebo vycházky po Praze, či posezení v restauraci. Chtěl s ní být každou volnou chvíli, každý víkend, každou noc. Ale nemohl. Nemohl opustit Terezu, když čekali rodinu. Nechtěl z jejich Natálky udělat dítě z neúplné rodiny. I když se zároveň bál, jak se mu s jejím narozením změní život. Nedokázal si představit, jak to všechno zvládne – manželku, dítě, milenkou.

48.

Tereza se nemohla vynadívat na svojí dceru klidně spící v postýlce vedle její nemocniční postele. Nemohla pochopit, jak se mohlo v průběhu těch dlouhých devíti měsíců vyvinout v jejím těle tak dokonalé tělíčko. Pořád znovu a znovu počítala prstíky na rukou a nohou. Pohládila malou Natálku po jemných vlasech. Byla šťastná. Dosavadní vyšetření, která lékaři udělali v posledních dvou dnech, nenašla žádnou vadu. „*Naštěstí*,“ zopakovala si v duchu. Pokud vše půjde hladce, za dva dny ji měli pustit domů.

Těšila se, jak dá prvně jejich dítě do připravené postýlky. A těšila se, jak se s malou pochlubí svým rodičům a přátelům.

Když se malá téměř před půlnocí narodila, zvládla ještě Tereza navzdory vyčerpání poslat SMS zprávu Jaroslavovi, který týden před jejím porodem musel odletět do Rumunska. Gratuloval jí v odpovědi jen pár minut poté, co mu SMS zpráva dorazila. Byla ráda, že se jí podařilo Jaroslava informovat ještě v den porodu a že jí ihned odpověděl. Byl první, a ten den jediný, kdo se to dozvěděl mimo úzký okruh jejich rodiny. Chtěla mu původně poslat MMS zprávu s fotkou, ale neměla sílu hrát si s telefonem. Sotva dočetla gratulaci od Jaroslava, usnula. Spala dlouho, než ji ráno probudila sestřička.

* * *

Tereza se podívala na displej telefonu, aby se přesvědčila, zda jí nepřišla nějaká zpráva, zatímco spala. Zpráva nepřišla žádná, ale všimla si, že baterie telefonu je skoro vybitá. Napadlo jí, že si s sebou do nemocnice nevzala nabíječku. Nepamatovala si, že by si jí balila do tašky, kterou měla do porodnice připravenou už několik dní před porodem. Musela proto zavolat Jirkovi, aby jí při příští navštěvě nabíječku přinesl.

„Ahoj Jirko.“

„Ahoj Terezko, stalo se něco?“ zeptal se nejistě Jirka. Báł se, aby se jejich malé Natálce něco nepřihodilo.

„Ne, jen jsem teď zjistila, že tady nemám nabíječku. Telefon mi snad do zítřka vydrží, ale dýl ne. Už jsi doma?“

„Jo, jsem,“ zalhal Jirka a vstal z postele od Jany.

„Prosím tě, tak se podívej, jestli je nabíječka vedle postele.“

„Hned se juknu, počkej,“ pokračoval ve lhaní. „No, je tady. Připravím si ji, abych ti ji zítra nezapomněl vzít s sebou.“

„Skvělý.“

„A jak se má naše Natálka?“

„Spinká a tváří se nádherně. Má tvůj výraz. Když si strčí prst do pusy, vypadá přesně jako ty,“ smála se Tereza.

„Počkej, to jako, že si strkám prsty do pusy, když spím?“

„Občas jo. Ale fakt jen občas. Asi když se ti zdá něco z tvého dětství.“

„Aha. Tak to si musím dát příště u takových snů pozor, jestli mě nepozoruješ.“

Jirka se podíval na Janu. Ta se smála představě, že Jirka spí s prstem v puse. Aby ho pošádila, lehla si na bok, pokrčila nohy a strčila si prst do pusy, který dobrou půl minutu cumlala.

„Tak nezapomeň na tu nabíječku. Nechci tu moc dlouho volat, abych neprobudila sousedku a naše drobečky.“

„Dobrá, nezapomenu. Tak se měj a opatruj naši malou Natálku. A buď na ni hodná.“

„Neboj, budu. Tak ahoj miláčku.“

„Ahoj lásko.“

* * *

Tereza se znovu podívala na displej. Nejradši by hned zavolala Jaroslava. Cítila se bez něho opuštěná. Znovu si říkala, že mu mohla alespoň naznačit, co k němu ve skutečnosti cítí. Za tu dobu, co se o ni Jaroslav snažil, k tomu měla mnoho dobrých příležitostí. Nyní se bála, že už šanci nikdy nedostane. Jaroslav plánoval svatbu s Katkou, a dokonce plánovali i dítě. „*To je tedy konec, škoda,*“ pomyslela si.

Odložila telefon zpátky na skříňku vedle postele a znovu si lehla. Byla po porodu stále velmi vyčerpaná, takže netrvalo ani deset minut a spala. Pokaždé si poslední dobou přála, aby se jí o Jaroslavovi zdál nějaký krásný sen. Ale nikdy se jí to nevyplnilo. Spíš se jí zdálo o hádkách s Jirkou. Ale o Jaroslavovi nikdy.

* * *

Jirka položil telefon a vrátil se k Janě do postele. „Musím si to někam zapsat, abych tu blbou nabíječku zítra vzal. Znáš se, za chvíli už o tom nebudu vůbec vědět. Jsem poslední dobou strašně zapomnětlivej.“

„Ještěže si aspoň vždycky vzpomeneš, že je středa,“ culila se na něho Jana.

„To jo. To si vzpomenu. Ještě abych si nevzpomněl, když je to nejhezčí den v týdnu. Středa je ho...“

„Však já vím, co je ve středu třeba. Neboj!“ přerušila ho.

„To je dobře,“ řekl a snažil se svléci z Jany poslední zbytky oblečení.

„Ale dneska není středa, takže brzdi, jo!“ bránila se na oko jeho útoku, seč jí síly stačily.

Jirka byl u Jany už od první noci, kdy Tereza porodila. Ještě po půlnoci tu novinu Janě zavolal a zároveň se zeptal, zda by za ní mohl rovnou přijet. Jana samozřejmě souhlasila. Sice jí hlavou proběhly malé výčitky, že by neměli podvádět Terezu v den jejího porodu, ale láska k Jirkovi byla silnější než její výčitky.

„Tak mě napadá, zda bys zítra nechtěla jít se mnou, myslím za Terezou. Bylo by to docela povedené, ne?“ navrhl Jirka, když se mu podařilo sundat i tu poslední věc, kterou doposud Jana bránila.

„No nevím. To asi není nejlepší nápad, nemyslíš? Mohlo by to Tereze dojít.“

„Já myslím, že ne. Vždyť jste zase kámošky. Neříkej, že ti taky nenapsala tu šťastnou novinu.“

„Napsala. Ale až druhý den. Tys byl první.“

„Ani se nedivím. Po porodu nebyla zrovna v nejlepší kondičce. Chudák. Dalo jí to docela zabrat. Ještěže my chlapi nemusíme rodit!“

„To je jasný. Rodí ta lepší polovina lidstva. To si piš. Chlapi jsou bačkory. Vy byste to vůbec nevydrželi.“

„Jen nech na hlavě. Snášíme jiný věci, tak na tohle bychom

si taky zvykli," odporoval jí Jirka. „Ale raději se vraťme k zítřku. Hele, pojd' klidně se mnou. Stavíme se tam na pár minut, tak na půl hodky, a pak můžeme zajít do nějaký restaurace na večeři. Aspoň doplníme energii, abychom pak večer mohli ty kila navíc zase pěkně shodit. Co ty na to?"

„Dobrá. Ale zítra pro jistotu zavolám Terce, aby se mnou počítala. Můžeme se sejít až u Terezy na pokoji, jako že náhodou. Já bych tam přišla tak čtvrt hodky po tobě, abyste měli čas si pohrát s malou. Nechci tam zůstat celou půl hodinu. Otázka je, zda mě tam vůbec pustěj, abych nemusela koukat jen přes sklo. Ale to uvidíme zítra.“

„Tak jo, to je dobrej nápad. Ty jsi normálně vychytralá jak nějaká špionka. Fakt dobrý.“

„To víš, nejsi první ženáč, se kterým chodím," připomněla mu Jana povýšeně, jako by se chtěla pochlubit, kolik ženatých chlapů dokázala sbalit. „Ale jsi první, kterému se při záletech narodilo dítě s právoplatnou manželkou. Takovou situaci jsem ještě nezažila.“

„Holt s někým to muselo přijít," smál se Jirka.

„Ale doufám, že jsi poslední. Už dalšího ženáče nechci. Teda pokud se nerozvedeš. Ale jak tě tak znám, ty se nerozvedeš. To bych teď asi ani nechtěla, když je na světě Natálka. Takže odted' už si budu hledat jen samé svobodné mládence.“

„To jako že se dáš na zajíčky?"

„No třeba. Však oni taky potřebují někde nasbírat zkušenosti. Vždycky jsem chtěla zkusit dělat učitelku, tak by to mohla být skvělá příležitost.“

„To jo, bude z tebe skvělá učitelka přírodopisu v sedmé třídě. Ještě dneska si pamatuju, jak to naše učitelka jen prolítla. A byla samozřejmě jen teorie, bez praxe. Žádná laboratorní cvičení. Ale ty to zase vezmeš z jiného extrému: *teorie je na nic, rozhodující je praxe*," smál se Jirka.

„Jak ty to můžeš vědět?"

„Protože se mnou jsi žádnou teorii neprobírala. Pokud mě

paměť neklame, dělali jsme jen samá praktická cvičení. Tenkrát i teď.“

„A nelíbí? Máš něco proti praxi?“ zeptala se výhrůžně Jana.

„Ne, vůbec nic. Ale musíme zůstat v teple školních prostor? Nevýženeš mě ven na *pozemky*. Nebo jak se jmenoval ten předmět, kde nás učili pěstovat ovoce a zeleninu. Vždycky to skončilo nějakou lumpárnou, jen co se soudružka učitelka a soudruh plantážník nedívali.“

„Jo tenhle předmět taky pamatuji. Ale mě celkem bavil,“ přiznala Jana.

„Tak to nechápu! Ale raději se vraťme k té naší *nudné* praxi!“

„Nudné?“ zeptala se opět výhrůžně Jana.

„Však víš, že si dělám srandu. Pokud bych kdy mohl prohlásit, že praxe s tebou je nudná, co bych pak musel prohlásit o těch ostatních praktických cvičeních s jinejma ženskejma?“

„Jak s jinejma? Ty máš ještě nějaký jiný?“

„Né, myslel jsem jen Terezu,“ snažil se z toho vykrotit Jirka.

„Máš kliku. Tu ti prominu, tu sis vzal. Ale jinou bych ti nedovolila. A už vůbec ne mladší! To bych ti oči vyškřábala.“

„Však já vím. Ale dost předmluvy, já radši předejdu.“

Jirka svalil nahou Janu na záda, lehl si na ni a začal ji líbat, aby už nemohla promluvit ani slovo. Jana sice chtěla ještě něco vtipného dodat, ale Jirka jí nedal šanci.

* * *

„Ahoj Jani. Ukecala jsem sestřičku, že tu s náma můžeš chvíli zůstat. Jsi hodná, že ses stavila. Když jsem říkala Jirkovi, že se staviš, byl takovej nesvůj. Ale snad mu to nevadí,“ chytla Tereza Jirku za ruku, aby mu naznačila, že s ní musí souhlasit.

„Ahoj, to víš, že nevadí. I když jsem měl strach, že se sejdou všechny mé ženy na jednom místě – Terezka, Natálka a Jana,“ prořekl se. Tereza se zarazila, ale nedala na sobě nic znát. Nebylo

jí však příjemné, že Jirka jmenoval i Janu. Ale nenapadlo ji, že by s ní i v současnosti něco mohl mít.

„No, Jirka vždycky rád říká velká slova, vid', Jirko,“ prohlásila Jana a šla se podívat do postýlky, kde spala malá Natálka.

„Ježíš, ta je tak krásná. Komu je vlastně podobná?“ položila řečnickou otázku, na kterou hledala sama odpověď: „Obličej má po tatínkovi, stejně tak oči a pusu. I úsměv má jeho. A i ty vlásky má zatím po něm. Co má vlastně po tobě Terko? Je celá po tátovi. Ten jí teda zapřít nemůže!“

„Po mně má tam to dole, kde Jirkovi něco přebývá.“

„Tak to má kliku. Ale že by mu tam toho moc přeběžovalo, to se říct nedá,“ řekla Jana v žertu. Tereza se však dnes podruhé zarazila a přemýšlela, jak si Jana může takový detail pamatovat. Raději to však přešla bez komentáře.

„Máte fakt nádhernou dceru. Ta bude zlatá!“ dodala rychle Jana, když si také uvědomila význam své předchozí věty.

„Určitě. Je to náš andílek, vid' Terezko?“

„Je vidět, že bude tátův mazlíček,“ řekla Jana.

„To určitě bude,“ souhlasila Tereza.

* * *

„To bylo drsný. Hlavně jak jsi říkal, že tu máš všechny své ženy pohromadě. Ve mně úplně hrklo. Ty jsi teda cvok, takhle riskovat!“ vyčínila Jana Jirkovi sotva vyšli ven z budovy směrem na autobus.

„Ale, Tereza nic neví. Když měla podezření, tak jste jí to s klukama rozmluvili. Takže teď už se není čeho bát.“

„Jen aby. Neznáš ženský. Když si jednou zamlou, že je podvádíš, a ještě k tomu s konkrétní holkou, můžou být ujišťovány sebevíc, ale pochybnosti už jednou pro vždy zůstanou. To mi věř. Takže si, prosím tě, dávej sakra pozor na jazyk!“ varovala ho důrazně Jana.

„O.K. Dám si teda *sakra* pozor. Ale teď přidej, ať se rychle

navečeříme. Už se moc těším na hlavní chod!“ pobízel Janu, když se blížili k zastávce. Nechtěl, aby jim autobus ujel před nosem.

„Dyť dělám, co můžu. Copak to jde v těhle botách. Však já se taky těším do postýlky. Takže bychom mohli dát jen Mekáče a pak hupky dupky ke mně, co ty na to?“

„No, myslel jsem, že si dáme nějakou lepší večeři. Kvůli tobě, abys věděla, že na tobě nešetřím. Ale jestli ti stačí mekáč nebo ká-ef-cé, tak mně to rozhodně vadit nebude.“

„Tak jo, jdeme tam, ať jsme co nejdřív u mě. A můžeme si to vzít klidně s sebou!“

49.

„Natálko, neběhej tady!“ přikázala Tereza důrazně, zatímco její malá dcerka měla namířeno k vedlejšímu stolu.

„Škoda, že se už nedá být venku. V restauraci to s malou nejde,“ dodala směrem k Jaroslavovi. „Letos ty mrazíky a plískanice přišly nějak brzo. Nebo se mi to jen zdá, jak jsem celý dny doma a nemusím chodit do práce. Vnímám asi to počasí mnohem víc, když se musím vždycky odpoledne přemoci a jít s kočárkem ven. Dokud bylo pěkně, tak malá hezky řápala. Ale v tomhle marastu je to hrozný.“

„To věřím. Aspoň že naše Barunka ještě není na světě, takže nemůže chodit. Navíc je u nás na jihu trochu líp než tady. Rozhodně tam nemáme žádný sních.“

Jaroslav se s Terezou sešel prvně sám od jejího porodu. Několikrát se sice v průběhu těch měsíců viděli, ale vždy tam byli jejich partneři, nebo alespoň jeden z nich. Tentokrát jim však dělala společnost jen Natálka, ale u ní zatím nehrozilo, že by mohla doma něco říct.

„Co Katka, jak to snáší?“

„Zatím dobře, ale tentokrát už neriskovala let. Ještě jednou musí zariskovat, aby přiletěla na porod do Prahy. Ačkoliv se

poslední dobou vážně zaobíráme myšlenkou, že by zůstala rodit v Rumunsku. Naše firma tam má nasmlouvanou skvělou nemocnici, kde už rodilo mnoho mých kolegů, lépe řečeno jejich manželů, takže bychom se porodu nemuseli bát. Spíš se bojíme, že bude rodit daleko od svojí mámy. Bude muset přiletět za námi, aby Katce pomohla v prvních týdnech. Naštěstí je v důchodu, tak to pro ni nebude tak hrozný problém. Spíš já bych měl problém, kdyby Katka rodila tady. Tak dlouhou dovolenou bych nedostal, abych mohl být s nima.“

„To jo. To teda máte komplikovaný. Každopádně bude asi lepší, když zůstane tam, ne? Abys mohl být s malou, až se narodí. Ty týdny po porodu jsou nádherný. Dokud nezačne chodit, je všechno skvělý. To se nestačíš divit a prvně se usměje, vyroste jí první zoubek, prvně zvedne hlavičku. Avšak nejvýznamnější je v tomhle období, když se prvně přetočí. Ale já měla nejradši její úsměvy. Když bylo prvně vidět, že reaguje na můj hlas. Nebo jak se usmívá a jak je spokojená. Fakt krása, to se ti hned vytratí z hlavy úplně všechny starosti. Ale jak začne chodit, to je peklo, vidíš?“ ukázala na Natálku, která už zase kráčela pryč od jejich stolu. Rychle se za ní rozeběhla.

„To nesmíš! Radši tě dám do židličky,“ chytla Natálku a dala ji do zapůjčené židličky. Natálka to nesla s krajní nelibostí, což dávala najevo hlasitým brekem. Trvalo chvíli, než ji Tereza uklidnila připravenými hračkami. Několik jich skončilo na zemi, než nakonec zabral plyšový pejsek. Natálka mu něco nesrozumitelného mumlala, takže se Tereza mohla zase naplno věnovat Jaroslavovi.

„Vidíš, jak je to náročný, když děti začnou běhat. A to mi přijde, že naše malá je ještě docela klidné dítě. Když vidím, jak lumpačí jiné děti, tak zaplať pánbůh za ni. Takže si važ období, kdy vám malá zůstane tam, kde ji odložíte.“

„Jo, tomu věřím. Ale zase teď už je to mnohem zábavnější, hlavně teda pro tatínky, když začíná komunikovat naplno. Už rozumí, co jí říkáš, a dokáže na to reagovat, ne?“

„To jo. Ale je to o nervy. Někdy se divím, jak to my ženský vůbec zvládnem.“

„Protože jste úžasný. A hlavně ty jsi úžasná!“ Jaroslav se podíval na Terezu tak, jak se díval dříve.

„Jsi šťastnej s Katkou?“ zeptala se zničehonic Tereza.

„Asi ano. Však víš, že bych byl nejradši s tebou. Tedy před rokem a půl bych za to dal cokoliv na světě. Ale teď, když čekám s Katkou dítě, tak bych se asi rozmýšlel. Tehdy bych chtěl být s tebou bez rozmyslu. Jenže jsem byl pro tebe jen kamarád. A to mi vlastně zůstalo dodnes. A co ty, jsi šťastná s Jirkou?“

„Asi. Nevím, co si mám myslet. Někdy je v pohodě. Jindy mám zas pocit, že je pořád myšlenkami jinde. Někdy chodí dost pozdě domů. Natálku má rád, stará se o ni moc hezky. Ale když jsme spolu večer sami, tak to často skřípe,“ řekla smutně.

„Třeba je jen unavený z práce. To znám,“ uklidňoval ji.

„Možná. Ale spíš mi přijde, že naše láska nějak vyprchala. Už v průběhu těhotenství se změnil. Třeba má nějakou milenkou, co já vím.“

„Hm, to by bylo smutný. Ale třeba si to jen namlouváš. Třeba ses změnila ty. Třeba to s tím dítětem všechno jinak prožíváš. Dcerku máte nádhernou, tak bych se divil, kdyby měl nějakou milenkou. Přece to dítě vyžaduje jeho veškerý volný čas.“

„Jo, k Natálce se chová fakt skvěle. O víkendu jezdíme i na výlety. To jsme dřív nikdy tolik nejezdili. Taky se snažíme být víc se starou partou – se Standou, Honzou a dokonce i s Janou, kterou jsem dlouho nemusela. Bála jsem se, že by mi chtěla Jirku přebírat.“

„Tak vidíš. Všechno si jen namlouváš,“ snažil se ji uklidnit. „Kdyby měl milenkou, byl by spíš s ní, než s kamarády. Já si fakt myslím, že se vám ženskej v těhotenství nějak změní myšlení. Začnete si myslet, že o vás chlap nemůže mít zájem, když trochu přiberete. Ale opak je pravdou. Vždyť je to od vás oběť změnit dobrovolně proporce svého těla jen proto, aby váš muž měl potomka a mohl se s ním, v Jirkově případě s ní, všem chlubit.“

„Jo, něco na tom bude, že jsem taková podezřívavá od začátku těhotenství. I když, vzpomeň si na náš první výlet k tobě na chalupu. To jsem byla taky pěkná stíhačka. Pořád jsem mu volala a tebe tím pěkně štvála. Vzpomínáš?“

„Vzpomínám. A když jsi mi to připomněla, tak si to úplně

přesně vybavuju. I jak jsem si myslel, že to tenkrát dopadne jinak. Myslel jsem, že tvůj návrh na společný víkend bez Jirky a Katky může znamenat jediné to, že mě chceš. Chtěl jsem se s tebou hrozně pomilovat. Ale stačilo by mi tě jen líbat, hladit a mazlit se s tebou. Avšak ty jsi se rozhodla, že náš vztah bude čistě přátelský. Bylo to od tebe hodně podlé. Víš, jak jsem se cítil méněcenný. Myslel jsem si, že nemůžu mít u žen už nikdy více úspěch. Hrozně jsi mi srazila sebevědomí. Naštěstí jsem si to v té době nerozházel s Katkou. Kdybych ji tenkrát opustil jen proto, že jsem byl zamilovaný do tebe, byl bych už asi zůstal navěky sám. Takhle čekám dítě, pracuju v cizině a moje žena je úplně úžasná.“

„No vidíš, já úplně zapoměla, že už jsi několik měsíců ženatý. To to letí.“

„Jo, loni jsme to pěkně uspíšili. Ale bylo to jediné dobře. Svatba byla nádherná. Škoda, že jsi nemohla přijet. Ale chápu to. Jen mě to mrzelo. Byla jsi jedna z mála, kterou jsem chtěl mít na svatbě. I když bych tě mnohem radši viděl v jiné roli. No, ale kdeže loňský sněhy jsou. Jsme přece jen *kamarádi*, jak jsi mi vždycky opakovala,“ slovo *kamarád* tentokrát řekl bez známky hořkosti.

„Kdybys věděl, jak to tehdy bylo,“ řekla a podívala se na Natálku, aby se vyhnula Jaroslavově pohledu.

„Počkej, jak to tehdy bylo?“ zaujala ho předchozí věta: „Neříkej, že to všechno bylo jinak!“

„Nevím, bylo to tak, jak to být mělo. Ne tak, jak bych si přála.“

„A jak sis to tenkrát přála?“ vyzvídal.

„Trochu jinak,“ odpověděla tišeji, než obvykle mluvila.

„Ty jsi teda tajemná. Hele, já už jsem se z toho dostal za tu dobu, co jsem odsud pryč. Už jsem se smířil s tím, že jsme jen *kamarádi*. Jsem s Katkou šťastnej. A takovýhle náznaky mi obnovují staré bolesti a rány na srdci i na duši. Takže když už jsi to otevřela, tak to dopověz. A nenechávej to takto nakousnuté. To fakt nikomu z nás nepomůže.“

„Nechci tě ranit. A ani nechci, aby sis *ted'* komplikoval život. Čekáš mimčo, tak to asi necháme tak, jak to je.“

„To asi nepůjde. Když už jsi zase pootevřela Pandořinu skříňku, tak ji otevři úplně. Ne, že to zase necháš vyhnít, abychom se s tím potýkali znovu za pár let. Chci to vyřešit *ted'* hned. Tak mi řekni, jak to tenkrát bylo.“

„Měl jsi pravdu,“ řekla stroze.

„Jak pravdu? Nebyli jsme jen *kamarádi*?“

„Ne, byli jsme jen *kamarádi*. Ale to jen proto, že jsem myslela, že je to tak správné.“

„Takže ty sis myslela, že je správné zůstat jen kamarády? Tak to je teda gól. To se povedlo, takže jsem měl celou tu dobu správné tušení, ale tys mě přesto pořád přesvědčovala, že se mýlím. Kdo se má ve vás ženskéch vyznat.“

Jaroslav se smutně podíval na vedlejší stůl. Nechtěl, aby Tereza viděla, že mu zvlhly oči.

„To nešlo. Milovala jsem tě, ale nechtěla jsem rozvrátit vztah tobě, ani mně.“

„Ten svůj jsem si málem rozvrátil sám,“ řekl smutně.

„A pak jsem otěhotněla. Ani nevíš, jak jsem si přála, aby to bylo s tebou. Po těch letech, kdy jsem si k tobě namlouvala nenávisť, jsem si uvědomila, že to byla jen obranná slupka, abych se do tebe znovu nezamilovala. Ale pak jsme se potkali a byla jsem v pasti, ze které nebylo jiného úniku, než se schovat za hradbu kamarádství.“

„A to že jsem fakt neskutečně trpěl, shazoval se v tvých očích, jak jsem za tebou pořád doleжал a jak jsem ti pořád dokola vyznával lásku!? To ti vážně nevadilo?“ řekl dost našťavaně, když si na ty všechny situace vzpomněl.

„Kdybys věděl, jak často jsem ti chtěla říct, že tě taky miluju. Ale to bych to všechno zničila. Bála jsem se, že by mi to ten nahoře spočítal, že jsem rozvrátila dva vztahy. Chtěla jsem s ním být zadobře. A ne ho provokovat a dávat mu příčinu, aby mě zase nějak potrestal, kdybych zhřešila.“

„Aha, takže to ti bránilo, to je dobrý. Teď fakt nevím, jak se zachovat. Srdce ví, že tě pořád ještě miluju. Ale tentokrát pro změnu říká můj rozum, že musíme zůstat jen kamarádi. Ty máš Natálku a té nesmíme zničit rodinu. A já čekám Barborku a té taky nechci zničit dětství. Takže jsme v ještě větší pasti než předtím. Milujeme se, ale nemůžeme být spolu. To je fakt dobrý. To se povedlo. Tohle by nám nikdo neuvěřil. Celou tu dobu se scházíme tajně, ale zůstáváme kamarádi, protože z tvé strany nepřipustíš nic víc. A teď po měsících se dozvím, že to jen tak obyčejné kamarádství nebylo. Ach jo, co na to teď říct.“

Jaroslav se zadíval smutně na malou Natálku, kterou pořád zaměstnával plyšový pejsek. V průběhu jejich rozhovoru jí několikrát upadl a Tereza se s Jaroslavem střídala v jeho navracení zpátky do jejích malých ručiček. „*Ta se má nejlíp,*“ pomyslel si Jaroslav, když viděl, že právě zkoumá, jak má její plyšový pejsek přišitá očka.

Ucítil, jak mu Tereza položila ruku na hřbet jeho ruky. Nejradši by ji pevně chytil, objal a políbil. Konečně by uspokojil své ego. Ale nechtěl to udělat. Nechtěl si rozvrátit to, co za těch několik měsíců pobytu v Rumunsku vybudoval.

„Terezko, já myslím, že teď je pozdě něco znovu začínat. Před rokem a půl bych tě fakt hned teď políbil. Kolikrát jsem snil, aby to přesně takhle skončilo. Ale hodně věcí se změnilo. Rozum prostě nechce dát průchod mým citům. A srdce se mu musí podřídit.“

Dívali se do očí a oba se snažili přeciť skutečné myšlenky, které se honí tomu druhému hlavou. Věděli moc dobře, co by chtěli udělat. Ale neudělali to. Tereza pustila Jaroslavovu ruku a pohlédla Natálku po vlasech.

„Vidíš, není jednoduché dát v našem věku průchod emocím. A hlavně při našich současných závazcích. Snad mě tak aspoň lépe pochopíš. Nemysli si, kolikrát jsem ti chtěla říct, co k tobě skutečně cítím. Tehdy na chalupě jsem se chtěla s tebou mnohokrát aspoň pomazlit. Kdyby nepřišli kluci nebo kdyby mi pak nezavonil telefon, asi by se to na té peci bývalo stalo. Ale tohle mě vytrhlo z krásného snu zpátky do smutné reality. Škoda.“

„Fakt škoda. Chtěl jsem tě hrozně! Nikoho jsem v životě

nechtěl víc než tebe. Jsi pořád podle mě *nejlepší ženská mého života*. Ale bohužel máš svoji rodinu a já mám tu svoji. Už s tím nic nenaděláme.“

„Nikdy nevíš, co bude,“ dávala si Tereza naději.

„To je sice pravda. Ale já si neumím představit, že bych opustil Barunku, až se narodí. I když je pravda, že jsem si ji vlastně pořídil jako náplast na tvé odmítnutí. A vidíš, zafungovalo to docela dobře. Teda alespoň do dneška jsem na tebe pořádně nepomyslel.“

„Je to nádherný pocit čekat dítě, vid’?

Tereza znovu pohlédla na Natálku. Usmála se na ni a byla šťastná, že ji má.

„Kdyby měl aspoň Jirka v té době nějakou milenku! Byla jsem do tebe zamilovaná. Jinak bych ten víkend neorganizovala. Věř, že to bylo prvně, co jsem mu lhala. Kdyby se tenkrát na té oslavě s Janou přece jen vyspal a já se to dozvěděla, mohlo to být všechno jinak. To bych neváhala a začala bych s tebou nejen chodit, ale i spát. Rozum by byl poražen,“ přiznala a podívala se smutně. „Ale nic takového se nestalo. Bohužel.“

Jaroslav viděl, jak Tereze vytryskly slzy. Utřel jí papírovým kapesníkem vlhkou tvář, vzal její ruku do své dlaně, naklonil se k ní přes stůl a dlouze ji políbil. Tereza mu jeho polibek vrátila.

Po přečtení knihy máte možnost vyjádřit svůj názor na facebookové stránce knihy kliknutím na odkaz: www.facebook.com

Pokud se Vám knížka líbila, prosím, přidejte si tuto stranu do oblíbených.

V případě, že chcete knížku pro sebe nebo pro někoho jako dárek v tištěné podobě, můžete ji zakoupit na stránkách e-shopu Popron: www.popron.cz

**Partner knížky, společnost Philips, má pro Vás dárek
v podobě 20% slevy na zubní kartáčky řady Sonicare.
Klikněte na tento banner a zadejte kód z rámečku.**

Váš kód

135802

Sonicare

To nejlepší
pro vaše zuby

Sonicare - zcela nový pocit čistoty v ústech.

Patentovaná sonická technologie tvořená 31 000 knity vláken za minutu dává vzniknout dynamickému proudu, který je jemně a efektivně vháněn hluboko mezi zuby a za okraj dásní. V ústech tak zanechává dosud nepoznaný pocit čistoty.

♥ LÁSKA NA PRVNÍ VYČIŠTĚNÍ

PHILIPS
sonicare

sense and simplicity

Hra na čtvrtého

© Tomáš Grünwald, 2010
Grafická úprava obálky © Miloslav Martinka
První vydání.

Sazba: GraphArt, spol. s r.o.
Tisk: Tiskap s.r.o.

Jirka a Tereza jsou již několik let manželé. Jejich vztah se zdá být bez větších problémů. Až do nešťastné večere, kdy Tereza nečekaně vytkne Jirkovi jeho dávné klopýtnutí s jejich společnou kamarádkou Janou. Nakonec je z toho večer plný výčitek a hádek.

Jen několik týdnů po této události potká Tereza svoji dětskou lásku – Jaroslava, kterého po jejich rozchodu nechtěla už nikdy v životě vidět. Její postoj se však při setkání rychle změní, stejně jako se změní názor Jaroslava na soužití s jeho dosavadní partnerkou. Tereza se snaží přesvědčit sama sebe, že necítí k Jaroslavovi nic víc než kamarádství. Jaroslav se jí snaží přesvědčit o opaku.

Aby náhod nebylo málo, pustí Tereza svého manžela samotného na oslavu narozenin jejich společného kamaráda Standy, na kterou je pozvána také Jana.

Kniha „*Hra na čtvrtého*“ vypráví příběh o boji mezi láskou a věrností, touhou a zodpovědností. Jak to v životě bývá, ani v tomto příběhu si láska nevybere pravou chvíli. Ale tak jako nelze srdci poručit, aby se zamilovalo, tak mu bohužel nelze ani poručit, aby se nezamilovalo. Jen rozum a morálka dokáží zabránit neštěstí v okamžiku, kdy se srdce a vášně snaží svést duši z cesty.

Zvítězí nakonec rozum a morálka? Nebo srdce a vášně?

www.homedeko.cz

www.tiskap.cz

www.dobre-finance.cz

www.graphart.cz